

MEVSEM'in
yazarından

Bal Köpüğü

ZEYNEP İŞIKLAR

müptela

Azra

"Artık arar mısın? Üzerimdeki gerginliği atamıyorum," dedim Merve'ye, titrememesi için ellerimi bacaklarıma bastırırken. Abisiyle konuşmadan önce onunla gitmeyi kabul etmenin pişmanlığını yaşıyordum. Adam kalkıp, ne işi var tanımadığım bir kızın benim evimde dese haklıydı.

"Boşuna geriliyorsun. Kaç kere söyledim. Evet diyecek tabii ki."

"O kadar emin olma. Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Belki sevgilisi var adamın ve onunla beraber yaşıyor. Öyle olmasa bile, biz evini istila ettiğimiz zaman memnun olacağını hiç sanmıyorum. Hadi sen neyse, ben kimim? Beni tanımıyor ve tanımadığı birinin yanında kendi evinde huzursuz olacak."

"Her şeyi çok fazla düşünüyorsun. Öyle bir şey olmayacak."

"Bu iç rahatlatıcı bir cevap değildi."

"Orası benimde evim Azra. Evime dönüyorum ve yanımda kimi istersem götürmeye hakkım var. Soracak olmamın tek sebebi nezaket göstermiş olmak." Kazana-

mayacağım bir savaşı sürdürüyordum. Annem ve babamdan bile izin almayı başarmışken yakamı bırakmayacaktı.

Telefonu çalmaya başlayınca hevesle ekrana baktı. Gülümseyerek parmağını dudagina götürüp sessiz olmami işaret etti. Evet, arayan abisiydi.

"Hele gükür, geri aramayı başarabildin abi!" Hoparlöre almasını işaret etmeye çalıştım ama beni dikkate almadı!

"Mezuniyetime gelmediğin için sana hala dargın olduğumu biliyorsun, değil mi?" *Konuya dön Merve!* Aldığı cevap karşısında ciddileşen ifadesi, konuya abisinin girdiğini gösteriyordu.

"Elbette bir sorun yok abicim. Biliyorsun cuma günü belgeleri aldıktan sonra burada kalma mecburiyetimortadan kalkıyor. Sana da uygunsa pazar gününe biletimi almayı düşünüyorum." Biletimi? *Hay Allah'ım!* Bu kız beni delirtmek istiyordu sanırım.

"Al tabii de..." Sustu. Abisi her ne dediyse sinir olmuştu. Yüzüne düşmeyen saçlarını geri atmaya çalışmasından belliydi. Neden tamam demiştim ki ben en başından?

"Daha önce haber veremediğim için özür dilerim şimdiden abicğim, ama iki bilet alman mümkün mü acaba? Bir arkadaşımla beraber geleceğiz," diyerek gözlerini yumdu. Yüz yüze olmasalar bile Merve'nin üzerinde büyük bir etkisi vardı. Bekledim, bekledi. Birkaç saniye süren sessizlik titremelerimi arttırdı. Ve sesini duydum. Merve'nin dikleşen bedeni savaşmak için kuşandığını gösteriyordu.

"Bana hiç mi güvenmiyorsun acaba? Sence peşime bir erkek takacak olsam bile bu saçma sapan biri mi olurdu?" *Yine komudan sapıyorsun Merve!*

"İstersen kimlik numarasını vereyim, bilgilerine sen

ulaş. Abi, sadece bir soru soruyorum. İki bilet alacak mısın yoksa bir süre daha burada kalıp Azra ile ne yapmamız gerektiğine mi karar verelim?" Ya hayır derse? Belki Merve'yi burada kalması için ikna etmeyi deneyebilirdim.

Abisi her ne söylediyse, kocaman bir gülümseme belirdi suratında. "Harikasin! Sen dünyadaki en anlayışlı, en iyi abisin, biliyorsun değil mi?" dediğinde iş işten geçmişti. Gidiyordum. Hayatımda ilk defa annemden ve babamdan uzak bir yere gidiyordum. Bunu başarabilecek miydim? Oraya gidip ne yapacağımızı dahi bilmiyorken attığım bu adımın gözümü korkutması anormal değildi herhalde.

"Tamam, seni seviyorum!" diye çığırarak telefonu kapatıp yatağın üstüne attı. Sevinçle bakan gözleri içime bambaşka bir heyecanın yayılmasına neden oldu. Bunaldığım bu hayattan kurtuluyordum. "Gidiyoruz!" diye haykırdı. Gülümsedim. Yatağa sıçrayıp tepinmeye başladığında gülümsemem kahkahalara dönüştü. Elimden tutup beni de yanına çekti. İki küçük çocuk gibi yatağın üzerine çıkıp attığımız kahkahalardan yorulana kadar zıpladık. Yeni bir hayata başlıyor olmak güzeldi.

"Daha gelmedik mi?"

"Arabaya bineli henüz on dakika oldu farkındaysan canım ve yine söylüyorum; hayır, gelmedik!"

"Abinin gelmemesi benim suçummuş gibi davranma Merve." Havaalanına iner inmez yanımızda biten adamın abisi olmaması ve yaklaşık beş kere aramasına rağmen ona ulaşamamış olması Merve'yi fazlasıyla germiştir. Haklı olmadığını söyleyemem ama tipik erkek davranışlarından sadece biriydi bu. Sonuç olarak, bu durum beni şaşırtmamış ama onu üzümüştü.

"Öyle davranmıyorum."

"Öyle diyorsan..." Üzerine gitmemek en iyisiydi. Ben de etrafı izlemeye devam ettim. Görülebilecek çok şey yoktu aslında. Bina, bina, bina, araba, çok fazla araba, trafik... Kalabalık, büyük ve sanırım mevsim dolayısıyla gri, kasvetli bir şehir uzanıyordu karşımda. Şehri ilk bakışta beğenmemiş olsam da bir süre kalacağım evin merakı, göreceğim yeni yerlerin heyecanı, yeni insanlarla tanışacak olmam; hepsi bir araya geliyor, beni yerimde duramaz bir hale sokuyordu. Kendimi bildim bileli sabırsız bir insandım zaten. Ve şimdi de Merve benden sıkılmamı bekliyordu. Olacak iş değil!

"Özür dilerim..." diyerek, elimi sardı yaklaşık iki dakika sonra. Ancak bu kadar dayanabilirdi zaten. Gülümседim.

"Eee ne kadar kaldı?" Yalancı bir öfkeyle kaşlarını çatıp bağırdı.

"Azra!"

"Ne var ya..."

"Beş on dakika sanırım." Duraksadı. "Geldiğine gerçekten seviniyorum. O kadar sene sonra buraya döndüğümde ne yapacağımı düşünüp duruyordum." Derdinin bu olduğunu o söylemeden tahmin etmiştim aslında. Hayatımın içinde yer alan, bana en yakın olan insan o olsa dahi, onun buradaki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum. On dört yaşındaki bir çocuğun geride bıraktığı seneler hakkında ne sorulurdu ki? Ne ben sordum, ne o anlattı. Bildiklerim; haftanın hep aynı günü onu arayan, Merve'ye oldukça düşkün olduğunu gördüğüm bir abi ve yalnızca adını bildiğim, bir süre önce vefat etmiş bir baba ile sınırlıydı. Senenin bir haftası ise Merve ortadan kaybolur, abisi ile olduğunu söylemekle yetinirdi. Eve dönmek onun için zor olmalıydı. Her ne olmuş olursa olsun, arada geçip giden koskoca dokuz sene vardı. Bunları zamanı gelince konuşacağımızı düşündüğümünden, uçaktan indiği ruh haline dönmesi için "Arkana yaslan, rahatla ve yapacaklarımızı düşünmeyi bana bırak," diyerek sırtıttım.

"Bir kez olsun ciddi olmayı başarabilecek misin acaba?" derken kafasını sağa sola sallayarak, umudu olmadığını gösterdi. Ne yapayım yani? Gelmişiz bir kere dünyaya, değmez ki canını sıkmayal.

"Gerek yok tatlım." Zaten biliyordu beni, daha da sinir etmemin bir mahsuru yoktu, değil mi? "Eee gelmedik mi?"

"Azra!" Deli olmuş bir şekilde bağırmasına karşılık kahkaha atmaya başladığımda Merve'nin de gerilen sinirleri sonunda boşaldı. Bizim bu saçma hallerimize bir kez olsun tepki vermeyen şoförün 'Geldik efendim,' demesiyle anında sırtıma keserek kendimi dışarı attım.

"Azra! Beklesene!" Onu dinlemeden merdivenlerden in-
meye devam ettim. "Ne acelen varsa? Annenin karnunda
nasıl durdun acaba?"

"Durmadım. Sekiz aylık bile değilmişim doğduğum-
da." Bahçenin ortasında durdum. Eve mi girmeliydim,
yoksa etrafımı gezmeliydim? Sadece bir kısmını görebil-
diğim havuz ve etrafındaki irili ufaklı ağaçlar her ne ka-
dar beni cezbetmiş olsa da eve karşı olan merakıma yenik
düştüm. "Hadi biri açsın şu kapıyı." Şoför, elinde valiz-
lerle yanıma indiğinde Merve elindeki anahtarı sallaya
sallaya kapıya yaklaştı.

"Dua et valizlerin içeri taşınması gerek. Yoksa seni
içeri almaz, bu soğukta bırakırdım bir süre."

"Çok korktum, gerçekten!" Adam olmasa dil çıkarma-
sını da bilirdim de, neyse... Merve, kapıyı açar açmaz içe-
ri attım kendimi. "Hadi bana evi gezdir," diye sızlandım
çocuk gibi. Merve, alışkın tabi bu hallerime, sırtıttı sadece.

"Gel bakalım zilli!" Oh be... Hele şükür, kendine gel-
meye başladı.

"Memnuniyetle," dedim neşe içerisinde. Ana kapının
sağında, sol duvardaki tek kapıya yürüdüm.

"Burası mutfak." Başımı uzatmamla, Fransa'daki
odamdan dahi büyük bir mutfakla karşılaştım. Dahi di-
yorum çünkü genele göre büyük bir odam vardı! Kimin
bu kadar büyük bir mutfaka ihtiyacı olur ki? Sağ tarafa
tüm duvarı boylu boyunca kaplayan camın hemen
önünde dört kişilik beyaz bir masa ve sandalyeler vardı.
Hemen sağındaki duvara rengârenk çiçeklerden oluşan
yağlı boya bir tablo asılmış. Diğer tüm duvarlarda ise do-
laplar yer almıştı. İki kapılı koca buzdolabını söylemiyo-
rum bile! Oradan çıkıp ana kapının solunda kalan alana
doğru takip ettim Merve'yi. Sağ tarafındaki merdiven-
lerle beraber salona giriş yaptık. Gözüme ilk çarpan el-

bette ki bahçenin görmediğim kısmıydı. Sahi, en yakın eve olan uzaklığımız ne kadardı? En az iki ev boşluk vardı sanırım. Bu evlerinde oldukça büyük olduğunu düşünürsek... Bu büyük kelimesini dahane kadar kullanacaktım acaba evin geriye kalanı boyunca? Keşfime kaldığım yerden devam ederken az ama büyük eşyalarla karşılaşmaya devam ettim. Sağ köşeyi kaplayan kocaman L kol-tuk gibi. Duvarda asılı kocaman televizyon ya da yine beyaz ama mutfaktakinden daha büyük yemek masası gibi. Yerdeki birçok rengi barındıran aşırı zevkli kilim de bir o kadar... Ay yeter!

"Odalar?" diye sorarken derdim daha fazla vakit kaybetmeden kendimi yatağa atmak. Yolculuk mu yoksa gördüklerimin yabancılığı ve şaşırtıcılığı mıydı beni bu kadar yoran, emin değildim.

"Yukarıdalar," derken halimden anlayan bir tavırla, gülümseyerek merdivenlere yöneldi. Hızla takip ederken onu, geçtiğim yerlerde elimi gezdiriyordum. Dokunmak, sanki etrafa olan farkındalığımı arttırıyordu. Ve bu evde farkına vardığım ilk şey ruhsuz olduğuydu. Değerli ama içi boş bir midye kabuğu gibi... Soğuk, yalnız... Ama güzel. "Burada üç oda var. Bu kapı ayrı olan banyoya ait, bir tane de abimin odasında var. Odası bu," diyerek en sağdaki kapıyı işaret etti. Hemen yanında Merve'nin odası, sonra banyo kapısı, en solda da benim odam vardı. "İstediğin gibi düzenleyebilirsiniz odanı. Gözüne takılan bir şey olursa da söylemen yeterli..."

"Daha ne isteyebilirim Merve? Mecbur olmamana rağmen beni evine alıyorsun." Kalkan kaşlarını görür görmez onu susturmak için devam ettim. "Yanlış anlama hemen. Yalnız yaşıyor olsan sormam bile ama abin var. Her ne kadar sana tamam demiş olsa da bundan rahatsızlık duyabilir." Bu gerçekten aklıma takılıyordu. Bir-

birlerine düşkün oldukları belliydi. Ve pek tabii, Görkem Merve'yi kırmamak için tamam demiş olabiliirdi. Ve ben de gereksiz yere kimseye rahatsızlık vermek istemiyordum. Nasıl olsa annem ve babam ellerinden gelen en kısıtlamayı burada yerleştireceklerdi. Ben de o zamana kadar yalnız başıma bir ev tutabiliirdim.

"Aklından geçenleri derhal siliyorsun!" dedi sertçe. Ne zaman ondan bir şey saklayabiliirdim? Hiç...

"Tamam, sorun yok." Konuyu yeniden açmamın anlamı yoktu. O yüzden yeni odamın aralık kapısından daldım içeri. Bu odanın da büyük olması beklenmedik bir durum olmamalıydı. Sağ duvarı ortalayan çift kişilik yatağın üzerine atlayarak odamı kucakladım. Kendime geldiğim zaman nerede ne varmış incelemeye devam edebilirdim nasıl olsa. "Ne kadar rahat..." diyerek iç çektim.

"Hadi, sen dinlen biraz. Yemek için uyandırırım." Çıkmadan, banyoya bırakacağı temiz havlulardan bahsediyordu. Gözlerimi açmadan, tamam dercesine el sallamaya çalıştım. Hoş geldin Azra... Yeni hayatına hoş geldin, diye mırıldanırken, yüzümde engel olamadığım bir gülümseme vardı.

Gözlerimi bu yenedünyaya açarken... Şişliğini hissedebiliyordum! Gün arasında uyursam eğer böyle olacağı belliydi. Ama yatak öylesine rahattı ki bedenim sanki içine çekilmişti. Hatta hala çekilmeye devam ediyordu. Gözlerimi hafif sayılmayacak bir baskı ile ovuşturarak, yerimde doğruldum. Hava kararmış, odaya girdiğimde açık olduğunu hatırladığım pencere kapatılmıştı. Krem rengi perdeler hemen yanında duran sarı, loş ışıkta parlıyordu. Kalkmaya çalıştığım da göğsümden düşen ağırlıkla üzerine yorgan örtüldüğünü fark ettim. Yok artık! Ölü gibi uyumuştum resmen!

Perdenin tonlarına yakın, krem rengi yorgandan tamamen sıyrılıp ayaklandım. Karşımdaki, tüm duvarı kaplayan gömme dolabın önüne bırakılmış valizimin yanına gidip kendime temiz bir şeyler aradım. Yakın zamanda yerleşmeyi başaramayacaktım anlaşılan. Kıyafetlerimin yarısından fazlasını orada bırakmıştım bir de! Aradığım bir iki temizlik malzemesini alarak çıktım odadan. Zarif ışıklarla aydınlatılmış koridorda gözümü gezdirerek etrafta bir ses ya da hareket aradım. Beklediğim sesleri duyamayınca Merve'nin hala yalnız olduğunu düşünerek, aceleyle banyoya daldım.

Gri karo mermerle döşenmiş, beyaz ve oldukça ferah olan banyonun en göz alıcı noktası elbette küvetiydi. Çok büyük olmamakla birlikte -bu düşünce beni gülümsetmişti- yeterli ve güzeldi. Yeni olan şeylere merakım o kadar ağır basıyordu ki işime bakmaya devam edemi-

yordum bir türlü. Üzerime yapışan giysilerden kurtulup suyu açtım. Bu sırada dişlerimi fırçalayıp dağılmış rimelinin kalıntılarından arındım. Buhar yükselen suya bırakırken kendimi, aldığım zevkle iç geçirdim. Şanslı kazın tekiydim. Annem ve babam, eğer Merve olmasaydı, hayatta tek başıma yollamazlardı beni buraya. Sonra işin yoksa bekle dur onlar İstanbul'a dönsünler diye. Ah aptal kafam! Onları aramayı da unuttum. Filiz Hanım delirmişti şimdiye. Tabii Merve aramadıysa...

Az biraz acelem olsa da normalde olduğumdan daha hızlı hareket etmedim. Parmaklarımin buruştuğunu gördüğüm ana kadar suyun içinde kalmaya devam ettim. Mıs gibi kokan havluya sarılıp kurulanırken kendimi daha dinç ve yeni macerama başlamaya hazır hissediyordum. Kapıdan çıkmamla içeri dolan buhar koridorda dağılırken, uzunca bir silüet belirdi karşımda. İçgüdüsel tepkim çığlık atmaktan yana olsa da, mantığım huzla durumu kavrayarak bu evde bir erkek olması gerektiği sinyalini gönderdi. Merve'nin abisi.

"Merhaba," derken yüzünü seçebilmek adına bir adım yaklaştığımda o anki durumumun farkına vardım. Resmen çıplaktım! Anında geri adım atarken rezil olmuşluğumla kızarmadığımı düşünmekten ve beni yeteri kadar net görmediğini dilemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Buhar dağılıcı çok oldu diyen, gereksiz zamanlarda devreye giren zihnime küfürler yağdırırken duydum o sesi.

"Hoş geldiniz," diyen o ses tüylerimi diken diken etti. Güçlü ama yumuşak... Ah, hadi ama... Belki de ürperme sebep olan aşırı sıcaktan daha serin bir yere çıkışımdı. Henüz yüzüne net bir şekilde bakmaya cesaret edemediğim bu adamın sesinden olacak değildi ya!

"Hoş buldum," dedim kendime biraz medeniyet

aşlayarak. Yukarıya kaldırmak zorunda olduğum başımdan aşağı sular süzülürken rahatsızca kıpırdandım. Sonunda gözlerine bakabildiğimde, esas en büyük şoku yaşadım. Ne kadar güzeldi... Yok yok, güzel denemezdi. Bakışlarındaki o keskin ifade, sert köşeli çenesi, keskin burnu... Düpedüz yakışıklıydı bu adam. "Azra," dedim, kendimi tanıtmam gerektiğini hatırlayarak. Elimi uzatmaya çekindim her nedense. Bunda yarı çıplak olmamın da etkisi olduğu söylenebilirdi sanırım.

"Memnun oldum, Azra. Görkem, Merve'nin abisi," Konuşmaya devam et, demek istedim. Bir şeyler daha söylesin ki o pürüzsüz sesi biraz daha duymaya devam edebileyim. Ne saçmalıyordum ben acaba? "Merve de seri uyandırmak için yukarı çıkacaktı. Yemek hazır," diyerek beni olur olmadık bir laf etmekten kurtardı. Hayır, ne oldu burnu havada Azra'ya, onu merak ediyorum. Sanki daha önce hiç yakışıklı adam görmemişim gibi kilitlenip kaldım. Olacak iş değil!

"Tamam," dedim. Sadece bu, tamam! Saçımı başımı yolasım geldi. Karşımda bugüne kadar gördüğüm en yakışıklı adam duruyor ve ben tek kelime etmeyi beceremiyorum. Uçak yolculuğundan olsa gerek, diye kendime türlü türlü bahaneler uydururken o tek kelime etmeden -ne diyecekti daha zaten- koridor boyunca yürüyüp en sondaki odaya girdi. Ben ise iç çekerek kısa bir süre daha arkasından bakmaya devam ettim. En kötüsü ise bu yakışıklının en yakın arkadaşımın abisi olmasıydı. Ne yani, ben şimdi eğlenemeyecek miydim? Eğlenebilecek halim kalmış gibi!

Odama süregelen hazırlanma seanslarım Merve'nin odama çıkma zahmetini bile göstermeyip seslenmesi ile son buldu. Bu hazırlama seansları her zamankinden farklıydı; çünkü saç, baş, makyaj, giysi türevleri ile alakalı değil, tamamen psikolojikti. Ne renk olduğunu seçemediğim gözleri zihnimden bir türlü gitmezken, süresini bilmediğim bir zaman diliminde burada kalacağım gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum. Buna şans mı demeli, şanssızlık mı bilemiyordum.

Burnuma dolan enfes kokuları takip ederek aşağı inmiş, salona yöneldiğimde Merve'yi bir şeyler tırtıklarken bulmuştum. Görkem gelmemiştii. Benden mi rahatsız olmuştu? Bu düşünce sinir bozucuydu. Of... Abart Azra, abart!

"Az sonra yiyeceğim yemeklerden çek o parmaklarını!"

"Sanki normal zamanda çok titizmişsin gibi! Sonunda uyanmayı başarabildiniz prenses hazretleri."

"Birincisi, annemin ve babamın restoran sahibi olduklarını hatırlatırım. İstersen tabağına al ve dilediğince ellerinle yemeye devam et ama o ellerini servise sokma. İkincisi, beni uyandırmanı söylemiştim." Her iki cevabıma da omuz silkererek yanıt veren güzel arkadaşım sarmalardan bir tane daha aşırıdı.

"Denedim ama lanetlenmiş gibi uyumaya devam ettin. Ayrıca anneni aradım. Meraktan delirmiş gibiydi. Yorgunluktan sızıp kaldığını, ilerleyen saatlerde arata-

çağımı söyledim." Tam da tahmin ettiğim gibi! Hemen sımaşıp öpülmekten hiç haz almayan arkadaşına sulu bir öpücük bırakırken, kollarının arasından kurtulmaya çalışıyordu. "Bırak. Ya... Bıraksana!"

"Tamam tamam. Amma nazlısın." Tüm çekiciliğiyle bana bakan köftelerden gözlerimi zorlukla ayırarak dayanamayıp Gökem'i sordum. "Abin nerede?"

"Gelir birazdan," dedikten hemen sonra keskin bakışları yüzüme döndü. Kısa bir incelemenin hemen ardından "Onu gördün mü?" diye sordu.

"Sen yollamadın mı onu beni uyandırması için?" diyerek kaçamak bir cevap vermeye çalışsam da yemedi.

"Soruma soruyla karşılık veriyorsun. Ah! Hayır. Hayır, Azra. O dalga geçeceğin erkekler kategorisine girmiyor!" Hızla sıraladığı kelimelerin ardından Gökem'in duymuş olmasından şüpheleniyormuş gibi arkasına baktı.

"Öyle bir şey aklımın ucundan dahi geçmedi!" Yalan! Yoo... Aslında yalan değildi. Eğlenmeyi düşünebilmem için öncelikle onun karşısında sağlıklı durabilmeliydim. Ve her nedense bu konuda biraz zorlanacakmış gibi bir halim vardı. Biraz!

"Sana inanmak istesem de bu pek mümkün olmuyor, anlayacağın üzere. Ama dikkatini çekerim, o benim abim. Yani senin de abin yaşında."

"Kaç yaşında demiştin?" Sinirle inleyerek alnını avucunun içine vurdu. Ne vardı bu kadar sinirlenecek?

"Bir şey dememiştim ama diyeyim, Azra'cımotuz yaşıadı. Yani aranızda yedi yaş var, anladın mı?"

"Ben de çok bir şey var sandım. İyi bari" demez olaydım. Azra diye bugün için kaçınıcı kez bağırıyordu, saymamıştım. "Bağırmasana yal" tıslamamla, "Beklettim kusura bakmayın," deyip masaya yerleşen Gökem bir

oldu. Ben ağlamayayım da kimler ağlasın? Ya duyduysa? Rezil oldum! Hem de bir saat içerisinde ikinci kere,

"Sorun değil abi." Merve saniyeler içinde yelkenleri suya indirmişti, görünüşe göre. Hani kızgındı bizi almadığı için? Bana ne oluyorsa, bir hata edip açtım ağzımı.

"Havaalanına da gelmediğinize göre, sık sık geç kalıyorsunuz herhalde." Hadi bakalım, Azra. Ne bok yemeye konuşursun ki sen!

Görkem bir bana baktı, bir Merve'ye. Ben gerginliğimden kafamı çevirip de bakamadım Merve'ye acaba ne oluyor diye, ama Görkem'in aşırı sakinliğinin huzursuzluğu her bir yanıma sardı. Güzel suratındaki sıkı ifade dudaklarının sağ kenarının kıvrılmasıyla değişip tüm bedenimi sıcacık yaparken, şaşkınlıktan küçük dilimi yuttum. Ne yanı, kızmamış mıydı? Ve bir insana gülmek bu kadar mı yakışardı? Nasıl bir eve düştüm ben böyle?

"Bir günde iki defa yaşanması beklenmedik olabiliyor. Haklısın." Peki, bu iki defadan benim anladığım neden iki defa tuhaf bir şekilde karşılaşmamız oluyor? Şaşkın zihnim bana ne tür oyunlar oynuyor acaba? "Normalde, bu konuda oldukça katı olduğumdan emin olabilirsin." Bu yumuşak gülümsemeye sahip bir adamın katı olması mı? Ve ben yine söyleyecek bir kelime bulamazken kendimden utanıyor, bugünün bitmesi için dua ediyordum. "Hadi, başlayalım," diyerek tabağına döndü. Biri beni tokatlasın ya... Merve'nin bıyık altından sırtan halini de ben tokatlayacağım!

"Gülmesene," diye fışıldadım iyice dibine yaklaşip. "Kendin kaşındın canım," diyerek beni kendimle baş başa bıraktı. Yemek boyunca arada sırada kısa süren konuşmalar haricinde neyse ki başka bir aksiyon yaşanmadı. Görkem'in bana bir kez olsun bakmaması dışında ki bu da zaten aksiyon yoksunluğunu ifade edebilirdi. Beni

neredeyse yarı çıplak görmüş olan bir erkeğin bu denli soğuk olması alışılabilir bir durum değildi. Banyonun önünde geçirdiğimiz süre boyunca da üzerimde olan bakışlarında en ufak bir çapkınlık izine rastlamam ise daha da tuhaftı. Gay miydi acaba? İmkansız! Ya öyleyse? Yazık olurdu o zaman.

"Azra da çok güzel kahve yapar. Hatta benden daha güzel..." Adımın geçtiğini duyduğumda hiç ara vermeden saçmalayan düşüncelerimden sıyrılmayı başardım.

"Tabii ki senden daha güzel yapıyorum," derken artıslığım kimeydi, bilemiyorum.

"Mutfağın yerini biliyorsun. Kahveyi en uzun dolapta, cezveyi de hemen sağındaki üst dolapta bulabilirsin." Al bir de buradan yak! Ben niye kahve yapıyorum şimdi?

"Ben misafir sayılırım, Mervecim. Şimdi ortalığı karıştırmam uygun olmaz."

"Bardaklar da buzdolabının yanındaki dolapta," diye devam ederken söylediklerim umurunda bile değildi. Görkem'in, ne anlama geldiğini henüz algılayamadığım bakışlarından kaçmak için ayağa kalktım. Yapmıyorum, diyerek uzatmamın manası yoktu. Hele ki Görkem'in karşısında...

Söylediği gibi her şeyi yerli yerinde bulduktan sonra kahvenin olmasını beklemeye koyuldum. İçeride konuşmaya başladıklarını duyabiliyordum. Ne konuştuklarını merak ediyor olmam saçma olamazdı. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı? Belki de uzun süre kalmasın, diyor-du. O zaman kendime ev tutmaktan başka çarem kalmazdı. Peki bilmediğim bu şehirde bir başıma ne yapacaktım ben? Merve'den benimle gelmesini istesem eminim ki kabul ederdi, ama onu arada bırakmak da benim içime sinmezdi. Of! Ortada hiçbir şey yokken nedir benim derdim, anlamış değildim.

Kahvelerle beraber salona geçerken aralarında hâkim olan sessizliği de yine aynı şekilde kendime yormadan edemedim. Sorup kurtulsam rahat eder miydim? Yoksa boş yere aklıma böyle bir şey sokmamalı mıydım? Gerek-siz yere sancı çekiyordum sanırım. Üzerimde olduğunu hissettiğim bakışlarının altında kahveleri dökmeden taşı-mayı başarabilmem yalnızca deneyimlerimle sabitti. An-neme içinden teşekkürler yağdırırken, hafifçe eğilerek kahvesini uzattım. İnce, zarif parmaklar tabağı tutarken onu izledim. Bana dokunduğunu gördüğüm garip gö-rüntüler zihnimde uçuşurken, kuruyan boğazım yüzün-den yutkunmaya çalıştım.

"Sormadın," dedi Gökem sırtını koltuğa yaslar-ken. Anlayamadım. Neyi sormadım? Az önce yüksek sesle düşünmemiştim öyle değil mi? Paniklemeye başlayınca terleyen ellerimi tepsi kaymasın diye sıkılaştırdım.

"Neyi?"

"Kahveyi nasıl içtiğimi," demesiyle tuttuğum nefesi-mi salıverdim. Hafifçe kavrılan dudakları benimle alay ettiğinin bir göstergesi değil de neydi? Ne yazık ki bun-dan emin olabilecek kadar tanıımıyordum onu. Ama ge-rildiğimi anladığının da bilincindeydim. Her ne kadar sinir bozucu bir durumda kalmış olsam da en azından düşüncelerim hala bana aitti.

"Sormadım." Şaşkınlıktan mı yoksa sade içiyor olma-sı gerektiğini düşündüğüm için mi sormadım? "Sade içi-yorsundur umarım?" Şeker sevecek bir adama benzemi-yordu. Gülümsemek dudaklarını tatmak isteyeceğim bir şekerle dönüştürse de... Yok artık kızım! Sen iyice uçtun!

"Evet, sade içiyorum." Bingo! Rahatlama dalgası içimi süpürürken, bir süredir etrafımı saran o gergin akımdan sıyrılmak için arkamı dönerek Merve'nin yanına geçtim. O akım Gökem'den yayılıyordu. Mıknatıs misali çekili-

yordum ve buna nasıl karşı koymam gerektiğini ne yazık ki bilmiyordum. "Ellerine sağlık. Merve'nin dediği kadar güzel..." İki cümle söyledi ve ben eridim. Güzel gülümsemesiyle içim sıcacık oldu. Gözlerimizin bir arada kaldığı saniyeler boyunca kalp atışlarım kulaklarıma vurdu. Bilmediğim, tehlikeli sularda yüzmeye başladığımı hissediyordum ve bu beni korkutuyordu.

Gece boyunca Gökem'in gerçeği kadar canlı bir yanıması ile boğuştuğum rüyamda. Haddi hesabı olmayan kadınlar geldi gitti, ben ise müdahale edemediğim bir köşeden bunu izlemek zorunda kaldım. Eğer o kadınların yüzlerini hatırlıyor olsaydım, her birini bulup saçlarını başlarını yolardım. Gerçi suç onlarda değildi. Gökem, orada olduğumu bilmesine rağmen, gözlerini üzerimden çekmeden o sürtüklerle oynamaya devam etti. Pislik! Yaşları Gökem'e daha yakın olan kadınların tecrübe kazan basit hareketlerini izlemeye mecbur kaldım. Ter içinde uyandığımda Gökem'e ve o lanet kadınlara sövmeye devam ediyordum. Uyuyana kadar aklımdan çıkmadığı yetmezmiş gibi uykumu da bana zehir etmişti. Ne olurdu sanki bu kadar yakışıklı olmasa ve benim aklım başımda, güvende kalsa...

"Tabağundakilerle oynamayı kes!" Bulanık görüşümü netleştirebilmek için gözlerimi kırıştıtarak Merve'ye sinirli bir bakış attım. En azından denedim.

"Beni bu saate kadar uyandırmamış olman senin hatan. Dün de gereksiz birkaç saati gözlerim kapalı geçirdiğim için hala kendime gelememiş olmam normal."

"Yol yorgunu olduğunu düşünerek seni kendi haline bırakmam hata asıl!" Gözlerini devirerek kahvaltısına döndü. Anlaşılan ikimizde bu sabah sol tarafımızdan kalkmıştık.

"Eee... Ne yapıyoruz bugün?" diye sordum, normalle dönmeye çalışarak. Uğraşacak bir şeyler bulamazsam

bozuk plak misali aynı düşünceler dönüp dolaşacaktı zihnimde. Görkem. Görkem. Görkem.

"Hava yağmurlu. Dışarıda gezmek için pek uygun değil. Dilersen alışverişe çıkabiliriz," dedi dilimden anlayan arkadaşım.

"Harika! O halde ben hazırlanayım." Aç olsam dahi bitirmeyi başaramadığım tabaktan uzaklaştım. "Sen de fazla oyalanma."

"En iyisi sen git yatağına, uzan ve bu sefer sağ yanından kalk."

"Muzmızlanma. Sana hiç yakışmıyor." Ben merdivenleri çıkarken o söylenmeye devam ediyordu.

"Seni yanımda neden getirdim ki?"

"Çünkü ben mükemmelim!" diye bağırdım yukarıdan. Odaya girdiğimde kıkırdıyordu. Uzun senelerimi onunla geçirdikten sonra dönmek istediğini duyduğumda ufak çaplı bir şok yaşamıştım. Annem ve babam benimle zor baş ederken, bana arkadaş olsun diye bir çocuk yapmayı daha düşünmezlerken yalnızlığımın tek dayanak noktası Merve olmuştu. Ne beni başka birinin çekebileceğine inanıyordum ne de Merve'nin başkasıyla bu kadar yakınlaşabileceğine. Lisenin ilk senesinde onunla tanıştığımda temel olan bir iki kelime harici Fransızca'dan anlamayan bir kızdı. En arka sıraya oturmuş, boş bakışlarla etrafı süzen sessiz haliydi beni ona çeken. Beni uzun süre dinleyebilecek kapasitede birini bulduğumu düşünmüştüm o an. Sahi, nasıl bir baba on dört yaşındaki kızını dilini dahi bilmediği bir ülkeye yollardı? Ya ona o kadar düşkün olan abisine ne demeli? Hiçbir zaman anlamayı başaramayacaktım sanırım.

"Senin hazırlanmaktan anladığın bu mu? Bavulun başında dikilmek?" Kollarını birleştirip kapıya yaslanmış, beni izliyordu. Aklımda dolananları dile getirmek iste-

dim. Onca zaman neden sormadığıma kızzıyordum ya an. Ama bir kez daha vazgeçerek gülümsedim.

"Bana yalnızca beş dakika ver," diyerek bavulu karıştırmaya başladım. Her şeyin bir zamanı vardı.

"Aşağıda kahve içiyorum. Gerçekten beş dakika kaldığında haber ver." Ne var yani biraz geç hazırlanıyorsam? Çalan telefonla beraber, merdivenleri söylelere söyleye çıkan Merve yeniden daldı odama. "Annemi dün gece aramadığına inanmıyorum!"

"Hatırlatmadın ki!"

"Al konuş şimdi. Yeniden arıyor. Çıkınca da sana bir hat alalım artık." Telefonu elime tutuşturup çıkarken, anıme nasıl mantıklı bir açıklama bulsam diye düşündüm bir iki saniye.

"Nasılın, mère?"

"Anne, Azra. Anne diyeceksin demedim mi sana kaç kere? Hem sen benim nasıl olduğumu soracağına kendini anlat bakalım. Neden beni aramıyorsun? Meraktan bütün gece doğru düzgün uyuyamayacağımı bilmiyor musun? Baban durdurmasa ilk uçakla geliyordum peşinden! Ben seni oraya senden haber alamamak için mi yolladım?"

"Abartma Filiz," diye araya giren babamın bezgin sesini duydum. Annem bir kere başladı mı durması zordu. En azından sınırı geçene kadar...

"Sen karışma Ender. Zaten sana kalsa, kızının aramasını beklemeye devam ederdin."

"Anne, babama boşuna yüklenme. Ayrıca özür dileirim. O kadar yorgundum ki geldiğimde uyuyakalmışım. Akşam yemeğinden sonra da aynı yorgunlukla yattım."

"Sabah da aramadın. Hem sen neden bu kadar yorgunsun? Hasta mı oldun yoksa? Ben sana demedim mi kalın giyin diye. Ama beni dinleyen yok tabii..." Ardın-

dan gelen bir iki cümleden sonra dinlemeyi bıraktım. Araya girmeyi denesem de elbette ki başarısızlıkla sonuçlandı. Sonunda susunca, derin bir nefes aldım.

"Annem... Hasta olduğumu nereden çıkardın anlamış değilim ama oldukça sağlıklı olduğumu söyleyebilirim. Sadece yorulduğum, o kadar. Ve söz verdiğim gibi sık sık seni aramaya devam edeceğim. Bugün yeni hat alacağım, numarasını akşam sana gönderirim. Sen de istediğin zaman bana ulaşabilirsin." Kısa süreli bir duraksamanın ardından, normale döndü.

"Tamam. Akşam aramayı bekliyorum. Şimdi işim var, baban da çok öpüyormuş seni."

"Benim yerime öpün birbirinizi. Görüşürüz anne," diyerek telefonu kapadığımda kendimi yine yorgun hissediyordum. Anneme laf anlatmak her zaman çok zordu. Belli ki bunu uzaktan yapmak daha da zor olacaktı. Hatta aldığım anda her gün arayacağından adam gibi emindim.

"Azra!"

"Geliyorum!" Daha ne kadar adımı bağışmaya devam edecek acaba...

Sahil kenarında, güzel bir kafede yemeklerimizi yerken İstanbul'a alışmaya çalışıyordum. Hiç tanıdık gelmeyen sokaklar, oldukça farklı bir yapılaşma, alışkın olmadığım yüzler, mekânlar.

Merve ve ailemden dolayı dilimize oldukça aşina olsam da etrafımdaki herkesin bu dili konuştuğunu duymak... Bunlara aşinalık kazanmam için zaman gerekiyordu sanırım. En büyük şansım ise yalnız olmamamdı. Öte yandan, bundan sonra ne yapacaksın sorusu dönüp dolarken kafamda, Merve de bir yandan fikir yürütüyordu. Hadi bir işe kalkışıp geldim buralara kadar da, sonra ne olacak hiç düşünmemiştim. Anlaşılan o ki o da düşünmemişti. Fransa'da staj yaptığımız firma, onlarla çalışmaya devam etmemizi her ne kadar teklif etmiş olsa da Merve, evine dönme kararı aldığını söylemişti. Hem de teklifi aldığımız akşam! Ben, büyük bir heyecanla kutlamaya gitme planları yaparken. Bu isteğini daha önce dile getirmemiş olmasına sinir olmuşum en başta, ama sonunda ancak o an karar verebildiğini anladığımda işler değişmişti. Babasının kaybını duyduktan sonra dönmemiş olmasına bile şaşırmışım aslında. Aradan geçen onca zaman zarfında da içten içe dönmek istediğini duymayı bekledim. Onu bırakmak istemediğime adım gibi eminken, onun peşinden gitmekten başka ne çarem olabilirdi ki? Aksine de izin verecek gibi durmuyordu zaten.

"Bir yer açmamız daha mantıklı olmaz mı?"

"Sürekli başında durmamız gerekmeyecek mi? Bir yandan tasarla, sonra dik ya da diktir, bir de üzerine satmaya çalış. Uzun iş."

"Ya ne yapalım? Birinin yanında çalışmak daha sıkıcı... Emir alıp duracaksın sürekli. Tatilini kafana göre yapamazsın. Sürekli birilerinin ağzına bakıp duracaksın." Ne vardı canım emir almakta? Yaptığım iş hamallık değildi ya.

"Benim için çok sorun değil açıkçası. Bana verilen işi yaparım ya da bilmiyorum burada bu alanda nasıl bir iş bulabilirim ama sonuç olarak yaptığım şey tasarlamak. Ne kadar zor olabilir? Çoğu şeyi evde bile yapabilirim."

"Bir şirkette çalışırsan o gün için işin olmasa bile gitmek zorunda kalırsın."

"Ben de ona göre bir yer bakarım. Ya da sen illa ki kendi mağazanı açmak istiyorsan sana yardım ederim ama başında durmam." Pes etmiş bir ifade ile kafasını salladı.

"Önce abimle konuşmam lazım onun için. Bedavaya açılmıyor o mağaza. Belki de daha iyi bir fikir sunar." Hah! Aferin sana Merve. Ne güzel, birkaç dakikadır aklına gelmiyordu sevgili abin, ne diye hatırlatıyorsun!

"Tabii, ona da soralım. Hatta ara istersen, neredeyse gidelim yanına."

"Bilerek mi yapıyorsun?" Yok, gerçekten bilerek yapamıyorum.

"Neyi?"

"Azra, sana bir kere söyledim canım. Abimle oyun oynamana izin vermiyorum."

"Ne oyunundan bahsediyorsun? Ben sadece bir an önce harekete geçmemizin iyi olacağını düşündüğüm için söyledim." Yalan! Pinokyo olsam burnum çok uzun olurdu çok! Eiffel Kulesi kadar!

"Neyse, boşa konuşuyorum. İstedigini yap ama boşa uğraşma derim. Abim için küçüksün." Küçük mü? Böyle şeylerin yaşı olmazdı. En azından yedi yaş yaştan sayılmazdı. Gel de bunu Merve'ye anlat.

"Yaş konusunu fazla abartıyorsun ama tamam, şimdilik başka bir şey söylemeyeceğim."

"Şimdilik değil, hiç söyleme canım. Hadi, kalkalım artık." Kaçırduğu keyfimi gizleme gereği duymadan, kafasalladım sadece. Benim erkeklerle dalga geçtiğimi gılemeye almış biri için gayet normaldi düşünceleri. Haksız olduğuna da söyleyemezdim ama Görkem... Bu farklıydı. Bırak eğlenmeyi, mantıklı iki cümleyi yan yana zor getiriyordum adamın yanında! Neydi onun karşısında boynumun bükülmesine neden olan?

"Kalkalım..." Hesabı istedikten sonra toparlanmaya başlayan Merve, durgun halimi fark etmiş olacak ki durdu.

"Azra... Konuşmak istediğin bir şey var mı?" Ben daha düşüncelerimden bir bütünlük oluşturmamışken ne anlatabilirdim ona? Kafayı abine taktım, onla ilgili garip garip rüyalar görüyorum, aklımdan neredeyse hiç çıkmıyor, sence ne yapmalıyım? Yok, olacak iş değil.

"Hayır. Neden?"

"Canım sıkın gibi?"

"Alışmaya çalışıyorum," dedim, etrafı göstererek. Kafasını sallayarak onay verdi.

"Ben de senden çok farklı değilim. Bildiğim yerler, ama değişmişler." Yüzüne yerleşen sıkıntılı ifadeyle ceketini üzerine geçirdi. Onun canını sıkın da evinin değişmiş olduğunu düşünmesi miydi?

"Sana ne oldu şimdi?" Çantasını koluna taktıktan hemen sonra kafasını kaldırdığında az önceki sıkıntılı ifadeden eser kalmıyordu.

"Hiçbir şey. Sanırım biraz yorulduğum," diyerek hafifçe gülümsedi. "Kalk bakalım uyusuk, daha uğrayacağımız bir iki yer var." Üzerine gitmemin bir anlamı olmadığını bildiğimden, peşi sıra kalktım. Bakalım zaman bize ne getirecekti, merak içerisindeydim.

Akşam yemeğini Görkem'in bize eşlik etmediği bir masada yedik. Sonrasında içtiğimiz sade kahvelerde de yalnızdık. Dışarıdan bakıldığında, alıştığımız bu düzende tek değişiklik evin farklı olmasıydı. Evde olup kafa dağıtmadığımız her akşam ayrı ritüel uygulanırdı. Türk kahvesi, biraz tatlı... Derslerimiz olduğunda birden fazla kupa filtre kahve. Şimdi ise eksik hissediyordum. Bir yanım, onun varlığını arıyordu. Onun burada olmasını haykıran bir yanım, onun varlığını arıyordu. Neredeydi? Yalnızca yemeğe katılamayacağını bildiren mesajı dışında bir bilgimiz yoktu. Merve fazlasını merak etmezken ben geçtiğimiz geceden kalma rüyamın silik anılarıyla cebelleşiyordum. Bir kadının yanında mıydı? Hayatında değerli ya da değersiz herhangi biri var mıydı? Toplasan bir saat anca ederdi onu gördüğüm süre ve ben bu sürede çoktan dibe vurmuştum bile.

"Ben yatıyorum canım," diyerek üzerindeki ince battaniyeden sıyrıldı Merve. Telefonumun ekranındaki saat on ikiyi geçtiğini gösterirken, benim de yatmam en mantıklısıydı ama uyuyabileceğimi sanmıyordum. Onu görmek istiyordum. Belki de anlaktı ona olan hevesim, merakım. Heyecanım... Yeniden gördüğümde aslında zihnimi işgal ettiği kadar mükemmel olmadığını fark

edebilirdim. Kendimi kandırmaya çalışıyordum bir şekilde, işte...

"Ben biraz daha oturacağım. Geldiğimden beri gecenin fazla uyudum zaten." Neyse ki söylediklerimin ardında başka bir niyet aramadı.

"Tamam, iyi geceler." Eğilip yanağımdan öptükten sonra ayaklarını sürüyerek merdivenlerin yolunu tuttu. Peşinden kalkıp, mutfığa geçtim. Madem Görkem'i beklemeye karar almıştım, beni ayık tutacak bir içeceğe ihtiyacım vardı. Suyun kaynamasını beklerken oturdum cam kenarındaki masaya. Biraz müzik çalsa hiç fena olmazdı aslında. Hafta içinde kaybolacağım bir kitap. Etrafıma engel olamadığım duvarlar örülüyordu sanki. Kendi kendimi çıkmazın içine sokuyor, sonra yine nasıl çıkacağımın derdine düşüyordum. Ya bütün gece gelmezse ne yapacaktım? Ne kadar süre onun gelmesini bekleyebilirdim ki? Ayrıca geldiğinde ne görmeyi umuyordum? Yalnız olmasını mı? Yalnız gelirdi, değil mi? Kardeşinin yaşadığı bir eve herhangi bir kadını getirmezdii. Peki, yalnız gelirse ne olacaktı sanki? Ona o saate kadar nerede olduğunu deliler gibi merak ettiğimi, uykularımı kaçırdığını söyleyebilecek miydim? Tabii ki hayır...

Su ısıtıcının çınlamasıyla kahvemii hazırlayıp, yeniden salona döndüm. Loş aydınlatmalardan birini açıp televizyonu kapadım ve büyük koltuğun yüksek arkasına yaslandım. Dekoderin üzerinde, turuncu bir renkle parlayan ışığın aydınlatıldığı saat birii gösteriyordu. Buna bakmaya devam edersem iki saate kalmaz kafayı yerdim. Şu anda yaptığım şey de akıl kârı değildi ya, neyse... Oyalanacak bir şey arayan gözlerim daha önce fark etmediğim çerçevenin üzerinde durdu. Salondaki tek çerçeve, tek fotoğraf... Yemek masasının arkasında kalan içki sehpasının yaşlı olduğu duvarda asılı duruyordu. Yüzünde yeni

Yeni sakalların çıktığı bir Gökem uzun bir ağacın gövdesine yaslanmış, sol kolunun altına Merve'yi almış. Gü-lümsüyorlar. İkisinin de gözlerine çöken hü-zün buradan bile seçilebiliyor. Merve'nin görünüşünden anladığım kadarıyla Fransa'ya geldiği dönemler olmalı. Aynılıyor olmaları. Eh be Gökem... Neden gönderdin kardeşini? Bir sene değil, iki sene değil. Dokuz sene! Ne işi vardı o kızın ailesinden, evinden uzakta?

Fotografına bakarak geçirdiğim süre zarfında kahvem bitmiş ve tuhaf bir şekilde iki saati daha devirmiştim. Kapıdan gelen sesleri duyduğumda saat üçü birkaç dakika geçiyordu yalnızca. Ayağa kalkmaya ya da belirgin bir hareket yapmaya çekinirken, içeri girdiğinde beni fark edip etmeyeceğini düşünerek oturduğum yere sardım. Anahtarları kapının hemen yanında duran kâseye koyduğunu, montunu ve ayakkabılarını çıkardığını duydum. O an, evin bu saatte olması gerektiğinden daha aydınlık olduğunu fark edince, beni görmesinin kaçınılmaz olduğunu anladım. Salona doğru gelen ayak seslerini dinlerken, saklanmamın anlamı olmadığını bildiğim için kafamı çevirdim. Dün eve geldiğinde üzerinde olan takımın bir benzeriyle aynı çekiciliğini koruyordu elbette. Elleri boynuna sardığı atkıyı çözmekle uğraşırken, bedeninin zarif hareketlerini büyülenmiş gibi izliyordum. Hiçbir uğraş göstermeksizin sahip olduğu bu çekime karşı koyabilecek herhangi bir kadının bu dünyada nefes aldığını sanmıyordum. Atkısından kurtulup kafasını kaldırdığında gördü beni. Adımları durdu. Baktı, baktı, baktı... Sanki bir şey arıyormuş gibi dikkatle gezindi gözleri yüzümün etrafında. Nefes almak bile güçleşti. Göğsümün büyük ve güçlü eller tarafından kısıldığı hissi-ne kaplıyordum. Büyük bir özgüvenle gezen Azra'nın yerinde yeller esiyordu. Kendimi tokatlayarak düzeltmek

istesen de bunu yapacak gücü dahi bulamıyordum.

"İyi geceler," dedi kısık sesle, bana doğru yürümeye devam ederek. Başım onun hareketlerini takip etti. Bir adım. Bir adım daha. Ve bir adım daha. Çok yakınımdaydı. Üzerinden yayılan hafif alkol kokusunu alabileceğim kadar yakın. Kesin bir kadının yanından geliyordu. Bu saate kadar süren bir iş yemeği olamazdı. Arkadaşlarıyla takılıyordu desem, neden kardeşinin geldiği ikinci günü seçmişti? Yok, kesin bir kadının yanındaydı. Sinirlendiğimi hissettim. Ve bunu hissettiğim için daha çok sinirlendim! Beni ne ilgilendirirdi ki onun ne yaptığı? Zihnimde onun bir kadını okşadığı, öptüğü sahneler uçuşmaya başlarken sağlıksız düşüncelerime küfürler yağdırdım. "İyi misin?" diye sorduğunda yanıma oturmuştu ve ben hala daha tek kelime etmemiştim. *Seni deli yerine koymadan önce mantıklı bir şeyler söylesen iyi olersin Azra!*

"İyi geceler," dedim, kendimi zorlayarak. Bu ses tonumu Merve duymuş olsaydı, altında yatan sinirimi kesinlikle algıladı. Görkem'in anlamamasını diledim. Beynimin içinden asla ama asla haberi olmamalıydı.

"Bu saate kadar neden uyumadın? Oysa ben senin uykuyu çok sevdiğini düşünüyordum." Soğuk ve donuk yüzünde hiçbir duygu izine rastlayamadım. Gözlerimi uzun süre gözlerinde tutmayı beceremeyeceğim kadar kesin bakışlara sahipken, bu arayışımıza uzun süre devam etmem de mümkün değildi zaten.

"Severim." Severdim. Sen rüyalarımı karışmadan önce... Yine, yalnızca seni görsem sevmeye devam edebilirim ama o kadınlar... Az önce yanından geldiğin kadın da rüyalarındaki gibi miydi? "Sabah geç kalktığım için uyuyamadım sanırım."

"Uyumalısın." İnce parmaklarının gözlerimin önüne düştüğü ana kadar hareket ettiğini anlayamamıştım. He-

yecana kapılan ruhum titredi. Durmadı. Başparmağı gö-
zümün altına değene kadar ilerledi. Tenime değen soğuk
teniyle nefesim kesildi. Duruşu kadar soğuktu teni. Buz
gibi. Acaba dışarıdan geldiği için mi öyleydi? Önümde
dağ misali gerilen göğsüne dokunsam aynı soğukluğu
hisseder miydim? Nedensizce parıltı kapılıp kendimi
geri çekerken temasımız yok oldu. Bunu yapan ben oldu-
ğum için kalamı defalarca kez duvara vurmalıydim! "Gö-
zaltların morarmış, uyusan iyi olur," diyerek ayaklandı.
Bir şey söylemeliydim onu durdurmak için. Ama ne? Bu-
lamadım. Merdivenlerde gözden kaybolduğu ana kadar
arkasından bakakaldım. *Lânet olsun!* Kendi ellerimle bir
uykusuz geceye daha böylece imza atnaş oldum.

Tam da tahmin ettiğim üzere gün ağarana kadar gözümü kırpmadım. Kendime defalarca düşüncelerimin saçmalıklardan ibaret olduğunu söylesem de işe yaramadı. Kabul ediyordum ki daha önce başıma gelmeyen bir şekilde ondan etkilenmiştim ama bunu bu denli abartmamın sebebi neydi, anlamış değildim. Görkem gibi bir erkeği kim görürse görsün aynı düşünceler içerisine girebilirdi. Bende de bir tuhaflık olduğunu kesinlikle düşünmüyordum. Peki bu kadar içime işlemesinin nederi neydi? Diğer birçok erkeğin yaptığı gibi başıma üşüşmemesi olabilirdi. Etrafımda pervane olmalarına, ağzımdan çıkacak olan bir söze bakmalarına alıştım, ben. Görkem'in, neredeyse beni yarı çıplak görmüş olmasına rağmen, herhangi bir etkilenme belirtisi göstermemiş olması egoma derin yaralar açıyordu anlaşılan. Ya şu anda ne yapıyordum? Saat henüz sabahın yedisini olmamışken yalnızca iki saatlik uykuyla ayakta ne işim vardı? Kendimle alay ediyordum artık. Görkem'i evden çıkmadan görebilmek için uyanır uyanmaz gözüme ilişen saatin farkına vardığım gibi kendimi salona atmıştım. Ağzıma dün akşamdan beri tek lokma koymamışken bir bardak kahveyi daha yudumluyor, onun uyanmasını bekliyordum. İş bulana kadar günlerim bu şekilde mi devam edecekti acaba? Ne elde etmeyi umuyorsam...

Ayak seslerini merdivenlerde duyduğum anda elimdeki kahveyi bırakıp ayağa kalktım. Bu sefer de günaydın diyerek geçip gitmesine izin vermeyecektim. Bunu nasıl başaracağsam! Son basamağa geldiği gibi beni kar-

şısında görünce saniyelik bir şaşkınlık yaşadığını gördüğüne eminim.

"Günaydın," diye neşeyle şakodun! "Kahvaltıya kalıyorsun, değil mi?" Suratına pür dikkat bakarken kafasını hayır, anlamına gelecek şekilde salladı.

"Kalamam. Toplantıya yetişmem lazım." Bu böyle olmayacaktı. Başka bir yol denemem gerekiyordu belli ki. Biraz belden aşağı olacaktı ama...

"Geldiğimizden beri evde pek olmadığının farkındasındır diye düşünüyorum. Merve'yle zaman geçirmek istediğinden eminim ama... Merve'nin bundan emin olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Merve, bunları yaptığını duyarsa beni öldürecekti!

"Yapmak istediği işle alakalı seninle konuşmak istediği bazı şeyler var. Aslında dün akşam konuşacaktı ama sen gelmeyince tabii..."

"İşlerim vardı."

"Gece üçe kadar süren işinin önemli olduğundan eminim. Yalnızca ona zaman ayırman gerektiğini düşündüğümü söylemek istedim." Donuk yüzünün çatılan kaşlarıyla uğradığı değişimi izlemek çok zevkliydi. Alnunda beliren derin çizgiler yakışıklı yüzünden hiçbir şey kaybettirmiyordu.

"Bana laf mı sokuyorsun sen?" Beklediğimden daha sert çıkan sesiyle irkildim. Güçsüz görünmemek adına gözlerimi gözlerinden kaçırmazken, sırtımı dikleştirip boyuna daha yakın olmayı denedim. Asla güçsüz bir kız değildim ama bu adamın karşısında bana bir haller oluyordu. Sebebinin anlamış değildim.

"Oyle görmek istiyorsan bir şey diyemem. Sadece arkadaşımı düşünüyorum." Bir adım atarak bana iyice yaklaşırken enfes bir koku burun deliklerimden içeri sız-

di. Değil kaçmak, ona daha çok sokulmayı isteyeceğim kadar muhteşem bir kokuydu bu. Hafif kalıveli duş jelinin kokusunun ardında yatan daha sert bir koku...

"Onu senden daha çok düşündüğüme emin olabilirsin ufaklık. Şimdi izin verirsen, toplantıma yetişmek zorundayım." Bir kuklayı oynatıyormuş gibi, sözleriyle beraber istemsizce geri adım attım. Yanımdan geçip montuna uzandı. Botlarını ayağına geçirip çıkarken tutmam gereken çenemi açıverdim.

"Dokuz senedir eve dönmesini istemeyerek mi? İstemediğinden eminim, çünkü sana o kadar düşkün ki ne istersen yapardı." Arkasını dönüp bakmadan, kapıyı sertçe vurup çıkması aldığım en lanet cevaptı. Haklı olduğuma sevinecek bir yan bulamadığım gibi merdivenin başında dikilen Merve'nin kızgın suratını görmem her eyin içine saçtığım kanıydı.

"Merve..."

"Madem böyle bir düşüncen vardı, neden bana sormadın? Ne sordun, ne anlatmamı istedin bunca zaman. Bu zamanı mı uygun gördün içindekileri atmak için?"

"Konusunu açmama hiç izin vermedin Merve. Sende bir kere ortadan her kaybolduğunda abinle olduğunu söyledin sadece. Neden Fransa'ya geldiğini, neden onca zaman geri dönmediğini hiç anlatmadın. Az önce söylediklerimde yanılıyordum mu? Abin hiç geri dönmedi sana değil mi?" Merdivenleri inip yanımdan geçerek salona yürüdüğünde onu takip ettim. Oturduğu yerin karşısına geçip ilk defa bu konuları konuşacak olmamızın vermiş olduğu merak içerisinde bekledim.

"Dedi."

"Ne dedi?"

"Dönmemi istediğini söyledi." Ops! Yanlış atışta bulunmuştum o halde.

"Ne zaman?"

"Babam öldükten sonra dönmemi söyledi ama ben kabul etmedim. Okulun bitmesine çok az vardı ve sonrasında staja başlamak için iyi bir şirketten onay almıştık. Dönmemin bir anlamı yoktu."

"Bu çok yakın bir zaman, canım. Peki ya daha önce?"
Buruk bir tebessümle baktı. İçim sıkıldı.

"Daha önce anlatmamamın sebebi benimde bilmiyor oluşum Azra. Abime kızdın az önce ama onun bir suçu olmadığını biliyorum. Burada ortaokulu bitirdikten sonra abim karşıma bu seçenekle geldiğinde balıklama atlamıştım. Tahmin edersin ki babamla aram hiçbir zaman iyi değildi. Annemi hatırlamıyorum bile. Kalmak için en geçerli nedenim ise gitmemin daha iyi olacağını düşünüyordum. Bende kabul ettim." Bu durum sandığımdan daha karmaşık bir hal alıyordu. Merve'nin bile henüz idrak edemediği bir şeyler var gibi hissediyordum ama yanlış kanıya varmışsam da boş yere mide bulandırmanın anlamı yoktu. O yüzden sustum. Şimdi sıra özür dilemem gerektiği kısıma gelmişti ki ben tam bir eşektim!

"Özür dilerim," diye başlamamla kesti sözümü.

"Özür dileyeceğin bir şey yok. Beni korumaya çalıştığını anlıyorum ve bunun için, yanımda olduğun için sana teşekkür ederim." Her ne kadar bunları duymaktan keyif alsam da Görkem'le o şekilde konuşmamın gerçek sebebini bilmeliydi.

"Her zaman senin yanında olacağım, ama bu durum pek de sandığın gibi değil. Bak, bana ne olduğunu bilmiyorum. Görkem'e karşı elimde olmadan çekiliyor ve bununla baş etmeyi beceremiyorum. Bu sabah da onu gördüğümde kendimce bir atakta bulunmaya çalıştım. Dün sabaha karşı eve geldi ve ben de bununla ilgili laf soktum. O da sert çıkınca biraz belden aşağı vurmuş

olabilirim. Gördüğün üzere avucumu yaladım. Bana ufaklık dedi!" Inleyerek arkama yaslandığımda beklediğim son şey Merve'nin kahkaha atmasıydı. Otuz iki dişi meydanda, yüksek sesle kahkaha attı! Yok, biz ciddi normal değiliz!

"Neye gülüyorsun sen şimdi?" Kahkahası biraz daha devam ettikten sonra soluklanmalarının arasında, "Şaka gibi," dedi. Şaka gibi olan neydi şimdi? Kızması gerekmez miydi?

"Merve, iyi misin?"

"Ben iyiyim de sen değilsin sanırım. İnlanılacak şey değil!" Deli edecekti beni anlaşılan. Genelde bunu ona ben yapardım. Ona ne oluyordu...

"Bugüne kadar sana çektiğim çilelerin intikamını mı alıyorsun? Adam gibi söylesene neye güldüğünü?"

"Âşık olmuşsun sen. Hem de iki günde. Gülmekte haksız mıyım? Sen. Senden bahsediyoruz. Erkeklerle dalga geçen Azra'dan." Yok artık! O kadar güldüğü bu muydu yani. Onun da kafası karışmıştı benim gibi anlaşılan.

"Of Merve! Ben de bir şey diyeceksin sandım. Saçmalama. Âşık falan olduğum yok, sadece etkilendim sanırım. Bu da büyütülecek bir şey değil. Sadece alışkın olmadığım tepkiler verdiği için kafayı taktım." Kırdarmaya devam ederek beni onayladığı için inandırıcı olmaktan çok uzaktı.

"Dediğin gibi olsun. Şimdiye kadar söylediklerimi de unut. Hani abimle eğlenmene izin vermiyorum demiştin ya, onu değiştiriyorum." Sırtışı yerini ciddi bir ifadeye bırakırken devam etti. "Dikkatli ol, üzülmeni istemem." Ben neden üzülüyormuşum? Of!

"Beni düşünme sen. Ve yeniden özür dilerim. Seni kullanmamı hoş değildi. Her ne kadar söylediklerimde

ciddi olsam da..." Yanıma gelip sinir bozucu bir şekilde saçımı okşarken, mırıldandı.

"Sorun değil canım, affedildin." Şimdi, saçımı başımı yolacağım!

olabilirim. Gördüğün üzere avucumu yaladım. Bana ufaklık dedi!" İneleyerek arkama yaslandığımda beklediğim son şey Merve'nin kahkaha atmasıydı. Otuz iki dişi meydanda, yüksek sesle kahkaha attı! Yok, biz cidden normal değiliz!

"Neye gülüyorsun sen şimdi?" Kahkahası biraz daha devam ettikten sonra soluklanmalarının arasında, "Şaka gibi," dedi. Şaka gibi olan neydi şimdi? Kızması gerekmez miydi?

"Merve, iyi misin?"

"Ben iyiyim de sen değilsin sanırım. İnanılacak şey değil!" Deli edecekti beni anlaşılan. Genelde bunu ona ben yapardım. Ona ne oluyordu...

"Bugüne kadar sana çektiğim çilelerin intikamını mı alıyorsun? Adam gibi söylesene neye güldüğünü?"

"Âşık olmuşsun sen. Hem de iki günde. Gülmekte haksız mıyım? Sen. Senden bahsediyoruz. Erkeklerle dalga geçen Azra'dan." Yok artık! O kadar güldüğü bu muydu yani. Onun da kafası karışmıştı benim gibi anlaşılan.

"Of Merve! Ben de bir şey diyeceksin sandım. Saçmalama. Âşık falan olduğum yok, sadece etkilendim sanırım. Bu da büyütülecek bir şey değil. Sadece alışkın olmadığım tepkiler verdiği için kafayı taktım." Kıkırdamaya devam ederek beni onayladığı için inandırıcı olmaktan çok uzaktı.

"Dediğin gibi olsun. Şimdiye kadar söylediklerimi de unut. Hani abimle eğlenmene izin vermiyorum demiştim ya, onu değiştiriyorum." Sırtışı yerini ciddi bir ifadeye bırakırken devam etti. "Dikkatli ol, üzülmene istemem." Ben neden üzülmüştüm? Of!

"Beni düşünme sen. Ve yeniden özür dilerim. Seni kullanmam hoş değildi. Her ne kadar söylediklerimde

ciddi olsam da..." Yanıma gelip sinir bozucu bir şekilde saçımı okşarken, mırıldandı.

"Sorun değil canım, affedildin." Şimdi, saçımı başımı yolacağım!

Kapıyı vurup çıktığının akşamı da geç geleceğini tahmin ediyordum. Yanılmadım da. Elbette bu sefer salondaki beklemek gibi bir hata yapmadım. Ana kapının kapanma sesiyle uyandım. Merdivenleri çıkıp odasına girip ve açılan suyun sesini bir sapık gibi dinledim. Zihnimde, tüm bedenimin ısınmasını sağlayan görüntüler uçup, kenarlarından yeniden uyuyakaldığımda rüyamda o görüntülerin bir yansımasının içerisinde buldum kendimi. Başka kadınlar yoktu. Yalnızca o ve ben... Benim odamdaydık. Elleri üzerimde... Bunların hepsi tehlikeliydi. Bunları hayal ediyor olmam... Baş edemeyecek olmaktan gerçek anlamda korkmaya başlamıştım. Sağ olsun Merve de bu konuda pek yardımcı olmuyordu. Aynı şu anda olduğu gibi...

"Bence geç karşısına, anlat ne hissediyorsan."

"Ha ha! Çok komiksin." Ufak bir kahkaha attı. Bu kıza acilen bir iş bulmak lazımdı. Tabii, bana da.

"Ne zaman sessizleşsek dalıp gidiyorsun. Bana malmeme veren sensin."

"Bak, son kez söylüyorum. Âşık değilim." Yalnızca omuz silkmekle yetinerek, televizyondaki saçma kanalları dolanmaya devam etti. Beni dinlemeyecekti. Ben de küçük çaplı sinir krizleri geçirmeye devam edecektim. "Hadi, kalk. Bir yerlerde yemek yemeye gidelim. Bugün cumartesi ve biz evde oturuyoruz. Bunlar yaşlılık ya da depresyon belirtileri."

"Canım istemiyor." Yeniden kanalı değiştirirken kaptım elinden kumandayı. Günlerdir evdeydik. Sitenin et-

rafında yaptığımız turu saymıyordum. Görkem sonraki iki gün de eve yemekten sonra gelmiş, beş dakikadan fazla bizimle oturmadan adımımı hiç atmadığım çatı katına kapatmıştı kendini. Merve'nin dediğine göre daha önceden babasının çalışma odasıymış, şimdi de Görkem'in. Babasının zamanında hep kilitli olduğunu, o yüzden şu anda da neye benzediğini bilmediğini söylemişti. Ne meraklısı kızdı! Sonuç olarak onun bana karşı, hatta bize karşı olan uzaklığı rahatsız edici boyutlardayken bir akşam daha onun eve gelmesini bekleyemezdim. İçten içe yaptığım buydu.

"Merve lütfen," dedim en masum surat ifademi kullanarak televizyonla arasına kafamı sokarken.

"Yarın sabah çıksak? Pazar kahvaltısına götürürüm seni, olmaz mı?"

"Onu da yaparız. Hem sabahlara kadar dans edelim demiyorum ki. Yemek yer, sonra bir iki kadeh bir şey içer, döneriz." Of çekerek ayağa kalktı.

"Tamam, başımın belası... Gidelim bakalım." El çırparak peşinden kalktım.

"Harika! Gör bak, iyi gelecek bize."

"Az sonra başlayacak olan dizi de bana gayet iyi gelebilirdi."

"Hıı... Evet, canım." Uyuz hallerini umursamamak en iyisiydi. Keyfim şimdiden yerine gelmeye başlamıştı bile.

Üçüncü biram bittikten sonra son olarak bir tekila shot daha istemek için barmene el işareti yaptım. Merve barmelerde çok içmeyeceğim diye tuttursa da benden daha çok içmiş ve şimdiden kafası hafifçe güzel olmuştu. Gülmüyor, çalan müziğe tabureden sarkan ayaklarını ve kafasını sallayarak eşlik ediyordu. Olabildiğince farklı tiplerin olduğu bir yere getirmişti bizi. Adı neydi? Her neyse... İlk başta tuhafıma gitmiş olsa da ilk içkiden sonra alışmıştım. Kendi şatımı devirip Merve'ye de bir tane uzattığımda telefonla konuştuğunu gördüm. Daha doğrusu konuşmaya çalıştığını. Ne dediğini duyamamıştım. Elini kolunu sallayarak dışarısını gösterdiğinde de ayrı belirsizlik devam ediyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdım biraz yaklaşıp. Basın yanına neden oturduysak... Buradan çıktıktan sonra sabaha kadar kulaklarımız çınlayacaktı! Telefonu kapatıp cebine sıkıştırdı.

"Abim arıyor. Eve gelmiş. Bizi bulamayınca merak etmiş." Yok ya! Merak etmişmiş... Çok umurundaydı ya zaten. Hem saat kaç ki eve dönmüş o? Sol kolumu kaldırıp saate bakmaya çalıştığımda kolumun boş olduğunu gördüm. Kafam da güzel değil. Görkem'in adını duymaz saçmalamaya başlıyordum!

"Eee ne yapalım yani?"

"Nerede olduğumuzu sordu. Ben de söyledim ama anlamadı sanırım. Eve dönsək iyi olacak."

"Hayır! Hiçbir yere gitmiyoruz." İstedigimi hatırlamadığım bir kupa birayı elime alıp gösterdim. "Biram

bitmeden gitmem." Cebinden yeniden telefonunu çıkardı. Bir şey okuyordu sanırım. Görkem mesaj atmış olabildi. Bir çırpıda kaptım elinden telefonu.

"Hey! Ver onu bana!"

"Bir saniye." Tam da tahmin ettiğim gibi Görkem mesaj atmıştı.

"Bir zahmet oradan uzaklaş ve beni ara ya da nerede olduğumuzu söyle, gelip alayım."

Onun buraya gelmesini hiçbir şekilde istemediğime göre yapılacak tek bir şey vardı. Cevapla tuşuna bastım.

"Bir saate evde oturuz. Gelmene gerek yok." Yazarak gönderdim.

"İzin ver de en azından nerede olduğumuzu söyleyeyim," diyen Merve'yi takmadım. Telefonunu da kendi cebime sıkıştırıp biramı havaya kaldırdım.

"Santé!"

"Azra!"

"Buraya gelmesini istemiyorum, anlıyor musun? Bir saate evde olacağımızı yazdım, zaten." Sıkıntıyla iç çekti. Sonunda pes ederek şat bardağına uzanıp havaya kaldırdı.

"Santé!"

"İşte benim kızım!" Biramdan büyük bir yudum alıp bar masasına bıraktığımda kupaya doğru bir el uzandı.

"O benim biramdı," dedi genç bir çocuk görüş alanıma girerek. İstemsizce kıkırdadım. Demek benim değilmiş. Ben de ne zaman istedim diyordum!

"Eminim kendine yeni bir tane alabilirsin," diyerek gülümsedim. Kafasını sallayarak sevimli bir şekilde güldü.

"Numaranı alma şansım varsa neden olmasın?" Demek ki burada da işler farklı değildi. Ama yine de temkinli olmaktan zarar gelmezdi.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedim, dudaklarımı bükerek. Umarım ısrar etmezdi. Bir kez daha gülümseyerek "Öyle olsun bakalım," dediğinde rahatladım. O anda cebimde titreyen telefonla nedensiz bir heyecana kapılarak ayaklandım. Sanki bana mesaj atıyordu, salak kafam! Birasını çocuğa uzattım. "Artık devam edebilirsin." Ne olduğunu anlayamadan, avar avar baktı çocukcağız suratına. Merve'ye yanaştım. "Tuvalete gidiyorum." Kafasını sallayarak etrafı izlemeye devam etti. Tuvalete giden koridora girer girmez çıkardım telefonu.

"Sarhoş musun? Beni deli etme Merve, neredesiniz?" Cevap vermemem daha mantıklıydı. Birazcık da o delirsin bakalım. Adamın umurunda bile değildim belki ama ne fark ederdi? Tam geri dönecekken bir mesaj daha geldi.

"Eve geldiğinde bunun hesabını vereceksin." İyi oluyor size Görkem Bey! Sen istediğini yap ama bize gelince laf söyle. Bunu söylemeye de, düşünmeye de hakkım olmadığını biliyor olmam ne yazık ki bir şeyi değiştirmiyordu. Eve dönmeden Merve'ye yediğim boku söylemem gerekiyordu, yoksa onun başı belaya girecekti. Neden sessiz sakın yerimde oturup durmuyorsam!

Daha fazla oyalanmadan Merve'nin yanına döndüm. Birasının bittiğini görünce bu sefer o söylemeden ben sordum.

"Kalkalım mı?" Şaşkınlığını gizlemedi.

"Ne oldu? Sıkıldın mı yoksa?" Aslında sıkılmıştım. Aklım bu kadar doluyken eğlenmek için çok içmem gerekiyordu. Ama canım içmek de istemiyordu. Zaten çakırkeyif olmuştum ve zihnim yine de Görkem'le doluydu. Yani evde de dursam, içkinin dibine de vursam içimdekilerden kaçmamın bir yolu yoktu anlaşılan.

"Sayılır. Hadi, çıkalım." Taksiye bineceğimiz yere doğru yürürken söylemeye kadar verdim mesajları. "Bu

arada Gökem'e bir saate döneceğimizi yazmıştım ya..."
Daha ben devam edemeden hızla çevirdi kafasını.

"Ne yaptın?"

"Bir şey yapmadım. Daha sonra bir mesaj daha attı. Nerede olduğumuzu sormuş. Hemen ardından da eve gelince hesap vereceğini yazmış." Elini uzatınca telefonunu ona geri verdim. Söylediklerimi kendi de okuduktan sonra hızla bir mesaj yazdı.

"Seninle çok işimiz var anlaşılan. Bak, bence en iyisi sen dediğimi yap ve ona olan duygularını itiraf et. Olumlu ya da olumsuz aldığın tepkiler sonucunda ne yapmanız gerektiğine karar verelim. Yoksa senin bu dengesiz hallerin başımıza iş açacak."

"Ben âşık değilim!" diye isyan ettim sonunda. Ne olursa olsun konuyu oraya getirip duruyordu. Ne alakası varmış benim duygularıyla bu durumun. Ben sadece onun yaptığına karşılık verdim!

"Ben sana âşıkım demedim. Sen kendin diyorsun bak."

"Ahh! Sus, Merve. Ne olursun sus!" Neyse ki sustu. Sessizlik içerisinde taksiye bindik. Yol boyunca eve gittiğimizde karşılaştığımız tepkiyi düşünmekten kendimi alamadım. Merve beni öne atacak bir şey söylemezdi. Azra telefonumu aldı, o yüzden cevap veremedim gibi... Yine de gerginlik her saniye daha fazla sarıyordu bedeni. En çok dikkat etmem gereken şey kendini bilmez çenemdi. Bir kez daha olur olmadık bir şey söylememeliydim. Hatta mümkünse burnumu hiç sokmamalıydim.

Siteye girdiğimizde karnımda başlayan kasılmaları en son liseden kaçıp babama yakalandığımızda yaşamıştım. Bizi peşine taktığı gibi restorana götürürken, annemin vereceği tepkinin korkusunu taşıyordum. Haksız da sayılmazdım. Annem bir hafta boyunca bize bulaşık yıkamıştı!

"Çeneni kapalı tutmaya çalış." dedi taksiden iner inmez.

"Tamam. Uslu bir çocuk olacağıma söz veriyorum."

"Hala dalga geçiyor ya!" diye yakınsa da dudaklarının hafifçe kıvrıldığını görmüştüm.

"Çok heyecanlı, değil mi? Aynı çocukluğumuzdaki gibi. Daha ne istiyorsun anlamıyorum!"

"Sorma, nasıl heyecanlı nasıl heyecanlı!" Kıkırdayarak evin önüne geldiğimizde kapı açıldı. Gülümseyişim yüzümde dondu kaldı. Bahçe lambasının üzerine vurduğu loş ışıkta Tanrı misali dikiliyordu kapının ağzında. Gözlerim benden bağımsız baştan aşağı gezindi üzerinde. Yalın ayakları, neredeyse üzerinden düşen lacivert eşofmanı, geniş göğsünü saran gri tişörtü, boynunda belirginleşmiş damarları ve o ademelməsi... Zorlukla yutkundum. Karnımda ağnlara sebep olduğu kadar korkutucu da görünüyordu şu an gözüme. Bir o kadarda nefes kesici...

"İçeri geçin," dedi buz gibi bir ses ve içimi ürperten soğuk bakışlarla. İtaat etmekten başka çaremiz yok gibi görünüyordu. Derin bir nefesle ilk adımımı atarken içeri, üzerinden yayılan viskiyle karışmış sert kokusu sızdı burun deliklerimden içime. Gözlerimi yumup kendimi ona doğru bırakmak... Harika bir fikir olabilirdi. Tabii, farklı şartlar altında olsaydık. Ya da bunu yapacak göt bende olsaydı!

Ortamdaki gerginlik elle tutulacak cinstendi. Gökrem'in kızgın olmakta kendince haklı tarafları olabileceğini bildiğim için sessiz kalmaya devam ediyordum. Tabii bir de Merve'nin hatırına. Benlik bir durum olmadığını varsayarak odama kaçmak harika bir seçenek gibi görünse de, onun keskin bakışlarının altında bir adım dahi atmak her nasılsa mümkün olmuyordu. Neredeydi Merve'nin anlata anlata bitiremediği hoşgörülü adam? Geldiğimiz ilk akşam hariç, anlayışlı bir hareketine rastladığımı hatırlıyamadım. Ve şimdi karşılaşacağımız tepkinin merakı içerisine düşüyordum. Tanrım! Ne kadar yakışıktı! *Bakma ona Azra, bakma...* Aynı kelimeleri birkaç defa daha tekrarladım içimden. Gözlerimin üzerinde gezindiği her an kendimi kaybetmeme engel olamayışına henüz bir çare bulamamıştım.

"Ne yapmaya çalışıyordun?" sorusuyla sessizliğe bir son verdi Gökrem. Genelde ilk konuşan kaybeder diye bir kural vardı, ama bunun onda bir işe yarayacağını sanmıyordum.

"Eğlenmeye çıktık abi. Buna neden bu kadar kızdın, anlamış değilim." Merve oldukça rahat bir şekilde, abisinin gözlerinin içine bakarak konuşuyordu. O lanet baskıyı bir tek ben mi üzerimde hissediyordum?

"Birincisi eğlenmeye çıkmaya değil, haber vermeyişine kızdım. İkincisi, bu sinirim sana değil yanında sessizce oturan bayana." Hı? Benimle ne alakası vardı şimdi bu durumun? Ben ağzımı açmadan durumu kurtarmaya çalıştı Merve, ama işleyecek gibi durmuyordu bu adama!

"Azra'yla ne alakası var abi? O dedi diye yapıyor değilim herhangi bir şeyi. Ayrıca gelmene gerek olmadığını yazdım." Hayır, ben yazdım." Merve, bugüne kadar kaç mesajına cevap vermedin? O mesajı sen attıysan sonrasında mesajlarıma da dönüş yapardın." Hadi canım? Kim her mesaja dönüş yapardı ki? Bir insanın müsait olmayacağı onlarca an olabilirdi. Bir dakika... Telefonun bende olduğunu mu anlamıştı? Yok canım! Merve du-daklarını bükerek kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Hiç," dedi gayet açık ve net bir biçimde. Ciddi ciddi her mesajına cevap mı vermişti? Ne diyeyim ben artık sana Merve.

"Bu gece cevap vermeyişinin özel bir nedeni var mı? Çünkü aradığımda açtın. Yüksek ses dolayısıyla anlaşamadık ve ben senden mesaj atmanı istedim. Sonrasında attığım mesajlara da yanıt alamadım. Bunu neden yapmış olabilirsin diye düşünüyorum." Hadi, kıvrır kıvrırabilir-sen! Benim yüzümden sorun yaşamalarını kabul edecek değildim. Merve, her ne kadar bana susmamı söylemiş olsa da, bu duruma mantıklı bir açıklama getirmesi zor-du. Hele ki Görkem'in karşısında imkânsıza yakın... Telefonun bende olduğu belliydi ancak açık açık neden mesajlara geri dönüş sağlamadığımı itiraf edebilir miydim? Hiç sanmıyordum. Başka bir bahane bulmam gerekiyor-du. Kendimi onun karşısında daha da kötü bir duruma sokacak değildim. Düşün, Azra. Ne söylesem inanmak zorunda kalır? Merve'ye dönen bakışlarım onunkilerle buluştuğunda onun kurtaramayacağını anladım. Kafası güzel sayılırdı. Buna rağmen bu kadar normal duruyor olması bile bizim için yeterli bir avantajdı.

"Benim yüzümden Merve'ye yüklenme," dedim ters bir şekilde. Tamam, karşısında neredeyse salyalarını akıtıyor olabilirdim ama bu kendimden daha fazla ödün

vereceğim anlamına gelmiyordu. "Sen aramadan önce telefon bendeydi. Annemi arayacaktım. Sen arayınca Merve'ye geri verdim ve konuşma bitince yeniden aldım. Mesaj attığını görmedim, çünkü annemle konuşuyordum. Durum bundan ibaret..." Fazla hızlı konuşmuştum ve beni tanıyan biri yalan söylediğimi bu şekilde anlayabilirdi. Görkem'in bunu fark etmemesini dilemekten başka çarem yoktu. Baktı... Baktı... Baktı... Ne düşündüğünü ele vermeyen gözleri kısalmış, kenarlarındaki o tapılası çizgileri açığa çıkarmıştı. Belki de benden zerre hazzetmeyen birine karşı hissettiğim bu duygulara karşı gelemeyişim yüzünden yanacaktım.

"Ben de buna inandım," dedi sesindeki bariz alaycı tonla. Ensemden yukarı doğru çıkan alev topu önce kulaklarımı, sonra tüm yüzümü sardı. Dilime gelen küfürleri tutmak için dişlerimi sıkarken, Merve'nin sertçe iç çekişini duydum. Yandık, diyordu içinden herhalde.

"İnanıp inanmamak sana kalmış. Neyi bu kadar bü-yüttüğünü anlamadım açıkçası. Her zaman yaptığımız gibi dışarı çıktık, bir şeyler içtik ve eve döndük. Ve her zaman olduğu gibi kimseye haber vermedik. Şimdi değişen ne?" Uzun süredir beni olduğum yere saplayan sert bakışlarına ara vererek gözlerini yumdu. Savaşmaya devam mı edecekti, yoksa geri mi çekilecekti? Gözlerimin istemsizce kaydığı geniş göğsü aldığı derin soluklarla inip kalkıyor, ona dokunma isteğimi arttırıyordu. Adam sinirden kudursun ama sen ona dokunmayı düşün! Aferin sana, Azra!

"Şimdi değişen şey benim çatım altında yaşıyor olu-şunuz," derken sesi az öncesine göre daha sakindi. Şaşırsam mı, sevinsem mi bilemedim. "Ve geceleri iki genç kız için hiç de tekin olmayan bir şehirde olmanız. Bir dahaki sefere telefonların açılın ve mesajlarınıza dönüş yapılınsın. Anlaşıldı mı?"

"Evet abi," diye atladı hemen Merve. Deli edecek bu kız beni. Özgürlüğümü kısıtlamaya çalışıyor adam resmen, bizim kızda dünden razı.

"Anlaşıldı mı dedim, Azra?" Hu... Anlaşıldı canım! Şöyle bakmasan daha kolay olacak cevap vermek de neyse, boyun eğmek yok!

"Beni etkilemesi gereken bir durum olduğunu sanmıyorum. Bu evde kalmama izin verdiğiniz için her ne kadar minnettar olsam da ne yapacağıma ailemden başka kimse karışamaz." *Vay be! Helal sana Azra!* Demek ki performansımı sandığım kadar da kaybetmemiştim. Ne diyecek acaba diye merak içerisinde beklerken, içten içe tırtaklarını kemirecek kadar stresliydim. Bir tepki vermesini beklediğim yüzünden tek bir anlam çıkaramayışım beni iyice deli ederken, aynı sakinlikle konuşmaya devam etti.

"Doğru söylüyorsun. Tek çıktığında istediğini yap ama Merve'yle olduğunda bana yine haber vermek zorunda olacaksınız." Karnıma oturan yumruyla kalakaldım. Umurunda olmadığını bu kadar açıkça söylemesi... *Salak!* Ne bekliyordum acaba? Beni bir tarafına takmadığı yeterince belli değil miydi zaten. *Aç ağzını, al ceketini Azra. Bir aferin daha sana!* "Sabah görüşürüz. Size iyi uykular hanımlar," diyerek kalktı. Sanki keyifli bir uyku çekmem mümkünmüş gibi.

"Sana da iyi uykular abi." Görkem salondan çıkar çıkmaz, öfkeli bakışları üzerime döndü. "Ne yapmaya çalışıyorsun anlamıyorum. Tam diyorum durumu toparladı, sonra sen ağzını bir kere daha açıp her şeyi yokuşa sürmeyi başarıyorsun."

"Haksız mıydım, Merve? Sen bazı şeyleri kabul ediyor olabilirsin ama ben bana karışmasına izin verecek değilim. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi davra-

nyor. Tamam diyerek kuyruğumu bacaklarımin arasına kıştırıramam."

"Bir şey değişti mi sence? Benden başka kiminle dışarı çıkmayı düşünüyorsun? Yan yana olduğumuz sürece ona en azından nerede ne yaptığımı söylemek zorundayım." Haklıydı. Boşa kürek çekiyordum. Ne fark ederdi ki bundan sonra. Ne yaptığım onun umurunda değildi ki. Doğal olarak tek derdi Merve'ydi ve ben de onunla olduğum sürece gölgesinin üzerimizde olmasına sessiz kalmak zorundaydım. *Lanet olsun!* Bu kadar mı görünmezdim onun için?

"Her neyse... Bana da abilik taslamasına izin verecek değilim." Karışmaması daha iyiydi. Beni de Merve gibi görmesindense öldürdüm daha iyi!

"Tamam Azra. Artık yatabilir miyiz?"

"Yatalım," dedim ama uykunun beni bulmasının zaman alacağından emindim.

Haftanın geri kalan günlerine göre daha güneşli görünen bu güzel pazar sabahına uykusuz gecenin kalıntıları üzerinde taşıyarak uyandım. Bir kez daha... Çok uyuma- yı seven bedenim şikâyetini şişmiş gözaltları ve inceden inceye kendini gösteren bir baş ağrısı ile gösteriyordu. Güneşin krem rengi perdelerimden içeri sızdığı bir sa- bah, bu şekilde uyanmak hiç de hoş değildi. Kendi evim- de olsaydım yüksek sesle müziğimi açar, kendimi ayna- nın karşısına bırakıp delirmiş gibi dans eder, ardından sıcak bir duş alıp sokaklara dökülürdüm. Ama şu anda bunların neredeyse hiçbiri içimden gelmiyordu. Yastığı- ma sarılıp günlerimi burada geçirmek daha iyi olabilirdi benim özürlü zihnim için.

Her şeyden keyif almanın bir yolunu bulan ruh halim günden güne değişiyor, tanıyamayacağım bir şekle giri- yordu. Kendime söverek üzerime yapışan yorganı tek- melerken, sınırim önce kendime sonra karşı odada oldu- ğunu düşündüğüm yakışıklı herifeydi! Ne demiş olursa olsun, ondan uzaklaşmayı başaramıyordum. Takıntılıy- dım. Beni görmezden gelmesini kabullenemediğim gibi, bir de bu kadar ters davranmasına katlanamıyordum. Onun zayıf noktası neydi? Ne yaparsam dikkatini çek-meyi başarabilirdim? Hatalarımdan ders çıkarabilen biri olduğuma göre, bu sefer kötü yönde olmamalıydı bu dik- kat çekiş. Tabi dayanabilirsem... Annem her zaman söy- lerd, 'O çenen başına bela açacak bir gün,' diye. Başıma aldığım en büyük bela yalnızca birkaç adım ötemdeydi ve ben onu düşünmekten başka bir halt yiyemiyordum. Yeter Azra. Kalk ve kendine gel!

Yataktan sürünerek çıkıp, kendimi banyoya attım. Ortalama yarım saate yakın süren sıcak su terapimden sonra bir nebze olsun kendimi daha iyi hissederek gün için hazırlanmaya koyuldum. Bugün yeni bir başlangıç olacaktı. En azından öyle olması için çaba gösterecektim. Buraya geleli tam bir hafta olmuştu ve ben bu bir haftada ne yaptım diye düşündüğümde, elimde kalan koca bir hiçlikten ibaretti. Değişim zamanı gelmişti.

Kısa sürede hazırlanıp aşağı inerken, saat hala erken olduğu için sessiz olmaya gayret ediyordum. Mutfaka geçip kahveni hazırlarken Hatice Hanım'ın bugün gelmeyeceğini hatırladım. Görkem'in Merve'ye dediğine göre yalnızca hafta içi gelip yemekleri bırakıyor, eğer herkes uyuyorsa kahvaltı hazırlayıp gidiyordu. Tuhaf bir çalışma şekliydi ama Görkem'le ilgili olan herhangi bir şeyin normal olmasını kim beklerdi ki... Dolayısıyla bugün kahvaltıyı bizlerden biri hazırlayacaktı ya da dışarı çıkacaktık. Neden olmasın, dedim kendi kendime. Birbirimizden bir şekilde hazzetmiyor olabilirdik ama düşmanımda değildi ya...

Salona geçerken telefonun çalmasıyla holde durdum. Açmalı mıydım? Normal şartlar altında olsak açmamalıydım ama şimdi... Merakım bütün ağırlığıyla içime yerleşirken acele adımlarla telefonun başına geçtim. Kim arıyordu pazar sabahının bu erken saatinde? Aç te öğren Azra...

"Alo?" dedim saçma bir şekilde karşıdakinin konuşmasını beklemeden.

"Görkem uyandı mı? Cep telefonuna cevap vermiyor. Yarım saate benimle buluşması gerekiyor. Ona iletirsen sevinirim," diye soluk almadan konuştu kadın. Kimdi bu? Sevgilisi miydi yoksa? *Lanet olsun!* Bir sabahımın daha içine sığıldı sayenizde. Telefonu suratına kapatma-

mak için zorlu bir mücadele vererek "Kimsiniz?" diye sordum. Daha sonra Görkem'e ulaştığında "Kızın biri telefonunu suratıma kapattı," demesini istemezdim!

"Mevsim. Aradığımı acil olarak iletirsen sevinirim. Bir zahmet cep telefonuna baksın," diye söylenerek, benden önce o kapadı telefonu. Ne zannediordu bu kadın kendini? Off!

Telefonu sinirle yerine koyup arkamı döndüğümde Görkem'le burun buruna gelmem bir oldu. Ne ara gelmişti bu kadar yakınım? Ah... Ne kadar güzel kokuyordu! Dilimde o kahve tadını hissedebileceğimi düşündüren kokusu içime işlerken bir adım geriye gitmek istediğimde kalçam sehpaye çarptı.

"Kimdi arayan?" diye sordu, bir günaydın deme gereksinimi dahi duymadan. Yaptığı her hareket batıyordu artık. Bir kere gülümsediğini görebilecek miydim acaba? Ne olmuş sevgilisi varsa! Bu bana insanca davranmaması gerektiğini göstermezdi ki!

"Mevsim," dedim yakınlığından biraz daha kaçabilmek adına kafamı geriye çekerken.

"Bir dahakine ev telefonlarını açmazsan sevinirim." O bana laf sokuyordu. Ben ise dudaklarının hareketini seyreliyordum. Gözlerine bakmaya cesaretim yoktu, çünkü her seferinde kendimi içlerinde kaybediyordum. Beni biraz daha hapsediyordu kendine. Her seferinde biraz daha...

"Açmasaydım da bütün ev telefon sesiyle mi çınlasaydı?"

"Gördüğün gibi uyanığım. Yani çalmaya devam etmesi sorun değil."

"Merve uyuyor ama..." Kafasını aşağıya doğru eğdiğinde yüzündeki her bir gözeneği inceleyebileceğim kadar yakındı artık. Sıcak, nane kokan nefesi yüzüme

vuruyor, kahve kokusunun ardına gizlenen kendi kokusu içime doluyordu. Elim benden bağımsız harekete geçerek, önümde dağ misali duran geniş göğsünün üzerine konduğunda yaptığım şeye en az onun kadar bende şaşkındım. Ne cesaretle ona dokunuyordum, hiçbir fikrim yoktu. Panik halde, gözleriyle buluşan gözlerimin yakaladığı o kısa süreli şaşkınlık belirtisinin bir kopyası benimkilerde de mevcuttu, emindim. Parmaklarının ucunda hissettiğim o sertliğe mi kapılsın bu aciz bednim, yoksa gözlerinde çakan şimşeklerle mi yansınabiliyordum.

"Bana karşı gelmek çok mu hoşuna gidiyor?" diye fısıldadı. Göğsü mü hızla inip kalkıyordu, yoksa benim titreyişlerim mi öyle hissettiriyordu, emin olamıyordum. Ne demeliydim sorusuna? İçten içe bundan zevk aldığımı itiraf edebilir miydim? Ya da çoğu zaman ne yaptığının farkında olamayacağım kadar aklımı başımdan aldığını?

"Doğruları söyleyerek sana karşı gelmiş oluyorsam, yapabileceğim bir şey yok." Aklımdan geçen hızla konuşabildiğimi sanmıyordum. Neredeyse her bir kelimenin ardından nefesim yetersiz geliyor, bir nefes daha alarak diğer kelimeyle buluşuyordum. Ona dokunan parmaklarım yanıyordu. Bedenim bu yabancı adamın varlığının farkında, her geçen an daha fazla uyarılıyordu. Az öncekinden daha mı yakındı şu an? Burnu neredeyse yanağıma değecek mesafede... Neden bu kadar yakındı? Ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkarmak varken neden şu lanet olası düşüncelerimi susturmayı bir türlü başaramıyordum?

"Ateşle oynuyorsun ufaklık," derken burnu yanağımda gezindi. Belki de sadece bir hayalden ibaretti. Buna yakın olan herhangi bir davranışının gerçekliğinden

emin olmayı başaramıyordum. "Uzak dur." Ve çekildi. Önce nefesi sonra parmaklarının ucundaki o sert his... Hepsi yok olurken geriye bir tek içime sinen kokusu kaldı. Bu kadar yaklaşmışken gitmesine izin mi verecektim? Hem de o kadının yanına gidecekti!

"Ya durmazsam?" Cevap vereceğinden adım gülmeyi emindim. Eğer telefonu çalmasaydı. İstese bakmayabilirdi ama melodisi kulakları rahatsız etmeye devam ederken, o lanet telefonu açmaya karar verdi. Bir kadının bağırışını işittim. Yanılmıyorsa aynı kadındı.

"Geliyorum, Mevsim." Gülümsedi. Evet, bu pislik her ne telefonla kendine bağırın kadına gülümsedi. Öfkeyle saçlarını yolmak istedim. Sinirle tepinmek... Minik ama güzel gülümsemesini bana yalnızca bir kere bahşetmişken o kadına kolayca gülümsemişti! "On dakikaya oradayım, merak etme." Telefonu kapadıktan hemen sonra bir kez baktı gözlerime. Orada ne gördü bilmiyordum ama ben az öncesine dair bir gram bir şey bulamadım. Cevap verir diye umdum. Tabii ki, bir kez daha ellerim boş kaldı. Kapının kapanmasını beklemeden merdivenlerin yolunu tuttum. Gidişini izleyerek kendime daha fazla acı çektiirmek istemiyordum. Neden yaklaşmıştı ki sanki o kadar? Diğer erkekler gibi olmadığını bu kısacık bir haftada görmüş olmama rağmen, madem hayatında biri vardı, neden gezinmişti burnu yanağımda? Dokunduğu yerde izi kalmıştı sanki... Burnumun hemen yanındaki hissediyordum etkisini hala. Bir kez daha lanet olsun sana. Görkem! Lanet! Lanet! Lanet!

"Ne yapıyorsun burada, sessiz sedasız?" diyerek yanıma oturduğunda elimdeki kahve içmeyi unuttuğum için buz gibi olmuş, ben yine düşüncelerimde kaybolmuşum.

"Oturuyorum."

"Gerçekten mi? Hiç anlaşılmıyor." *Sen dalga geç zaten, canım. Ben burada acı çekeyim ama sen dalga geç.*

"Öyle mi?"

"Neyin var senin yine?"

"Bir şeyim yok."

"Belli." Ben kupama boş boş bakarken o da beni süzüyordu sanırım. "Ben çok acıktım. Hadi giyin, kahvaltıya gidelim." Roller değişmiş gibi bu sefer ben itiraz ederken o ısrar ederek beni yerimden kaldırdı. "Yine Görkem'i düşünüyorsun anlaşılan, ama bunun bir işe yaradığını gördük. Sence de normale dönmenin zamanı gelmedi mi?"

"Bu sabah ben de aynısını düşünüyordum," diye mırıldandım.

"Ne düşünüyordun?"

"Değişmemin zamanının geldiğini..."

"Ve..."

"O kadar. Değişemedim." Bana o kadar yakinken, nefesini hissedip eski halime dönmeyi beceremedim. Mevsim denen o kadın aradığında gülümseyen suratını görerek değişemedim. Ben yine onlu düşüncelerle dolu olduğum yerde kalırken, o bir kez daha benden uzaklaştığında değişemedim.

"Azra, ne demek istediğini tam olarak anladığımı sanmıyorum."

"Önemli değil zaten. Ben hazırım. Üzerini değiş, çık-
lim." Başka söz alamayacağını anladığında, kabullenerek
odasına döndü. Ben kendimi anlayamıyordum. O beni
nasıl anlasın!

Kısa sürede hazırlanıp geldiğinde, oyalanmadan çık-
tik. Şöfor olmadığı için yine taksi ile yol alırken Merve,
gideceğimiz yeri arayıp rezervasyon yaptırdı. Pazar kah-
valtısı meşhur olan bir yermiş dediğine göre. Vardığımız
da anladım ki dediği kadar varmış. Şehre tepeden bakan,
yeşillerin arasında, oldukça huzurlu bir yerdi burası.
Ailelerin çoğunlukta olduğunu varsaydığım, çocukların
çimenlik alanda edecek olan bayan isimimizi sorduğunda,
kadar eşlik edecek olan bayan ismimizi sorduğunda,
Merve cevapladı. Nedenini anlayamadığım bir şekilde,
duraksadı. Söyleyeceği şeyden emin olamıyormuş gibi
bir hali vardı.

"Affedersiniz. Görkem Çolak ile birlikte miydiniz?"
Ne demek bu şimdi? Merve de tuhaf bir bakışla kadını
süzdü. Onun da ne olduğunu anlamaya çalıştığı belliydi.

"Anlayamadım?"

"Rezervasyonunuz Görkem Bey'le beraber miydi diye
sormak istemiştım. Kendileri buradalar." Hadi be ora-
dan! Burası küçük bir şehir olsa tamam diyeceğim, ama
değil! Hay ben böyle şansın... Merve'ye dönüp başka
yere gidelim diyemeden, evet demişti bile. Evet mi? Aynı
yerde olmamız başlı başına bir facia iken, bir de onunla
aynı masada mı oturacaktık? Yok artık!

"Ne yapıyormuşum sen?"

"Ne yapıyormuşum?"

"Ne işimiz var onunla aynı masada? Buradan gitme-
miz gerekir."

"Hayır, gerekmez. Abimle beraber kahvaltı edecek ol-
mamda hiçbir tuhaf yan bulamıyorum."

"Bak, yanında kim var bilmiyoruz. Onu takip ediyor-
muşuz gibi görüneceğiz." Gerçekten bunu düşünmezdi,
öyle değil mi? Onu nasıl takip edebilirdim ki? Saçmalık...

"Tek başına değilsin. Yan masada, elinde ortası delik
bir gazete ve gözünde kalın, siyah camlı bir gözlükle onu
izliyor da değilsin. Tatlı bir rastlantı sadece..." Bakışları
baştan aşağı üzerimde gezindi. "Sen de biraz doğal ol-
maya çalış. Çok belli ediyorsun."

"Neyi belli ediyorum?"

"Ona abayı yaktığını." Şimdi bağıracağım! Derdi ne
bu kızın ya? Daha geçen gün abisinden uzak durmamı
söylemiyor muydu?

"Masanız burası. Afiyet olsun efendim," diyerek yanı-
mızdan ayrılırken kız, masalarının neredeyse dibine gel-
diğimizi fark etmemiştim bile. Elimin ayağımın birbirine
dolaşmaması için derin nefesler alırken gördüm ikisini.
Görkem ve muhtemelen Mevsim... Görkem sırtı dönük
oturuyor, bir şeyler anlatıyordu besbelli. Kadın, onu din-
lerken, gülümsüyor, sol bileğindeki bilezikle oynuyordu.
Çok sevimliler! Geriye doğru bir adım atmıştım ki, Mer-
ve, koluma yapıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Burada olmak istemiyorum. Hem hava soğuk sayılır.
Kapalı bir mekan bulalım."

"Ne zaman korkak bir tavuğa dönüştün sen?" İlla
damarıma basacaktı. Korktuğumdan değildi gitmek is-
teyişim. Sadece... Sadece... Ah, lanet! "Yürü." Kaçmaya-
cağımdan emin olmak ister gibi koluma girerek, masaya
doğru yürüttü. Yürüttü çünkü hala ayaklarım geri geri
gidiyordu. O kadın kafasını kaldırıp da bize baktığı anda
geri dönüşü olmadığını anladım.

"Merhaba! Umarım rahatsız etmiyoruzdur."
Görkem'in kafasını hızla çevirdiğini gördüğümde kadı-

na odaklandım. Onunla göz göze gelmeye henüz cesaretim yoktu.

"Ne işiniz var burada Merve?" Sana ne, diye bağışmak istedim suratına doğru. Sabahları çıkarken de mi sana haber vermemiz gerekiyordu Bay Ukala!

"Sana da merhaba abii! Aynı sen ve buradaki birçok kişi gibi kahvaltı etmeye geldik."

"Bak sen şu tesadüfe..." Al işte! Ciddi ciddi onu takip ettiğimizden şüpheleniyordu herhalde. Bunu nasıl yapabiliriz acaba? Salak şey...

"Otursanıza," dedi o kadın. Bembeyaz dişlerini ortaya serecek şekilde gülümsedi. "Ben Mevsim." Tam da tahmin ettiğim gibi. Sanki çok zordu ya tahmin etmek! Elimi önce Merve'ye, sonra bana uzatırken mecburen karşılık verdim. Yaşının Görkem'e yakın olduğu belliydi. Hem çekici, hem Görkem'e birçok açıdan daha uygun biriydi! Bana bakmaması için bir sebep daha bulurken sinirden içim içimi yemeye devam etti.

"Azra," dedim kendimi tanıtmak için. Görkem'le aynı evde kalan, Merve'nin en yakın arkadaşı Azra demek isterdim devamında da. Belki de bilmiyordur sevgilisinin evinde yabancı bir kızın kaldığını. *Neler düşünüyorsun sen Azra? Oldu olacak eline kâğıt kalem versinler onları nasıl ayırtabileceğinin maddelerini yazasın diye!*

"Memnun oldum." Fazladan bir sandalye daha getiren garsondan iki kişilik kahvaltı daha isterken, Merve fazla sandalyeye oturup beni Görkem'in yanına bıraktı. O an daha önce algılayamadığım bir ayrıntı fark ettim. Mevsim'in yanı doluydu. Masada üçüncü kişiye ait bir tabak ve sandalyesine asılmış bir erkek montu vardı. O adam kimdi peki? Ayakta daha fazla dikilerek aptal durumuna düşmemek için montumu üzerimden çıkararak yerime yerleştim. Görkem'in varlığı etrafımı hızla sarar-

ken, sakin nefesler almaya çalıştım. O yoğun enerjiyi bir tek ben alıyordum olamazdım. Aramızda birkaç santimden fazla olmayan o boşluğun arasında oluşan elektrikten... Hayal ediyor olmalıydım. Böyle bir çekim olması mümkün değildi. Derin bir soluk daha alırken kokusu doldu ciğerlerime. Bir kez daha... Ve sabahki yakınlığının taze anıları canlandı zihnimde. Yanagımda bir yer sızladı adeta. Bunlar benim hayal ürünümdü. Ben zirdelinin tekiydim!

"Azra?" Merve masa altından dizimi dürtünce kendime geldim. Aferin Azra, rezil et kendini böyle.

"Efendim."

"Üşüyorsan şal getirecekler." Kafamı hayır anlamında sallarken, önüme tabağım konuldu. Peçete, çatal, bıçak, bir fincan çay...

"İstanbul'u sevdin mi Azra?" Direkt bana yönelttiği soruya karşı kayıtsız kalamazdım. Elimden geldiğince tatlı olmaya çalışarak gülümsedim.

"Şu ana kadar gördüklerimi sevdim ama büyük bir şehir ve ben yalnızca bir haftadır buradayım." Bakışları Görmem'e dönerken gözleri kısıldı.

"Neden bu sabah onları da alıp gelmedin?" Bu neden senin umurunda?

"İş görüşmesine mi?" Demek aynı zamanda iş arkadaşlarıydılar...

"Orada yalnızca on beş dakika kaldık. Arabada bile bekleyebilirlerdi." Evcil hayvan mıyız biz? Of... Takacak yer arıyordum resmen.

"İşimiz uzar diye düşündüm, Mevsim." Konuşmanın onu rahatsız ettiğini anlamamak için salak olmak gerekirdi. Dönüp o yakışıklı suratına bir tane geçirmek istedim. Sadece bunun için değil, her şey için. Aslında kızmaya hakkımın olmadığı her şey için. Bu sabah bana o

kadar yaklaşmaya cüret ettiği için. Sonra da sanki onu kovalıyormuşum gibi uzak durmamı söylediği için. Sonra da kendime bir tane vurmalydım. Akılsız başımı yerine getirmek için.

Mevsim de anlamış olacak ki uzatmadı. şanslayım ki Gökem'in neden böyle davrandığını sorarak onu sıkıştırmaya da çalışmadı. Bunu yaparsa benim için kötü olurdu. Onun karşısında çaresizce titreyen ruhum için. "Ben de arkadaşımın zoruyla geldim sayılır bu şehir. Ama tuttuğum evin çatısını görmem lazım. şehrin o ışıltılı haline bir kez tepeden bakmam yetmişti." Masmavi gözleri sınırsız bir şekilde parlarken ne düşüneneğini bilemedim. Bu samimi ve doğal halleri yüzünden ona yersiz bir şafat takamıyordum bile. Hatta Gökem'le olduğunu bilmesem, anlaşabileceğim kadar güzel bir enerji yayıyordu etrafına.

"Bence o çatıyı sevmenin nedeni seni ilk orada öpmüş olmam." Masaya gelen iri yarı bir adam, üzerine montası olan sandalyeye oturdu. Mevsim gibi masmavi gözleri, o kadar iri yapıda birinin yüzünde oldukça tuhaf ama sevimli duran bir gamzesi olan yakışıklı bir adam.

"İstanbul'u sevmemden bahsediyordum," derken muzırca gülümsüyordu, Mevsim. Gözleri bir başka mı parlıyordu?

"Ben olmasam İstanbul'u bu kadar sevmezdin, kabul et." Bir dakika... Yoksa onlar... İri yarı adam -Gökem kadar etkileyici değildi- Mevsim'in elini tutup parmağının üzerini öptü. Yüzüğünün üzerinden. Yüzük mü? Hem de sol elinde? Hem de tek taş? Hadi canım! Dev, serin dalgalar beni içine aldı. Rahatlayışımın büyüklüğünü fark ettiğim zaman aslında ne kadar gerildiğimi anladım. Ne kadar berbat hissettiğimi...

"Sen beni öpmeden saniyeler önce İstanbul'a olan sev-

gimi kabul etmiştim. Kendini fazla abartıyorsun."

"Bence sen hala kabullenme sorunları yaşıyorsun, sevgili karıcığım." *Oley be! Ben demiştim zaten tatlı bir kız diye...*

"Tolga, bu havan kime anlamıyorum," dedi Görkem gülümsemediğini belli eden bir ses tonuyla. Böyle bitter çikolata gibi yoğun ama tatlı bir ses... Ona bakmaya hala cesaret edemiyordum. Tanrım! Korkağın tekiydim.

"Sana. Tamer zamanında az bunaltmadı beni, karşımda Cemre'yle o çok büyük aşklarını yaşayarak." O an orada olduğumu fark ederek mahcup bir şekilde gülümsemi. "Kabalığımı bağışlayın. Bu kadın aklımı başımdan alıyor da..." Sırttım. Çok güzel bir çifttiler. "Ben, Tolga. Yanımdaki bu güzel bayanın eşiyim. Görkem'le hiçbir bağım yok!" Bu sefer kıkırdadım.

"Ben Azra. Yanımdaki bu güzel bayanın en yakın arkadaşım. Görkem'le hiçbir bağım yok!" Bunu ben mi söyledim? Neden söyledim? Ben ne yaptığının derdine düşmeden Tolgakahkaha attı. Ve Merve de... Ve... Görkem kıkırdadı mı? Bugünkü kaçınıcı şaşkınlığımı yaşıyordum acaba? Sonunda dönüp ona baktığımda gördüm o muhteşem gülümsemeyi. Gözlerinin kenarlarındaki o çizgileri çıkaran muhteşem gülümsemesini. Bu benim için miydi? Karnuma saplanan ağırları mutlulukla kabul ettim. Kanım daha sıcak akıyordu sanki. Güneş de neymiş onun gülümsemesinin yanında!

"Görkem'le tek bağı olan benim sanırım. Kendisi abim olur. Bu arada, ben Merve..." Ve böylece tanışma faslı sona ererken, Görkem onunla uğraşmamıza tek kötü laf etmedi. Kahvaltı boyunca o kadar keyifliydi ki onu izlemenin zevkine vardım doyasıya. Merve'nin anlata anlata bitiremediği o adamı görmüştüm. Kibar, anlayışlı, esprili, şakin, sıcak... Benim gördüğümünden çok farklıydı. Dili-

min tutulmasını sağlayan gücü yerli yerinde duruyordu. Bunu ilkel bir şekilde hissedebiliyordum ama... Bambayka iki insan vardı sanki içinde yaşayan. Kafamı karıştırıyordu. Ondan uzak durmamı söyleyen, bir kelimesiyle beni yerime mülhayan adam gitmiş, yerine ona laf soktuğumda gülen bir adam gelmişti. Hangisi gerçektir?

"Ah..." Mevsim içtiği portakal suyunu bırakarak, elini ağzına kapattı. "Midem..." Yerinden kalkıp hızlı adımlarla tuvalete giderken Tolga kocaman bir gülümsemeyle arkasından bakıyordu.

"Hayırlı olsun." Görkem'in durumu saniye içerisinde anlamış olmasına şaşırmadım. Onun gözünden herhangi bir şey kaçabileceğini sanmıyordum. Merve'yle ben de, hayırlı olsun dileklerinizi iletirken o kadar mutlu görünüyordu ki içinde tuhaf bir duygu belirdi. Böylesine güzel bir aşka sahip olmak nasıl bir şeydi? Birbirlerinin içlerinde eridikleri o kadar belliydi ki, imrenilmeyecek gibi değildi. Aşka inançsız biri olmamıştım hiçbir zaman. Annem ve babamın elinde büyüüp de aşka inanmamak mümkün değildi. Ama beni bulacağına inandığım bir şey de olmamıştı. Etrafımda olan her bir erkek aynı şeyi istemişti. Ulaşmak için şekilden şekle girdikleri o şeyi! Beni o kadar rahatsız ediyordu ki herhangi birine karşı gerçekten güven duyabileceğimi sanmıyordum. Bunun sonucunda, güven yoksa aşk neye yarardı?

"Teşekkür ederim. Ben de daha bir hafta önce öğrendim. Cadı, aklı sıra benden saklıyordu!"

"Çok da haksız değilmiş. Daha ilk haftadan onu isten uzak tutmaya başladın."

"Ne oldu? Tek başına idare edemiyor musun?" Eşini korumak isteyen vahşi bir hayvan gibi duruyordu ama aynı zamanda Görkem'le uğraştığını da biliyordum.

"Sabah aynısını ben de söyledim Tolga ama dinleye-

cek gibi durmuyor. Gelmesine gerek yok. Evrak işleri için arada bir uğrasa yeter ya da ben getiririm. Zaten artık inşaata girmesi gibi bir durum söz konusu değil."

"Gel de ona anlat!" O andan sonra sohbe olan ilgimi kaybettim. Yalnızca Görkem'e kayan bakışlarıma dur diyemedim. Bir kez olsun yüzüme bakmadı. Anladım ki bu sıcak ve sosyal halleri yalnızca arkadaşlarındaydı. Sabah evden çıktığında nasılsa, şimdi de değişen bir şey yoktu. Bir kez olsun bana gülümsemesi dışında. Ona da neden güldüğünü kim bilir...

Garson gelip de masayı topladığında, kahvaltı sonrası Türk kahveleri istendi. Görkem'in benim de sade içtiğimi hatırlaması anormal değildi ama bir yanının buna sevinmesine engel olamamıştım. Çocuk kalmış saf yanının. Kahvelerin bitmesini ipe çektim. Yakınlığını ne kadar göz ardı etmeye çalışırsam çalışayım başarılı olamıyordum. Nasıl olabilirdim ki? Gülüşünü görüyor, sesi bu kadar yakınımdan kulaklarıma doluyor, kokusu esen her bir rüzgârla burnumdan içeri sızıyorken nasıl kayıtsız kalabilirdim ona karşı?

"Gidelim mi artık?" diye fısıldadım Merve'ye doğru eğilerek.

"Tolgalar gittikten sonra iş konusunu konuşuruz diye düşünüyordum." Haklıydı. Sırf ben rahat edemiyorum diye abisinden uzak kalacak değildi ya. İstemeyerek de olsa kabul ettim. İç çekerek arkama yaslandığımda hissettim. Bakışları kesinlikle benim üzerimdeydi. Çekine rek kafamı yukarı kaldırdım. Yoğun, bir çift kahve gözle buluştu gözlerim. Daha önce nasıl olmuştu da fark edememişim. Kahve çekirdeklerini andırıyordu gözleri. Kokusu gibi... Gözbebekleri büyüdü. Sıcak kahveleri ince bir çizgi haline gelirken, siyah bir girdabın içine düştüm. Derindi. Öylesine derindi ki karanlıktan başka bir

ney göremedim. Yine o perde vardı üzerinde içindekileri saklayan. Bakıp da göremediklerim... Yine de kapıldım o fırınaya. Bile bile... İçinde yok olup gitme ihtimalizim olduğunun bilincinde.

"Azta..." İlaçlarıma geçen tırnaklarla yerimden sıradım. Ne yapıyordum ben? Nerede olduğumu dahi unuttak kadar kendimi kaybetmeyi nasıl beceriyordum? Ya o? Nasıl başarıyordu bunu? Beni kendine hapsediyordu. "Gidiyorlar." Merve sessizce Mevsim'le Tolga'yı gösterdi. Çabucak toparlanıp ayağa kalktım.

"Sizlerle tanıştığıma memnun oldum."

"Biz de canım. Yine görüşelim. Dilersen İstanbul'u gezmede yardımcı olabilirim."

"Çok sevinirim." Mevsim bana sarılırken Tolga'yla yalnızca el sıkıştık. Ne zaman kalkmaya karar verdüklerini bile bilmiyordum. Tolga ve Gökem'in arasındaki tuhaf bakışma Mevsim'in aralarına girmesiyle kesilirken, en sonunda kaldık baş başa. Baş başa derken... Aman ya!

"Biz de kalkalım mı?" Bir an önce kurtulmak istiyordum benden herhalde. Pekî, neden öylesine yoğun bakmıştı gözlerimin içine? Ah bir anlasam...

"Seninle konuşmak istiyordum abi." Az önce Mevsim'in oturduğu yere geçti. Ciddi bir konuşmaya hazırlanmış gibi, ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Ne iş yapacağımız konusunda." Gökem'in de yanımda hareket ettiğini hissettim. Ben de kalkıp Merve'nin yanına mı geçseydim? Sanırım, bu mantıklı bir seçenektir. Tam kalkacaktım ki sandalyeyi kavrayan elimin üzerine bir el yapıştı. Soğuk ve güçlü bir el... Otur mu dedi o bana? Neredeyse duyulamayacak kadar kısık sesini işitmiştim. Halüsinasyon görüyor olamazdım ya... Merve durumun farkında mı diye ona baktığımda garsonla konuştuğunu gördüm. Ne zaman gelmişti garson? Biri aklıma mukay-

yet olsun! Ne zaman kendimi bırakıp sandalyeme yaslandım soğuk eli o zaman çözüldü elimin üzerinden. Amacı neydi bu adamın? Benimle resmen oyun oynuyordu ve ben de buna izin veriyordum.

"Filtre kahve içersin, değil mi abi?" Görkem, yalnızca kafasını salladı.

"Ne iş yapmayı düşünüyorsunuz? Okuduğunuz bölümle alakalı olur sanırım, yanılıyor muyum?" İkimizi de kapsayacak şekilde konuşuyordu. Benim ne yapacağımı onu neden ilgilendiriyordu ki? Kendisi beni umursamadığını söylememiş miydi?

"Tabi, kendi alanımızda çalışırsınız ama kararsızsınız. Ben bir yer açıp kendi işimizi yapmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Azra ise bir yerde çalışarak daha çok rahat edeceğine inanıyor." Yanında oturarak Görkem'in ifadelerini istediğim kadar iyi izleyemiyordum. Sadece kısacık bir an için bana bakıp yeniden Merve'ye döndüğünde ne düşündüğünü anlamam imkânsızdı. Yalnızca yaydığı enerjinin değiştiğini hissedebiliyordum. Bana daha mı yakın oturuyordu? Biraz önce bacağının bacağıma değdiğine neredeyse eminim.

"Sana katılıyorum. Bir yer açmanız daha mantıklı olabilir ama hemen para kazanacağınızı düşünmeyin. İnsanların sizi duyması zaman alır ve yaptığınız işlerin ne kadar güzel olduğunu görmeleri de. Sosyete de adı geçen birkaç isimle iletişime geçmenizi sağlarım. En azından magazin haberlerinde adı geçen kişilerle... Sonrası sizin becerinize kalmış." Merve'nin gözleri parladı. Şimdi hadi dese Görkem, herhalde uçarak eve gider hazırlanmaya başlardı.

"Bu harika! Teşekkür ederim abi. Yardım edebileceğinden emindim. Peki ya Azra? Dediğim gibi bir yerde çalışmayı tercih ediyor." Yer yanlsa da içine girseydim.

Onun bana yardım etmesini kabul etmek gelmiyordu içimden. Bir yandan da bana ne ki demesinden korkmuyordum değilim. Olabildiğince rahat bir şekilde arkasına yaslanarak, kafasını yana eğdi. Sağ eli ensesindeki saçların arasına karışarak köklerini çekti. Baş ağrısıymuş da durdurmasını sağlamaya çalışıyormuş gibi...

"Bu sektörde ne yazık ki çevreye sahip değilim ki ben onlardan birinin yanına işe sokabileyim." Sola doğru dönerek yüzüne baktı. Artık Merve'yle değil benimle konuşuyordu. Tüm ilgisi benim üzerimdeydi. Huzursuzca kıpırdandım. Tam olarak korktuğum şeyi dile getirmiş olsa da söylediklerinin de aşağı kalır yanı yoktu benimce. "Neden Merve'yle beraber çalışmak istemiyorsun? Burada uzun süre kalmayı düşünmüyor musun yoksa?" Ne demem gerektiğinden emin olamayarak baktım bir süre o güzel yüzüne. Parmaklarım gerçekten sızlıyorlar mıydı? Ona dokunmak istediğimi inkâr edebilmem mümkün değildi. Bunu öylesine çok istiyordum ki... Neden Azra, neden?

"Buradan gitmeyi düşünmüyorum." Benden kurtulmak istiyorsan boşa çaba harcama, diye devam ettim içimden. Onun evinden ayrılmak zorunda kalsam bile Fransa'ya dönmeyi kesinlikle istemiyordum. Kafasını salladı. Bu ne anlama geliyordu kim bilir... Basit bir tamam mı, yoksa ona çıktığımın farkında olarak zoraki bir kabulleniş mi?

"O zaman beraber çalışmanız daha mantıklı. Tabii yapmak istediğin başka bir iş yoksa." Ne iş yapabildirdim ki başka? Bizimkiler geldikten sonra belki burada bir yer açardık ve ben yine onlara yardım ederdim ama bunun dışında başka bir iş yapmak istediğimi sanmıyordum.

"Başka bir iş yapmak istemiyorum," diyerek, bu düşünceyi dile getirdim. "Sadece düzenli bir işim olsa daha rahat edeceğimi düşünüyordum."

"Birinin emri altında çalışabileceğine emin misin? Ne derse yapmak zorunda olduğun, hayır cevabını kullanamayacağın birinin altında?" Gözbebekleri büyüdü. Yine... Büyülü bir etkisi vardı. Ben sessiz kalınca o konuşmaya devam etti. "Merve'yle beraber işin altından kalkmanız daha kolay olur. Birbirinize gereken özgürlüğü gerektiği zamanlarda tanırırsınız. Böylelikle kimse o yükün altında ezilmez. Ama yine de sizin tercihiniz." Mantıklı konuşuyordu da ben düşünemiyordum. Umu- rumda değildi şu an ne iş yapacağımız, neyin daha iyi olduğu... Bakışlarının içinde uyandırdığı duygulara anlam yüklemekle meşguldüm. Her zaman dimdik ayakta duran ben bu adamın karşısında sallanıyordum. Kar- nımda ağrılar oluşuyor, zihnim onun görüntülerinden bir geçit töreni düzenliyordu. Merve'nin 'âşık olmuşsun,' diyen sesi kulaklarımda yankı yapıyor, gerçeği yüzüme vuruyordu. Salak bir kız değildim. Onca erkeğin yanı- dan geçip gittiği okul hayatım boyunca neyin ne oldu- ğunu gözlemleyebilmişim. Bir tanesini bile eğlenceli bir akşamdan sonra düşünmemiş, yüzlerini zihnimden silme çabasına girmemişim. Şu an yaşadıklarımın bir ilk olması bu duygulara anlam yüklememi zorlaştırmış olsa da, kabullenmem gerekiyordu. Âşık olmuştum. Bu boka battığımın bir göstergesi miydi? Yoksa her insanın hayatında başına bir kez gelecek olan pembe bulutların arasında yüzdüğümün mü?

"Hadi ama Azra? İnat etme. Çok güzel işler yapabi- liriz." Ah be canım... Benim sessizliğim bundan değil ki. Ona dönüp gülümsedim. Nerede çalıştığımın önemi yoktu. Biz ayrılmayalım ve o anlardan keyif alalım, ye- terdi.

"Tamam. Beraberiz o halde." Bembeyaz dişlerini orta- ya döken sıcak gülümsemesini sundu.

"Ev-vet! En yakın zamanda yer bakmaya başlayalım.

Tabii iyi bir kumaşçı bulmamız lazım ve terzi. Abi, sen ne zaman bizi o insanlarla tanıştırebilirsin?" Görkem'in de yüzü gülüyordu Merve'ye bakarken.

"Önce yeri bulalım. Siz birkaç iş çıkarmaya başlayın. Ben de bu sırada katılabileceğimiz etkinliklere bakarım." İçten içe bir heyecan sarsa da bedenimi, onu izlemekten kendimi alamıyor, konuya odaklanamıyordum. Burnum farkında mıydı, bilmiyorum. Kendimi bu denli ele vermek istemediğimden emindim. Bana kendisinden uzak durmamı söylemişken, yapmam gereken son şey aptal bir aşık gibi davranmaktı. İşin kötü yanı ise bu sefer ne yapmam gerektiğini bilmiyor oluşumdu. Herhangi bir erkekle ettiğim flörtlerin onun üzerinde etkili olmaya çağı belliydi. Her bir adımımı düşünmek zorundaydım. Bana yaklaştığı anları düşündüm. Sinirliyen salıyordu içindeki bağlı olduğu zinciri. Damarına basmaya devam mı etmeliydim?

"Tamer kim?" diye sorduğunu duydum Merve'nin. Aradaki konuşmaları kaçırıldığını anladım. Yitip gidiyordum bulunduğum andan, aklım onunla dolup taşarken.

"Aynı sektörde olduğumuz bir arkadaş. Aklımda size uygun bir yer yok. Dedğim gibi, belki o yardımcı olur. Yarın konuşurum."

"Biz de abimin dediği yere kumaş bakmaya gidelim." İkimizde heyecanlıydık ama birbirinden apayrı konular da. Yine de aynı şekilde gülümsemeyi başardım. Neresini söylediğini bile bilmiyordum. Önemli de değildi.

"Bana uyar," demekle yetindim ve hata edip Görkem'e baktım. Bana bakmıyordu. Ama ona baktığımı hissettiğini de biliyordum. Çenesinin gerildiğini, aldığı derin nefesle yükselen göğsünü görebiliyordum. Aklının içinde olmak için neler vermezdim. Belki de kalbinin...

Merve'nin hazırlanmasını izlerken yatağının arkasına yaslandım. Benim odama büyük mü demiştim ben? O halde bu odaya ne demeliydim? Bir türlü alışmayı başaramamıştım.

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum." Elbisesinin fermuarını çekmem için yatağın kenarına oturdu. Bunun bir sorun olmadığına ikna edene kadar canım çıkacaktı anlaşılan.

"Beni bu şehirde bir başıma bırakıp gidiyormuşsun gibi davranmayı bırak. Ne işim var orada söyler misin?" Arkasını döndü. Gözlerini kısarak cevabımdan hoşlanmadığını belli etti. Nasıl baktığının bir önemi yoktu. Görkem'in doğum günü eğlencesine o davet etmeden gidecek kadar delirmemiştim. Merve'nin çağırması durumu hafifletmiyordu.

"Ne demek ne işim var? Ona yakın olmak istediğini sanıyordum? Ne kadar oldu, bir ay mı? Birbirinizden kaçırıyorsunuz sanki. Bana bilmem gereken bir şey olmadığını söyledin."

"Ona yakın olmak istiyorum ama bu oraya geleceğim anlamına gelmiyor. Ayrıca bilmen gereken bir şey yok. Ben sadece..." Ne yapmam gerektiğine henüz karar verememiş değildim. Bir anda ne olduysa benden tamamen

uzaklaşmıştı. Kibarlığından zerre ödün vermiyor, akşam yemeklerini genellikle bizimle yiyor, hatta yaptığım kahveleri içiyor ama daha fazlasını göstermiyordu. Uzun süreli, beni içine hapseden bakışmalarımızdan neredeyse eser kalmamıştı. Bana baktığını hissettiğim an ona dönüyor, en fazla kaçırıldığı gözlerinin izlerini yakalayabiliyordum. Bu bile bir şeydi, öyle değil mi? Kendini frenlediğini düşünmem fazla mıydı? Bilemiyordum.

Gülümsemesini özlemiştim. Çok nadir zamanlarda Merve'ye gülümsüyordu ama bu benim görmek istediğim kadarına yetmiyordu. Yalnızca arkadaşlarının yanında mı o kadar rahat ve gülen bir adam olmayı başarıyordu? Sanki iki farklı adam vardı karşımda, anlamaya çalıştığım.

Ve bu akşam deli gibi gitmek istediğim gerçeğini değiştiremezdim. Yanında bir kadın olacak mıydı? Belki eski sevgili? Arkadaşlarını da tanımak isterdim ama...

"Beni yalnız bırakacaksın yani? Benim de abimin çevresini tanımadığımı biliyorsun, değil mi? Orada bir başıma ne yapacağım?" Baştan kaybettığım bir savaşı sonlandırmak için bana her türlü imkânı sağlıyordu sağ olsun. Gitmemek için sıraladığım her şey bahaneden ibaretti. Kendimi kandırıyordum. Tüm gece boyunca evde oturup acaba ne yapıyor, diye düşünmektense oraya gitmeyi yeğlerdim. Çağrılmamış olsam bile...

"Tamam." Bilmiş bir gülümseme gönderdi.

"Daha zamanımız var. Hadi, kalk ve hazırlan."

Şubat ayının son demlerinde olduğumuzu düşünürsek, fazla açık ve seksi elbiseler duruma uygun olmazdı. En azından bahar tasarımlarımızdan giyinemeyeceğim kesindi. Herhangi bir kadın gibi değil, onun yanına yakışacak ağırlıkta bir kadın gibi görünmeyi tercih ederdim. Sade ama şık... Bu doğrultuda karar vermem zor olma-

di. Beyaz, uzun kollu mini elbisemi dolaptan çıkardım. Bacaklarım dışında her yerim kapalı olsa da vücudumu sardığı için dikkat çekeceğini umuyordum, tabi gereken ölçüde.

Hazırlanmam Merve'nin benden beklediğinin aksine kısa sürdü. Her ihtimale karşı gideceğimin bilincinde olduğum için banyomu yapmış, saçlarımı kendi şeklini alabilmesi için kurutmuştum. Hafif bir göz makyajı, hem doğal duracak hem de hatları gösterecek bir ruj ve allukla tamamdım. Kapının pervazına yaslanmış beni izleyen Merve'nin suratı gördüklerinden memnun kaldığını gösteriyordu.

"Daha iyisi olamazdı."

"Boşuna mı okuduk o kadar?"

"Hayır, Azra. Demek istediğim..." Durdu. Her ne söyleyecekse vazgeçti. Arkasını dönerken, "Aşağıda bekliyorum," dedi ve gözden kayboldu. Ne söyleyecekti de sustu? Ya önemsizdi ya da benim kafaya çok takacağım bir şey... Neyse, ayakkabılarımı, çantamı ve ceketimi alarak aşağıya indim.

"Gidelim mi?" Görkem'le orada buluşacaktık ve şimdiden heyecana kapılmıştım. Ona yaklaşmanın bir yolunu bulmalıydım. Bunu başaramayacaksam da en azından içecek bir şeylerin olduğu bir mekânda olmamız iyiymi. Onu herhangi bir kadınla gördükten sonra kafamı dağıtmama yarayacak her şeye ihtiyaç duyabiliyordim.

"Gidelim. Ali kapıda bekliyor."

Yol boyunca huzursuzluğumun farkında olan Merve bana moral vermek için elinden geleni yaptı. İşle alakalı sorular sormuş, kafamı dağıtmaya çalışmıştı. İşle yaramadığını söyleyemezdim, çünkü başlarda olduğundan daha çok heyecan duyuyordum mağazamızı açmak için. Çizimler biriktikçe seçtiğimiz bazı kumaşları hayalimde

birleştiriyor, ortaya çıkacak olan sonucun merakı içine giriyordum. Acele etmiyor, güvenli adımlarla ilerliyorduk. Bir sorun çıkmadığı takdirde nisan ayında, bahar sonu ve yaz ürünleri ile açılış yapacaktık.

"Açılış için abimle konuştım. şirketin partilerini ve yemeklerini düzenleyen bir firma varmış, onu bize yönlendirecek. Tam bir tarih belirlesek iyi olur en yakın zamanda."

"Tadilatın bitmesine ne kadar var, önce onu öğrenelim. Bir aksilik olmaması için üzerine bir ya da iki hafta koyarız daha önceden de konuştuğumuz gibi. Ona göre bir tarih belirleriz."

"Tamam, ben yarın Dilara'yı ararım. Daha yeni başladı sayılır ama dediği gibi olursa bir ayda her şey hazır olur." Yokuş aşağı bir yoldan inerken, deniz göründü. şehrin ışıltıları üzerine vurduğunda bir başka görünüyordu bu manzara. Boğazı ışık ediyordu insanı İstanbul'a. Bu kadar kalabalık olmasına ve neredeyse her saatte süren bu insan kalabalığına şaşırmadan edemiyordum. Hayatın hızla devam ettiğini görebilmek için gelinmesi gereken yerlerden biriydi burası.

Araba daha da yavaşlayıp kenara doğru yanaşırken kan akışım hızlandı. Ya bana neden buradasın der gibi bakarsa? Kendimi atıverirdim denize herhalde o anda! Güç almak isteyerek arabadan indiğim gibi Merve'nin eline yapıştım.

"Bu hallere düştüğünü göreceğime hiç ihtimal vermiyordum." Kıkırdayarak koluma girdi. O halinden gayet memnundu tabii.

"Ne halim varmış? Uğraşma benimle."

"Her zaman nasılsan öyle ol canım. Sen bu değilsin. Bir erkeğin karşısında tir tir titreyen, heyecandan avuçları terleyen..." Değildim çünkü kimseye karşı en ufak

bir his beslememiştim. Hepsi birer eğlenceden ibaretti. Oysa şimdi... Ah, neyse ne! Sürekli aynı şeyleri düşünmek beni bir adım öteye götürmedi. Haftalardır devam eden sessizlik boğucu bir hal aldı. şimdi ise harekete geçme zamanıydı. Böyle devam edersen beni tamamen yok saymasına ramak kalmıştı.

"Ben iyiyim." Ve içeri adımıızı attık. Genę bir adam bizi kapıda karşılayıp ceketlerimizi aldı. Görkem'in olduğu masaya doğru ilerlemeye başladık. Parlak sarı ışıklarla aydınlatılmış merdivenleri es geçerek kalabalıktan daha uzak bir köşeye doğru döndük. İki adım sonra görüş alanıma girdi. İşe giderken giydiği ceketten sıyrılmış, beyaz gömleğinin iki düğmesi ağılmış, kolları kıvrılmış haliyle nefes kesici görünüyordu. Birkaç defa parmaklarını arasından geğirdiği belli olan dağınık saçlarının arasına gömmek istedim parmaklarımı. Nasıl bir hissi vardı? Grndkleri kadar yumuşak mıydı?

İçi kehribar rengi sıvıyla dolu, ufak bardağı kaldırıp dudaklarına götürürken gördü beni. Bizi... Bardağı dudaklarında asılı kaldı. Sadece bir an... Gözleri kısıılırken bu ışıkta seğemediğim kahveleri kararmış mıydı diye merak ettim nedensizce. Uzun parmaklarının sardığı bardağı yerine bıraktı. Ve gülümsedi. Gözlerinin kenarlarındaki çizgileri ortaya çıktı. Ben yine aşık oldum. Bir gülüşüne, bir de o çizgilere kapılmıştım herhalde.

Merve'ye sarılırken "Hoş geldiniz," dedi. Bana döndüğünde elini uzattı. Bunu yapmasını bile beklemediğimden dikkat çekecek kadar bir süre bakakaldım. "Azra..." Adım o güzel sesinden döküldü. Tüm bedenim komutu almış gibi bir adım ne atıldı. Elim soğuk ellerinin hapsi altına alındı. Kavrayışı yaydığı gücün yanında öylesine nazikti ki... Hayran hayran baktığımın farkına vararak "İyi ki doğdun!" dedim fısıltıyla. Ben bile ken-

dimi zor duyarken, o anlayarak gülümsedi. Bana gülümsedi. Gözleri gözlerimdeyken. Bana ait bir gülümseme. Kalp atışlarım hızlanırken kendi halime gülümsedim. Aşk böylesine heyecan verici miydi gerçekten? Öyleyse, sağlıklı kalabilmem mümkün değildi.

"Arkadaşlar sizi kardeşim Merve ve onun hem en yakın arkadaşı, hem de ortağı Azra ile tanıştırayım." Merve'nin kollarından ayrılıp bana doğru gelen bu güzel kadını hemen tanıdım.

"Sözde görüşecektik!"

"Haklısın ama mağaza için çok çalışıyoruz." Kendimi geri çekerken, şimdiden varlığını belli eden karnımı gördüm. "Ne kadar çabuk belli etmiş kendini, ufaklık!" Sıkıntılı bir nefes saldı.

"Yaralıyım bu konuda! Öküz gibi yiyorum. Dört aylık olmadan yuvarlanmaya başlayacağım herhalde!" Tolga, karısından uzun süre ayrı kalamadan, kollarını beline doladı. Bir eliyle karnını sardı.

"Ne kadar seksi görüldüğünün farkında bile değilsin." Devamında ne söylediğini duyamadım ama Mevsim'in suratından ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. İki kişiyle ettiğim kısa süreli sohbetten sonra masanın geri kalanı ile tanıştım. Tamer ve Cemre gözlerinizi sızlatacak kadar mükemmel bir çifttiler. Cemre'nin yeşil gözleri bu loş aydınlatmada bile belli oluyor, çok çarpıcı duruyordu. Ve Tamer kara gözleriyle korkutucu görüldüğü kadar çekici bir adamdı. Sessiz bir otorite yayıyordu etrafına ve bunu tanıdık buluşuma engel olamadım. Daha ağır halini Görkem'in yanındayken hissedebiliyordum. İş adamlarına özgü bir enerji miydi bu?

Cemre'nin karnı saklanamayacak kadar büyümüş görünüyordu ve dediklerine göre bir de ikiz çocukları vardı. Üçüncü çocuğa bu kadar hızlı geçmiş olmalarının nede-

ni birbirlerine olan bakışlarından anlaşıyordu. Az sonra beraber tuvaletin yolunu tutmazlarsa iyiydi... Kaan, Mevsim'in abisiydi. Kısa süre sonra kendi yaptığı resimlerin olduğu bir galeriye sahip olduğunu öğrendim. Ve onun güzeller güzeli eşi Esra aynı zamanda Mevsim'in çocukluk arkadaşıymış. Tamerlerin şirketinde çalıştığını söyledi. Hepsinin bir arada olması çok güzeldi. Bizim aramızdan gelen çift ise Ada ve Hakan'dı. Onlarında Cemre'nin eski arkadaşları olduğunu öğrendim. İlk izlenimim deli oldukları yönündeydi. Hakan sürekli bir pot kanyor, Ada kafasına patlatıyordu.

Bir saati ve iki bardak cini geride bırakırken gerçekten eğleniyordum. Hepsinin anlatacak tonla hikâyesi ve birbirlerine olan sevgilerinin yarattığı esprili ama kışkacı hareketleri sakinleşmemi sağlamıştı. Görkem'e kayan bakışlarıma engel olamasam da şu ana kadar üzerine atlamamış olmam da bir şeydi. Harekete geçeceğimi söylemiştim ama arkadaşlarının etrafımızı sardığı bir yerde ne yapabilirdim? Dans edecek birine benzemiyordu ki bu onu dansa kaldırma girişimlerimi boşa çıkarırdı. Hava almak için uzaklaşsam ve peşimden gelmezse yalnızca üşüdüğümle kalırdım. Değer miydi? Belki de...

"Merhaba! Geç kaldım biraz, kusura bakmayın." Arkamı döndüğümde esmer bir afeti buldum karşımda. Daha doğrusu Görkem'in dibinde...

"Ne işin var burada?" Bunu kimsenin beklemediği belliydi. Herkesin suratındaki şaşkın ifade iki seçenek olduğunu işaret ediyordu. Ya istenmeyen misafirdi ya da tanııyorlardı.

"Doğum gününde yanında olmak istedim." Mahcup gülümsemesine kanabilirdim, Görkem'le alakası olamayacak herhangi bir kadın için tabii. Elini kaldırıp Görkem'in kolu boyunca gezdirirken sinir anbean yük-

seliyordu içimde. Kendime bunu hissetmeye dahi hakkım olmadığını söylesem de işe yaramıyordu.

Mevsim'in belli belirsiz Gökem'in yanına gittiğini ve sessizce bir şeyler fısıldadığını gördüm. Her ne söylemişse sorun çıkmayacağı belli olmuş ve kadın bir şekilde masada kalmıştı. Gökem'in dibinde! Böylelikle gecenin eğlenceli kısmı benim için son bulmuş oldu. Az önce neler düşünüyordum? Onu elde etmek hayalden ibaret olabilirdi benim için sadece. Evden çıkmadan ne diyordum? Her ihtimale karşı içkili bir yerde olmanın avantajları vardı.

"Ben bara geçiyorum." Merve nedenini sorgulamadı. Onu bu yüzden çok seviyordum.

"Fazla kalma ve fazla içme. Şimdi çıkarsak çok dikkat çeker ama bir saate gideriz, olur mu?"

"Sorun değil. Abinin doğum günü ve sen de yarında olmalısın." Merve kabullenip ben oradan kaçmadan kızlar etrafımıza doluştu.

"Dans zamanı!" Deliydi bunlar. İkisi hamile olan bu kadınların hızı bizimkine eş değerd.

"Ben barda biraz oturacağım."

"Saçmalama! Gökem'in doğum günü bahane, müzik ve dans şahane!" Ada delilikte başı çekiyordu.

"Nasıl gençlersiniz siz? Hadi, ilerleyin bakalım." Mevsim Tolga'nın baskısından kurtulacağını düşünerek bu delilerin arasına katılmıştı herhalde ama sonuç istediği gibi olmadı.

"Beraber dans ediyoruz," diyerek bitti Mevsim'in burunun dibinde. Ve böylece Tolga eşliğinde köşemizden ayrıldık. Kaan, Tamer ve Hakan'ın geride kalmasına bir yanımla sevinmişti, çünkü onların yalnız kalmasını istemiyordum. Başka yerlerde baş başa çok zaman geçirdikleri belli olsa da bunu görmeye tahammül edemezdim.

"Onları oyalasan da ben de bara gidip içmeye devam etsem olmaz mı?"

"Olur, ama bekle biraz hemen gitme."

Bir şarkı dayanabildim. Dans edecek havaya girmem için en az bir iki kadehe ihtiyacım vardı. Tıklım tıklım dolu olan barın etrafında, kalkan birini gördüğüm gibi taburesine yerleştim. Bir bardak daha cin istedikten sonra ortada dans eden kızları izlemeye koyuldum. Mutlulukları imrenilecek cinstendi. Benim de bir gün bunu elde edebilme olasılığım olacak mıydı? Görünen o ki olacaksa bile bu kişi Görkem değildi. O benim takıntımdı. Kanımdan atmaya beceremediğim bir zehir...

"Birini beklemiyorsanız oturabilir miyim?" Bakma gereksinimi duymadan kafamı salladım. Şu anda kafamı dağıtmam için iyi bir seçenek olsa da canım istemiyordu. Görkem'den alamıyordum ki gözlerimi başka birine yoğunlaştırayım. Adını bile bilmediğim o kadın her kimse şu an onun kokusunu soluyacak kadar yakın duruyordu ona. Bu da beni deli etmeye yetiyordu. Kendi kendime çektiğim acıya son vermek için arkamı döndüm. İkinci cini isterken kafamı bar masasına vurma isteğimi güçlükle bastırdım.

"Sana bakıyor." Az önce yanımda oturan adamdan gelen sese döndüm. Kim bana bakıyor?

"Anlamadım."

"Az önce bakışlarınla neredeyse yok edeceğin adam sana bakıyor." Görkem'den mi bahsediyordu? Bana mı bakıyordu? Emin olmak için arkamı dönecektim ki kolumu tutarak durdurdu. "Bakmasan daha iyi olur. İlgisini senin üzerinden çekmek istemezsin değil mi?" Vay canına! Ne zamandan beri böyle konularda başkalarından tavsiye almaya başlamıştım? Özellikle de bir erkekten... Hem de tanımadığım bir erkekten...

"Her neyse." Geçiştirmeye çalışarak büyük bir yudum aldım içkimden. Ona bakmamak için ölümüne bir mücadele vermem gerekiyordu.

"Yanlış anlama ama senin gibi bir kıızı burada bir başına bırakacak kadar aptal bir adama kafanı taktığına değmez."

"Nasıl bir kızım ben?" Başka birini kestiğimi bile bile böyle lafları neden söylerdi ki bir erkek! Ne sanıyordun, Görkem'den vazgeçip ona yanaşacağımı mı?

"Güzel, seksi, çarpıcı, bar masasında yalnız, birçok erkeğin dikkatini saniyeler içerisinde üzerine çeken, bakışlarıyla aynı zamanda ne kadar akıllı olduğunu belli eden, duruşuyla güçlü olduğunu gösteren ve hmm..." Ağzım neredeyse açık bir şekilde ona bakarken, bombasını patlattı. "Gözü başka bir erkekte olmasa onunla olmanın mücadelesini vermek isteyeceğim bir kadın." Beyaz dişlerini göstererek sevimli bir şekilde gülümsedi. "Yanlış anlama ama dediğim gibi gözlerin başka birinde, sanırım kalbinde."

"Sanırım..." Söylediği şeylerin üzerine nasıl bir cevap vereceğimi bilemedim. Ağzımdan çıkan tek kelime de ne kadar umutsuz bir vaka olduğumun göstergesiydi. İnkarek başımı avuçlarıma yasladım.

"Hala buraya bakmaya devam ediyor. Bak, böyle oyunları doğru bulmam ama onun üzerinde denemekte fayda var gibi. Benimle güzel vakit geçirdiğini ona göster. İşe yarayabilir. Bolca gülümse, hatta kahkaha at, sana masumca dokunama izin ver. Az önceki gibi koluna veya eline... Bir de dans edersek o masada uzun süre kendini tutabileceğini sanmıyorum."

"Adını bile bilmiyorum." Teklifini analiz etmek için zaman yaratıyordum. Çocukça oyunlarla uğraşmak istemediğim belki de ilk kişi Görkem'di. Oyunlar oynayıp

eğlenmek istediğim biri değil, kalbini elde etmek istediğim ilk ve tek kişiydi. Ama şu anda yapılabilecek daha mantıklı bir şey düşünemeyecek kadar sinirli ve alkol-lüydim.

"Okan. Senin?"

"Azra."

"Memnun oldum. Şimdi, kabul ediyorsan ilk adımı atalım." Elimi tutarak üzerine hafif, neredeyse hissetmediğim bir öpücük bıraktı. Geri çekmeden parmakları tenimde kısa süre gezindi. Görkem'in bunu görüp görmediğinin merakı içerisinde kıvrılırken Okan, sırtarak kafasını salladı. "Evet, gördü."

"Bunu neden yapıyorsun?" Dudaklarını büktü.

"Biri tarafından ekilen tek kişi değilsin." Üzüntümü belli eden bir şey söylemem gerekirken güldüm.

"Ciddi misin?" diye sordum biraz şaşırarak. Kıbar, esprili, güzel gülümsemesi olan yakışıklı bir adamdı.

"Ne yazık ki... Mağazada tanıştığım bir kıza çıkma teklifi ettim. İlkini kabul etti ve benimle bir kahve içti. Sonra yemeğe çıkmayı teklif ettim, bu sefer gelmedi. Ben de kendimi kafa dağıtmak için buraya attım."

"Az önce bana, ben başka birine bakıyor olmasaydım benimle olmak isteyeceğini söylemedin mi?"

"Söyledim. Çünkü onunla bir ilerleme kaydedemedik." Kaşlarını çatınca, "Hadi ama... Öyle bakma," diyerek durumu kurtarmaya çalıştı. "Tanımadığım birine ne kadar bağlı kalabilirim ki? Bir de beni ekmüş ise?" Gü-lümsedim. Haksız sayılmadı. Sanırım...

Bu şekilde sohbet etmeye devam ettik. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum ama keyfim yerine gelmişti. Aklı-mı ondan tamamen uzaklaştıramasam da bir süre sonra bana bakıyor mu diye sormayı bıraktım. Yaruma gelme-diğine göre düşünecek fazla bir şey yoktu.

"Gitmeliyiz." Merve bir bana bir Okan'a bakarken neler döndüğünü anlamaya çalıştı. Soramayacak kadar kibar olduğundan ona yardımcı oldum.

"Okan, bu güzel bayan en yakın arkadaşım ve iş ortağım. Mervecim, bu yakışıklı beyde Okan, kendisiyle burada tanıştım ve sağ olsun bana Görkem'in üzerine atlamamamda yardımcı oldu." Merve'nin bakışları yumuşarken, benim gibi o da durumumum ne kadar vahim olduğunu düşünüyor olmalıydı. Okan'la tanışırken bu sefer alıcı gözüyle birbirlerine baktıklarını yakaladığımı da gülümsedim. Kim bilir, belki...

"Ben tuvalete gidiyorum. Merve, sen burada kal istersen ben gelene kadar. Böylelikle Okan'a kabalık etmemiş olurum." Merve cevap vermeden oradan uzaklaşırken, Okan'ın marifetli sözleriyle durumu ele aldığını görerek rahatladım.

Görkem'e bakmamak için üstün bir çaba sarf ederek sarı ışıklı merdivenleri tırmandım. Çok tehlikeli değil miydi alkollü bir yerde tualeti üst kata yapmaları? Kafam yeterince güzel olamasa da dikkatli adımlarla ahşap kola tutunarak çıktım. Kıkırdayarak ayakta durmaya çalışan kız güruhunun beni ezme çabalarına karşı koyarak girdim tuvalete.

Aynadaki aksimin gözlerinden okunuyordu mususuzluğu. Bunu kendime itiraf etmeyi başarabiliyordum. Peki ya bundan sonra ne yapacaktım? Kazanmak için savaşmak gerekir derler. Ben neyle savaşıacaktım? Ya da ne için? Kaybettikçe yok olmayacak mıydım? Kısılan elai gözlerim kendime karşı duyduğum öfkeyle doluydu ve bana pis pis bakıyordu. Ne zaman bu kadar güçsüz ve özgüvensiz düşünmeye başlamıştım? Olursa olurdu, olmazsa olmaz...

İşimi halledip kendimi buz gibi su ile biraz serinlet-

tikten sonra, ayna karşısında motive olmaya çalıştım. Elbisemin eteğini ve saçlarımı düzelterip yine bir kız kalabalığı ile kendimi dışarı attım. Kolumu saran güçlü bir el tarafından sürüklenmeye başladığımda, ufak bir çöğlek atarak beni kaçırmaya çalışan kişiye bakmaya çalıştım.

"Bağırma!" Kimsenin duymadığından emindim ama kulağıma dolan sesi bağırmaşçasına bir etki uyandırdı bedenimde. Erkekler tuvaletini de geçtikten sonra çevresi ahşap cam bir kapıyı açarak beni içeri itti. Pardon, dışarı! Soğuk hava tenimi yalayarak beni titretirken, kolunun baskısından kurtulmaya çalıştım.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bir yere gelmemi istiyorsan sürüklemene gerek yok." Kapıyı ardından kapatıp üzerime yürüdü. Saldığı korkuyla gerilerken, bu sefer iki kolumu tutup duvara yapıştırdı.

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun? Buraya gelmenin nedeni ne? Benim doğum günüm mü yoksa ava mı çıktın?" Havanın daha soğuk olduğundan emin olsam da kolumu saran ellerinden sızan soğukluk bir başkaydı. Tuhaf tarafı ise üşütüyor, yakıyordu. Sesi yüksek olmasa da sığıttığı dişlerinin arasından çıkan her sözle iyice duvara sinerken, bana olan yakınlığını düşünmeden edemiyordum. Her yakınlaşmamız bu şekilde mi olacaktı?

"Benim ne yaptığının seni ilgilendirmediğini söylediyini hatırlıyorum." Mantıklı bir cümle kurabilmiş olmanın sevincini yaşamam uzun sürmedi. Burnu burnuma değecek kadar kafasını eğdiğinde karşısında çaresiz ve küçücük kalmıştım. Zihnim, işin bitti diyordu. Bunun nasıl ve neden olduğunu bilmesem de bir şekilde onun damarına basmayı başarıyordum.

"Baş belası!" Derin bir soluk aldı. Gözlerini sıkıca kapatıp dişlerini sığıttığını gördüğümden kısa bir an sonra dudakları dudaklarımdaydı. Yaşadığım şokla kıpırdaya-

mazken hoyratça saldırdı. Dili dudaklarını aralamaya çalışıyor, dişleriyle çekiştiriyordu. Alelade bu saldırı karşısında soluksuz kalmış, heyecanla titreyen dizlerinin gazabına uğramıştım. Arında harekete geçip koca bedenimle duvar arasına sıkışırken beni, hurladı. Karnıma uygulanan sert baskıyla ikinci bir çok dalgası beniğimi esir aldı. Beni istiyordu!

"Aç şu ağzını!" Açtım. Karşı koyabilmem imkânsızdı. Bunu ölesiye istiyor olmamın dışında onun ağzından çıkan bir kelimeye uymamak imkânsızdı. Sabırsızca dolanan dili ağzımın derinliklerine inerken, aldığım tatla inledim. Bir eli belimden yukarı doğru sürtünerek çıkıp saçlarının arasına karıştı. Parmakları arasına doladığı tutamları çekerek başımı yana yatırdı ve daha büyük bir açlıkla saldırdı. Hem acı hem de aldığım zevkle bir kez daha inledim. Dudağımın her bir yanını öptü, emdi, dişledi, yaladı. Şoku atlatmama yetecek kadar geçen bir süreden sonra ona karşılık vermeden duramadım. Merak içerisinde yanıp tutuştuğum dudakları sonunda üzerimdeyken neden karşı koyacaktım? Onca zamandır istediğim bu değil miydi? Tanrım! Bu adam harikaydı. Ağzımın içinde adeta eriyen dudağına geçirdiğim dişlerimin ardından, boğazının derinliklerinden kopan o erkeksi homurtusu vücudumda yankılandı. Ve beni hızla bırakarak geri çekildi. Soğuk, bir tokat gibi üzerime indi.

"Sana benden uzak durmanı söylemiştim. Kendi iyiliğin için benden uzak durman gerekirdi." Sinirliydi. Neden olduğunu anlayamadığım bir şekilde, bu sinirine karşı koymayı bile beceremiyordu. Kendi iyiliğim için mi? Hah! Ondan uzak olduğum herhangi bir süre geçiremediğim farkında bile değildi. Yanında olmasam ne değişirdi aklımı ondan uzak tutamadıktan sonra.

"Ben mi sana yaklaştım? Haftalardır tek kelime bile

etmedim." İki eli saçlarının arasında kayboldu. Hızlı adımlarla etrafında dönerken, ne yapacağını bilemediği belliydi. Ama tam da ondan bekleyeceğim şekilde bu kararsızlık kısa sürdü.

"Bundan sonra attığın her adımdan haberim olacak. Hayır dediğim tek bir şey için bile o tapılası ağzını açmayacaksın. Ve bir kez daha başka erkeklerle oynadığını görürsem aklının hayalinin almayacağı..." Durdu. Yeniden derin bir nefes alıp yanına sokuldu. Çenemi kavradığı eliyle başımı yukarı kaldırarak ona bakmamı sağladı. "Başka bir erkeği yanında görürsem, özellikle az önce aşağıda olduğu gibi, canını yakanım Azra. Hem o itin hem senin. Anladın mı beni?" Dilimi yuttum sanırım. Onun sinirli hallerini görmüş olsam da bu başkaydı. O hep gülümseyen, kibar, anlayışlı Görkem ile uzaktan yakından alakası olmayan bu Görkem... Aynı kişi olamazlardı. Canımı yakmak mı? Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki içimde adını koyamadığım bir şeyler kıpırdanmış, her yanıma yayılmıştı. Dövmekten bahsetmiyordu elbette. Bundan emindim. Bana o şekilde zarar vermediğini biliyordum. Bu... "Bana cevap ver. Sana bir soru sorduğumda bana cevap ver ve o lanet olası bal gözlerini benden kaçırma!" Lanet olsun! Şimdi, alev alacaktım!

Görkem

Bu yaptığının cezasını çok fena şekilde ödeteceğimin farkında, değil miydi? Hangi akla hizmet bana sormadan, kendi kafasına göre iş yapıp da buraya kadar gelebilmişti? Gideceğimiz yerin adını söylemediğimden emindim. Tabii Merve ile olan konuşmamı dinlediyse öğrenmiş olması o kadar da zor değildi. Onu yanımdan ayırmamın zamanı belli ki gelmişti. Kalabalığın içinde olmamızı ya da arkadaşlarımla olmasını umursamadan ona haddini bildirebilirdim. O minicik aklıyla boyundan büyük işlere kalkışırken benden göreceği tepkiyi hesaba katmış olması gerekirdi. Nasıl olurda kardeşimin olduğu bir yere gelebilirdi! Yalnızca bana ait olan birinin yakınına kendini sokacak kadar büyük bir cesarete mi sahipti? Şeytan diyordu, tut kolundan sürükleyerek çıkar, at dışarı.

"İyi misin Görkem?" Nerede olduğumu unutmama-lydım. Arkadaşlarımla olan diyaloglarım ayrı, özel hayatım apayrıydı. Asla ama asla ikisini birbirine karıştırmaz, asla her iki tarafın aynı ortamda olmasına müsaade etmezdim. Dilan'ın bok yemesine kadar!

"İyiyim. Biraz başım ağrıyor yalnızca. Biliyorsun, böyle yerleri pek sevmiyorum."

"Geçen sene doğum gününde sana ulaşamadık. Ama bu sene aynı şeyi yapman mümkün değildi. Mevsim'i biliyorsun." Ona değer vermiyor olsam kabul etmem imkânsızdı zaten. Hiçbir şekilde ortadan yok olmamaı söylediğinde onu kırmamayı tercih etmişim. Şirket için yaptıkları tartışılmazdı. Beni istemediğim bir yükten kurtarıyordu. Bunun yanında da özel hayatıma burnunu sokmuyor, buna rağmen arkadaşlığını sunuyordu. Az önce durumu bir şekilde anlamış ve sorun çıkmaması için bana sakın olmam gerektiğini hatırlatmıştı. Bunu neyi düşünerek söylediğini bilmiyordum ama Dilan'ı gördüğüm ilk an öfke patlayacak kadar yükseklerde geziniyordu. Mevsim nadir bulunacak kategorisine sokulmuş olmalıydı. Eh, çok da haksız değildi.

"Bilmez miyim hiç..." Gözüm Merve'yi aradı. Ve onu... Pistte olmadığını fark etmem yalnızca saniyelerimi aldı. Hızla her yeri taradım. Çok uzaklaşmam gerekmedi onu bulmak için. Bar masasında oturuyordu. Çok yakınında duran bir adamla konuşuyordu. Kimdi o? Burada tanıştığı biri miydi? Ayru dışarıdan görüldüğü gibi cüretkâr olmasından başka ne beklenirdi ki... Baş belasının tekiydi. Ağzının ayanı olmayan, hayata hâlâ pembe gözlüklerdi. Ne bakan, her şeye burnunu sokan baş belasının teki... Ne dediğini bilmediği kelimelerle beni sinirlendirdiği her an, ağzıyla yapabileceklerinin gözümün önüne geldiği ve lanet olsun ki şu an olduğu gibi kaskatı kesilmemi sağlayan bir baş belası!

Adam elini tutup öptü. Azra, önce gülümsedi, sonra her ne konuştularsa kahkaha attı. Sağa doğru yatan kafasıyla incecik boynu gözlerimin önüne serildi. Tek elimle boynunu rahatlıkla kavrayabilirdim. İnce ve zarif boynunu...

Dikkatimi dağıtmak için Hakan ve Tamer'in konuşmalarına odaklanmayı dene dim. işe yaramayacağını bile bile. Beni kendime getirecek tek şey onu altıma almak olurdu. Kendimi onun derinliklerine gömmek... Onun da gözlerinde o seks kokan pırıltıları görmüştüm. Benden uzak durması için ona fırsat tanımıştım ama o ne yapmıştı? O bal gibi akışkan gözlerini üzerimden çekmeyi başaramamıştı. Ona neler yapabileceğimin farkında bile kadımlar karşısındakinden neler alabileceğini bilirlerdi, kabul eder, hatta bunu isterlerdi. Ya Azra? Bardağımı kabul eder, hatta bunu isterlerdi. Ya Azra? Bardağı ki adamlar konuşmasına bakılırsa çok da masum değildi. Belki de ona istediğim her şeyi yapabilir dim.

"Bir içki daha alabilir miyim?" Dilan gereksiz varlığına yeniden hatırlatırken sinirime hâkim olmak oldukça zordu. Zihnimde beliren her bir görüntünün uygunsuzluğuyla git gide daha çok sertleşirken bunu sağlayan kişi Dilan değildi. Artık değildi. Kolumu saran elini silkelerken diğerlerinin dikkatini çekip çekmediğini dahi umursayacak durumda değildim.

"İlkini içecek kadar bile burada durduğuna sevineceğine yüzünüzce ikincisini mi istiyorsun?"

"Ama..."

"Ağzını açma, Dilan. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Toparlan, taksi çağıracağım ve sen buradan defolup gideceksin."

"Görkem..." Neden nerede duracaklarını hiçbir zaman bilmezlerdi?

"İzninizle arkadaşlar..." Tamer, durumun az çok farkında olduğunu belli eden bakışlarıyla kafasını salladı. Neyi anlayıp anlamadığını düşünecek kadar kendimde değildim. Ne anlamış olabilirdi ki zaten. "Yürü!"

"Bana gidiyoruz, değil mi?"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Görkem, ben sadece..."

"Olmaman gereken yere gelip hayatıma burnunu sokabileceğini sanan diğer her kadından birisin." Kapının önüne çıkar çıkmaz korumalardan uzaklaştım. "Bu şekilde davrandığın için alacağın karşılığa gelirsek... Bu beni son görüşündü." Umutsuzlukla kararan gözleri umurunda bile değildi. Herkes kendi davranışlarından sorumluydu bu hayatta. Ve o da geçmemesi gereken çüğü, alelade bir şekilde geçmişti.

"Hayır. Hayır, Görkem. Ben... Özür dilerim. Bak... Ben sadece senin yanında olmak istemiştim."

"Güzel geçirmemi sağladığın iki ay için teşekkür ederim Dilan." Onu orada bırakıp zonklamaya devam eden sertliğimin neden olduğu sinirle içeri yürüdüm. Arkamdan söylediklerini ağzına tıkamayacak kadar doluydu kafam. Yanlış ava yöneliyordum ve bu canımı deli gibi sıkıyordu. Lanet olası kızın geldiği günden beri ona yapmak istediğim şeyler zihnimde dolanıp duruyor, altımda kıvrandığını, daha fazlası için yalvardığını, inleyişlerini hayal ediyordum.

Merve arkadaşına yapmak istediklerimi bilse Azra'yı aldığı gibi Fransa'ya geri dönerdi herhalde. Ve bu benim için en büyük sorundu. Kardeşimin arkadaşı hakkında düşündüğüm şeylerin hiçbiri normal ya da sağlıklı değildi. Ondan uzak durmaya çalışmamın en büyük nedenlerinden biriydi bu. Ama artık tahammül edemiyordum. Azra beni frenleyecek tek bir adım atmıyor, aksine beni sınıra getiriyordu. Resmen kaşınıyordu.

Merdivenlerin önünden geçerken uzun bacaklar gözüme ilişti. O yüksek topuklularla ölümcül hale gelen uzun bacaklar... Beyaz elbisesinin eteği, sıkı kalçalarını anca kapatıyordu. Her bir adımda sağa sola hareket edi-

yor, ağzımı sulandıran bir etki bırakıyordu. Hayır, ağzımı sulandıran değil, kendimi ona saplama isteği yaratan. Mantığımdan önce yetkiyi ele geçiren erkekliğim onu takip etmeye başladı. Kalabalığın arasından geçerken sıkı kalçasının tuvaletin kapısının ardında kaybolduğunu gördüm. Bunu yapmamalıydım. Nasıl biri olduğu değil, kim olduğu önemli olmalı ve beni durdurmaya yetmeliydi. Benim kalemim değildi. Benden ufaktı. Kardeşimin arkadaşıydı. Aynı evi paylaşıyorduk ki bu kesinlikle uygunsuzdu. Gereğinden fazla yakınlık yaratırdı. Bunu kabul edemezdim.

Tuvaletten çıktığımı gördüğüm anda durum değişti. Kendimi durdurmak istemediğimi fark ettim. Onu elde etmeden rahat edemeyecektim. Benim olmalıydı. Ona dokunma hakkı yalnızca bende olmalıydı. Kolunu tuttuğum gibi peşimden sürüklerken korkmaması için bağarmasını tembihledim. Bundan sonrasında ne olacağı tamamen onun vereceği tepkiye bağlıydı. Bana beklediğim ve istediğim karşılığı verirse bu yolun dönüşü olmayacaktı. En azından bir süre.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bir yere gelmemi istiyorsan sürüklemene gerek yok." Terasın kapısını arduzdan kapatarak üzerine yürüdüm. Çenesinin başına bela açacağını öğrenme vakti gelmişti. Ve ben de ona öğretmekten büyük bir zevk alacaktım.

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun? Buraya gelmenin nedeni ne? Benim doğum günüm mü, yoksa ava mı çıktın?" Doğum günüm umurumda değildi. Buraya gelmişti. Ben burada olduğum için buraya gelmişti. Öyle olmalıydı. Geldiği günden beri bakışlarının farkında olduğum gibi 'Uzak dur!' dediğimde 'Ya durmazsam?' dememiş miydi? Durmadığı için olacakları kabul etmeliydi. Etmesini sağlayacaktım.

"Benim ne yaptığının seni ilgilendirmediğini söyle-
diğini hatırlıyorum." Lanet olsun! Haklıydı. Beni ilgilен-
dirmemeliydi. Ama ilgilendiriyordu. Bembeyaz elbisenin
sımsıkı sardığı göğüslerinin şiddetle inip kalktığını sey-
rederken ilğim tamamen ondaydı. Bal rengi gözleri az-
kamuzdan vuran ışıktı üzerinde köpükler varmış gibi tit-
reşirken başka bir şey düşünemiyordum. Soğuk havanın
ve gerginliğinin etkisiyle birbirine sımsıkı yapıştırdığı
bacaklarını ayırdığımda ve kalçama dolandığında nasıl
bir his vereceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Baş belası!" Saniyeler sonra yapacağım şeye kendimi
hazırlamak için yalnızca derin, tek bir nefes aldım. Stırir-
le büzdüğü dudaklarına yapışırken karşı koymaya çalış-
acağını biliyordum. Anında kendini salamayacak kadar
inatçıydı. Fark etmiyordu. Üç değil on saniye uğraş-
tım. Dilimi ağzının içine sokmaya çalışırken dişlerimle
soğumuş dudaklarını çekiştirdim. Aşağı doğru kıvrılan
bedeniydi beni hızla bir adım ileriye taşıyan. Hissedi-
yordu. Ne kadar karşı koymaya çalışırsa çalışsın bedeni
istediğini gösteriyordu. Boğazımdan kopan hırıltıya en-
gel olamadım. Kırılğan duran narin vücudunu duvarla
arama sıkıştınp dik durmasını sağlarken, sertliğimi daha
çok hissetmesi için karnına yasladım. Görüldüğü kadar
kırılğan mıydı? Hâlâ inat edip açmadığı dudaklarına
içimden lanet ederek uzaklaştım. Bir an önce tadını al-
malıydım. Benim olmaya bir adım daha yaklaşmalıydı.

"Aç şu ağzını!" Açtı. Beklemediğim bir tat dilimi kar-
şılarken, boğazının derinliklerine zevkle yol aldım. Hâlâ
karşılık vermiyor olmasını umursamadım. Öylesine yu-
muşaktı ki dili, dudakları... Ona saldırmamak için gücümü
neredeyse son damlasına kadar kullandım. Elimin
altındaki çıldırtan kıvrımlarını geçerek, her daim ipeksi
görünen saçlarının arasına karıştım. Parmaklarımın ara-

sana dolanan tutamları sımsıkı tutup ağzının daha da derinlerini keşfedebilmek için kafasını yana yatırdım. İnledi, Lezizdi. Duramadım. Gittgide büyüyen o açış bastıramadım. Dişlerimin arasında ezilen dudaklarına karşı koyamadım. Zaten minicik olan eteğini sıyrıp içine gömülmek daha mantıklı gelmeye başladı. Kendimi kaybediyordum. Dilime sürütünüp dudağıma süpüren dili ve ardından dudaklarıma saplanıp çekistiren dişleri son noktayı koydu.

"Sana benden uzak durmanı söylemiştim. Kendi iyiliğin için benden uzak durmanı gerekirdi." Ne yapıyordum ben? Düşünmeden hareket ediyordum. Onu elde ettikten sonra ne olacaktı? Evden mi kovacaktım? Yapamazdım. *Lanet olsun!* Olacak olan belliydi. Hem de geldiği ilk günden beri belliydi. Bedeninin yarısını bile kapatmayan bir havluyla duştan çıktığı, gözlerini üzerinden çekmeyi başaramadığı o günden beri belliydi. Sıcak suyun ve buharın teninin üzerinde yer ettiğini gördüğümünden beri... Onu istiyordum. Dilimi ve dudaklarımı bedeninin her bir santiminde gezdirmek, kendimi ona gömmek istiyordum. Kadınlığının benim için ıslanmasını, beni sımsıkı sarmasını, boşalırken benim adımı haykırmasını istiyordum. Bunları elde etmeden de onu bırakmam imkânsızdı.

"Ben mi sana yaklaştım? Haftalardır tek kelime bile etmedim." Baş belası! Ne yaptığının farkında mıydı? Üzerime gelip burnunun dikine gittikçe beni daha çok azdırdığının? Öfkeyle parlayan gözlerinin altındaki, az önceden kalmış arzu kırıntılarını görmeyeceğimi mi düşünüyordu? Karar verilmişti. Etrafımda dönmeyi bıraktım. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyordum. Öyle mi olacak, böyle mi diye düşünmek bana göre değildi. Ne istiyorsam o olacaktı veya... Hayır, Azra benim olacaktı!

"Buradan sonra attığın her adımdan habirim olacak. Hayır dediğim tek bir şey için bile o tapılası ağzını açmayacaksın. Ve bir kez daha başka erkeklerle oynaştığını görürsem, aklının hayalinin almayacağı..." Sustum. Onu korkutmak istemezdim, öyle değil mi? Söylediklerini kelime kelime anlaması gerekiyordu, anladıklarını uygulayacağından emin olmam gerektiği gibi. Cesaretinin azaldığını hissedebiliyordum. Bakışlarını kaçırıyor, birbirime doladığı kollarını ovuşturuyordu. Yanına sokuldum. Çenesini kavrayarak bana bakması için yukarı kaldırdım. Görmeliydim. Gözleri üzerimde olmalıydı. Önce erkek meselesini açığa kavuşturmak gerekiyordu. Aşağıdaki gibi bir görüntüyle karşılaşsam ne karşısındaki için, ne de Azra için iyi olurdu. Sadakatsizliğe asla ama asla tahammül edemezdim. Benimse yalnızca benimle olacaktı. Şimdi, karar verme sırası ondaydı. Ya arkasına bile bakmadan koşup gidecekti ya da kendini zevkle bana teslim edecekti.

"Başka bir erkeği yanında görürsem, özellikle az önce aşağıda olduğu gibi, canını yakarım Azra. Hem o itin, hem senin. Anladın mı beni?" Kirpikleri kıpraştı. Sanki net göremiyormuş gibi birkaç defa tekrarladı bu hareketini. Sertçe yutkundum. Ne söyleyeceğini beklemek sinir bozucuydu. Ya hayır derse? O zaman ne olacaktı? İstemeyebilirdi. Bu mümkün olabilir miydi? Yaktığı onca yeşil ışıktan sonra kendini geri çekebilir miydi? Belki de beni peşinden koşturmak isteyen diğer kadınlar gibi şansını deneyecekti. Hayır. Oyun oynamasına izin verecek değildim. Gözlerini kaçırıp kirpikleri titreşirken, sessizliğe daha fazla dayanamadım.

"Bana cevap ver. Sana bir soru sorduğumda bana cevap ver ve o lanet olası bal gözlerini benden kaçırma!" Sert bir iç çekişle ödüllendirildim. Göğüsleri göğsüme

sürterek yükseldi. Alacağım cevap, biraz daha beklelse, umurumda bile olmayacaktı. Ama bunun farkında olmadı. Aşkınlıkla bana bakmaya devam etti. Araların dudaklarının tadını yeniden almak için kıvranan şey yalnızca zonklayan erkekleğim değildi. Dudaklarına yeniden saldırmak için kafamı ona doğru eğerken konuştu sonunda.

"Aşağıda ne gördün bilmiyorum ama sandığın gibi bir şey olmadığı kesin." Öyle mi baş belası... Umuyorum ki öyledir. Her ikimizin de iyiliği için.

"Anladın mı, diye sordum." Soluklanırken dudaklarını yaladı. Beklediğim cevabı vermeye hazırlıyordu kendini. Kabul ettiğini onun ağzından duymadan ileriye doğru tek bir adım dahi atmayacaktım. Önce kafasını salladı. Saçının bir tutamı yüzüne dökülürken, hafifçe titreşen eliyle o tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu onaylamanın yeterli olmayacağını anlamış olacak ki fısıldadı.

"Anladım." Şimdilik yeterliydi.

"Gidelim." Kapıyı açar açmaz içerideki yüksek baslı müzik dışarıya taşı. Elimi tutması için uzattım. Tereddütte bir elime, bir yüzüme bakarken aşkınlığının onu ne kadar çekici gösterdiğinin farkında mıydı? Elbette farkındaydı. Onunla tanıştığımndan beri kendi dişiliğinin farkında olduğunu yeterince göstermemiş miydi? Tuhaf olan, arada sırada masum, küçük bir kız gibi kaçırıldığı gözleri ve hafifçe renk değiştiren yanaklarıydı. Teni de bakışlarım altında kızarır mıydı? Bunu öğrenmek için çok fazla beklemeyecektim. "Hadi, Azra." Kendini duvardan ayırıp bir adım attı ve elimi tuttu. Şaşırtıcı şekilde sıcak kalmış olan eli avucumun içinde kayboldu. Benim soğukluğuma o kadar tezattı ki... Elimden yukarı doğru tırmanıp her yanıma yayılan sıcaklık avucumda kalan elinden mi, ona olan arzusunun dinmeyişiinden mi bilemedim. Bunu test edecek zamanımız yoktu.

Kalabalığa kanşırken sırtını göğsüme yakın tutup beni kavradım. Çiçek özlerinin kokusu burun deliklerimden içeri sızıp ortamın yoğun, çirkin kokusunu bastırıyordu. Her yeri böyle çiçek mi kokuyordu? Altımda kıvranırdı. Her birikecek olan teni de böyle kokacak mıydı? Öğrenmek için can atıyordum. Sertliğim bir nebze olsun azalmamıştı. Burada daha fazla oyalanmadan çıkıp onu yatağına almalıydım belki de... Titredi. Biraz zorlasam kalp atışlarının tüm bedenindeki yankısını hissedebileceğimden emindim. Merdivenlerin son adımlarına yaklaştığımda elini çekmeye çalıştı. Korkusu ya da çekincesinin neresi Merve miydi? Yoksa barda tanıştığı... *Hayır! Dur, Görkem. Bunları düşünmen için sana bir sebep vermeden başlamam...*

"Merve'den çekiniyorsan, çekinme." Arkasını dönmeye çalıştı, izin vermedim. Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Benim olduğumu göstermekten kaçınamazsın, Azra. Merve'ye gereken açıklamayı ben yaparım."

"Ben konuşsam daha iyi olur." İnatçı... Bununla uğraşmam gerekecekti anlaşılan. Merve'ye ne söyleyeceğimi planlamamıştım. Gerçeğe en yakın olan şekilde anlatsam anlardı herhalde. Hem zaten arkadaşının ilgisine karşı kör olamazdı ya? Deneyip öğrenecektik.

"Önce ben. Sonra istediğin gibi dedikodu yaparsın. Ama şimdiden bil diye söylüyorum, yatakta olanlar orada kalacak." Attığı son adımla durdu. Açık konuşmamdan mı rahatsız olmuştu? Yüzünü görmek isteyerek eğildiğinde, sanki hiç durmamış gibi yürümeye devam etti. Kendini benden saklayamayacağını yavaş yavaş öğrenecekti.

Merve'yle ilk olarak gözlerimiz buluştu. Beklediğim gibi gözleri şaşkınlıkla irileşti. Ne olduğunu anlamak isteyen bakışları ikimizin üzerinde dolandı. Aradığını o şekilde bulamazdı. Ona yapacağım açıklamayı sonraya bıraktım.

"Merve'nin yanında kal ve toparların. Gece bitti."
İtiraz etmeden gidecekken tutup kendime çevirdim.
Parmaklarımın arasına aldığım sivri çenesini kaldırıp
gözlerini gözlerime kilitledim. "Konuşmayı bana bırak-
yorsun, unutma." Gözleri parladı. İtiraz etmek isteyerek
yürüdü. Dudaklarını dudaklarımla kapadım. Eli bile-
araladığı. Turnakları tenime gömüldü. İtmek istedi,
izin vermedim. Arzuyla dolan bedeni de buna müsaade
etmedi. Karşı koymasının anlamsız olduğunu çabuk öğ-
renecekti, küçük baş belası.

"Sen... Sen..." Kelimeleri toparlayamadı. O an çok se-
vimli görünüyoru ve kendimi tutamayarak sırtımdı.

"Söyleyeceklerini sonraya sakla." İçinde biriken öfke-
siyle onu baş başa bırakıp geceyi sonlandırmak için di-
ğerlerinin yanına yürüdüm. Aralarında en büyük şoku
yaşayan Mevsim'di. Uzun görmüş gibi dolanıyordu
gözleri üzerimde. Haksız sayılmazdı. Onca zamandır
yanında birilerini görmeyi umduktan sonra aynı gecede
iki kadın birden... *Dilan'ın başına iş açacağı belliydi!*

"Ağzını kapa istersen, Mevsim."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Madem Azra ile bera-
berdin, o kadının ne işi vardı yanında? Senden bunu hiç
beklemezdim, Görkem!" Hayatıma burnunu sokmaması
buraya kadardı anlaşılın. Kadınların bu birbirlerini ko-
ruma olayı neydi? Hatalarını bu şekilde kapatabilecekle-
rini mi sanıyorlardı? Tabii bu Mevsim için geçerli değildi.
Onun damarının neden kabardığını anlayabiliyordum.
Sadakat önemliydi. Benim için bile...

"Sakin ol. Dilan'la beraber değilim. Yani, artık de-
ğilim. Buraya gelmemesi gerekiyordu."

"Ne fark eder? İki saniye boş kalamadın mı? Azra kar-
deşinin arkadaşı, biliyorsun değil mi? Ve o giden kadın-
dan oldukça farklı." Farklı mıydı? Belki de...

"Sonra konuşalım, olur mu?" Yakın arkadaşlıklar kurmayı bu nedenle sevmiyordum. Bir yerden sonra istemesen de, istemesen de hayatının içine gereğinden fazla giriyordun. Açıklama yapman bekleniyor ve ben bunun neden beklediğini bir türlü anlayamıyordum.

"Tamam." Zorlukla kabullendiği hâlâ öfkeyle çatılmış kaşlarından belliydi. Tolga ve diğerlerinin yanına gidip hepsiyle vedalaştım. Normal bir vedalaşma değildi. Hepsi neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gereksiz bir çabayla... Biri hariç...

"Ne yaptığını görebiliyorum," dedi Tamer, elimi tutarken.

"Ne görüyormuşsun?"

"Senin de farkında olduğun gibi Azra, Dilan gibi değil. Senin isteklerini karşılayabileceğinden emin misin? Ya da bunu kardeşinin arkadaşıyla denemek istediğinden? Elde ettikten sonra ne olacak? İyi düşün, Görkem." İşime burnunu sokmaması için ağzımı açacakken Cemre, Tamer'in koluna girdi. Akıllı adamdı. Konunun uzamasının ve daha fazla konuşmalarının lüzumu yoktu. Kafamı sallayarak arkamı döndüm. Bu gece fazla göz önüne çıkmıştı hayatım. İstediğimden çok daha fazla...

"Gidelim." Merve, Azra'nın da çantasını alarak yanıma geldi. Azra'ya elimi uzatırken bir kez daha ne yapacağımı bilemez halde hem Merve'ye hem bana baktı. Söylediğim her şeyi sorgulamayı bırakması gerekiyordu. Yanıp sönen ışıkların ardında titreyen gözleri gözlerimi yeniden buldu. Yalnızca birkaç saniye sonra eli elimdeydi. Böylesi daha güzel...

"Diğerlerini başından savmayı başarmış olabilirsiniz abi. Ama bana bir açıklama borçlusunuz." Arabaya binerken Tamer'in sesi kulağıma doldu. 'İyi düşün, Görkem.' Düşünmüştüm. Öyle değil mi?

Azra

Ben ne yapıyordum? Yalnızca birkaç saat önce ne olmuştu? Aklım almıyordu. O öpücükten sonra kendimi kaybetmiş ve hala bulamamıştım. Nasıl bir öpücüktü o? Bedenime yaslı bedeni, yüzümde varlığından haberimin olmadığı tüyleri diken diken eden nefesi, derin ve güç yayan sesi. Çıkmıyordu aklımdan. Her bir saniyesini, tekrar ve tekrar yaşayıp duruyordum zihnimde. Sorgusuzca kendimi bırakışımın nedeni uzun bir süredir onu düşünmekten başka bir şey yapmayışım mıydı? O kadar mı dolmuştum ona karşı? O kadar mı yer etmişti içimde? *Saçmalık!* Bu kadar kısa zamanda âşık olmuş olsam bile bu denli aptal olamazdım! Onun ağzından çıkacak her bir söze tamam diyecek kadar mı zayıftım? Mümkün değildi bu. Peki, ne yapmıştım? Neredeyse ağzımdan salya akıta akıta, her ne dediyse sessizlikle kabul etmiştim. Bunu nasıl başarmıştı? Ona karşı çıkmak için içimde yanıp tutuşan Azra, nasıl iki kelime dahi kurmayı becerememişti?

'Yatakta olanlar orada kalacak.' Şaka yapıyor olmalıydı. Sırf beni öpmesine engel olamadım diye onunla yatacığımı mı düşünmüştü? Evet, eğer bunu yapacaksam belki de hayatımda ilk defa Görkem'le olmasını isterdim. Onun haricinde kimseye karşı böylesine güçlü bir çekim hissetmemiştim. Kendimi ona teslim etmek ve benimle

ilgilenmesini beklemek hiç de zor değildi. Sonrasında ben de onun o tapılası vücuduyla ilgilenirdim. Utançmıdan yerin dibine geçmezsem tabii... Halime bak! Ona karşı koymalıyım diye düşünmeye sevk ederken kendimi onunda yatmanın hayallerini kurmaya başlıyorum. Acınacak haldeyim! Beni bir aslanın geyiği çiğ çiğ yemesi gibi yer, geriye kalanımı arkasına bile bakmadan atar giderdi. Koşarak kaçmam gerekirken onun evinde, ona yalnızca birkaç adım uzaklıkta, deli danalar gibi dört dünyüyordum. Az sonra kapıdan girse, beni kollarına alsaydı, dudaklarını dudaklarıma yapıştırırsa, bedenini bedenime yaslasa, kokusuyla sarhoş olsam... Anlaşılan o ki dur demeye gücüm yetmeyecekti.

Ağlamak istiyordum. Ne zaman bu kadar zayıf bir insan olmuştum? Hatırlamaya çalışıyordum. Peşimden koşan erkeklerden nasıl uzak durduğumu, sırf eğlenmek için onlarla azıcık sohbet edip kazasız belasız sıynldığımı... Şimdi de yapabilmek istiyordum bunu. Kendimi savunmamın en gerekli olduğu an şu an iken, karşımdaki erkek Görkem iken yapabilmeliydim bunu. Oysa ben onu gördüğümde beri değişmiştim. Değişmeye devam ediyordum. Hissettiklerim beni günden güne yeniden şekillendiriyordu ve ben buna dur diyemiyordum.

"Azra?" Aralanan kapının ardından Merve göründü. Muhtemelen kapıyı tıklatmıştı ama ben kendi düşüncelerimin çığlıklarından onu duymamıştım.

"Gelsene." İçeri girerken kapıyı ardından kapattı. Konuşacaktı ama söyleyeceklerinden korkuyordum. Görkem'le konuşmuşlardı. Beklediği açıklamayı ben yapamayacağım için Görkem bu görevi üstlenmişti. Özel olarak konuşacağımı belirterek! Ne özelinden bahsediyorsa...

"Özür dilerim," Bunu o ana kadar düşündüğümü bile

fark etmemiştim. Merve, başından beri duygularından haberdar olsa da bu durumu hoş karşılayacağı anlamına gelmezdi. Hele ki böyle bir akşamda, aniden bizi el ele görmesi... "Daha önceden olan bir şey değil. Yani bu akşama kadar Görkem bana hiçbir şekilde yanaşmadı. Ben ne olduğunu..."

"Önce bir sakın ol, canım," diyerek sözümü kesti. Fazla heyecanlı davranıyordum herhalde. "Özür dileyeceğin herhangi bir durum söz konusu değil. Eğer bu geçmeden önce de aranızda bir şeyler olmuş olsaydı, bana söylemek zorunda değildin. Söylemeni beklerdim ama sadece o kadar. Ne seni ne de abimi yargılayacak ya da sorgulayacak değilim."

"Ama bu gece bana bir açıklama borçlusunuz dedin ve oldukça sert görünüyordun." Görkem gibi...

"O sertlik ve sözler abimeydi. Seni zaten biliyordum, ama abim? Ondan bunu beklediğimi söyleyemem. En azından bu şekilde... Bir baktım ikinizde yoksunuz, sonrakisi bir anda ise elelesiniz. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Evet, abim benim için önemli, ama böyle bir konuda senin yanındayım. Ne olursa olsun o bir erkek, öyle değil mi?" Gülümsedi. Ağır ağır yayılan rahatlama dalgasıyla sakinleşmeye başladım. Merve böyleydi işte. Anlayışlı, güven veren, dinleyen ve güzel akıllar verebilen... Sahip olduğum en değerli şeydi, ailemden sonra.

"Peki, ne konuştunuz? Ne gibi bir açıklama yaptı?"

"Aslına bakarsan düşünüyorum da... Pek bir açıklama yaptığı söylenemez. Senle beraber olma kararını yeterince düşündüğünü söyledi ilk başta. Son günlerde onu durduran şey benim arkadaşım olman ve tam da tahmin ettiğim gibi ondan küçük olmanmış. Anlaşılan o ki bu iki engelle de uzun süre bağlı kalamadı. Ben de benim için sorun olmadığını, her ikinizin de yetişkin olduğunu ve kendi

kararlarınızı verebileceğinizi söyledim. Gerçi aksini söylesem de bir şey değişmezdi. Kararlı görünüyordu. Azra Hissettiklerinden bahsetmedi. Ben de zaten bunu yapmasını beklemeydim. Aranızda her ne olarsa tek istediğimin senin üzülmemen. Özel ilişkilerinde onu tanıdığım söylemez ve ben senin zarar görmeni istemiyorum."

Vay be... Beklediğime yakın bir konuşma mıydı bu? Bilemiyorum. Ne beklediğimden de emin değilim ya neyse... Merve gibi ben de beni sevdiğini ya da âşık olduğunu söylemesini beklemiyordum. Böyle bir şey hissetmediği çok belli değil miydi? Görkem ne istediğini bilen ve istediğini kendi bildiği yollarla elde eden biriydi. Beni de bir şekilde kendi çemberinin içine sokmayı başarmıştı. Alalede bir şekilde avlanıyordum! Çember git gide daralıyordu.

"Ben de zarar görmek ya da üzülmek istemiyorum ama kendimi ona bırakırsam bunun olacağını öngörebiliyorum. Buna rağmen kendime engel olmayı neden başaramıyorum? Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Merve." Yatağın sırtlığına yaslandı. Ben de yanına kıvıldım. Saçlarımla oynayarak beni rahatlatırken düşündüğünü biliyordum. Ne Merve ne ben bu konuda deneyim sahibi değildik. Bana yanlış bir şey söylemekten çekiniyordu. Ben de yanlış bir şey yapmaktan...

"Sana doğru gelen ne ise onu yap demek isterdim ama biliyorum ki kaçmak sana daha doğru gelir. Kalbinin sesini dinle ama iplerin hepsini de abimin eline verme. Ona karşı koy diye demiyorum. Sanırım sandığımdan daha otoriter..." Hem de nasıl... Onun söylediği hiçbir şeye hayır demeyecekmişim! Hah! Delinin zoruna bak.

"İstesem de çok uzun süre sessiz kalabileceğimi sanmıyorum. Çenem başıma bela olmaya devam edecektir. Sanırım bundan sonra Görkem'in de." Kıkırdadı. Ona

eslik ederken bozulan sinirlerimle beraber o kırdama
kahkahaya dönüştü. Deliriyordum işte. Görkem kafama
bir silah dayamış ve ateşlemişti. Aklım yerinde değildi.

Dün gece yanıma gelmedi. Merve'yle bir yarım saat kadar daha oturduk ve sonrasında yatmaya gitti ama Görkem gelmedi. Buna sevinmeli miydim, üzülmeli miydum? Hangi kız öylesine bir öpücük aldıktan sonra yalnız kalmak isterdi? Ben istemezdim. Çünkü düşüncelerimle başa çıkmak gittikçe zorlaşıyordu. Yanıma gelmesini ve beni bir şekilde düzeltmesini bekliyordum. Bozulmuşum. Ruhem damadumandım. Merve'nin dediği gibi kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. O yüzdendi ya hala aşağıya inmemişim. Onu gördüğümde nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Yanına gidip yanaklarına masum bir öpücük kondurup günaydın mı demeliydim? Yoksa şimdiye kadar nasıl olmuşsa, sadece hafif bir bayı selamı ile masadaki yerime oturup karnımı mu doyurmalıydım? En iyi ihtimal hiç ortada görünmemektir ama bu seferde onu görmek için ölüp biten tarafım akşama kadar beni tüketirdi.

Bu şekilde mi savaşıyorsun, diye sordum aynadaki yarımamama. Onun bedenini istediğimi inkâr edemezdim ama kalbini ele geçirebilmek için saklanmak neye yarardı? İleride durup düşündüğümde hangisinin pişmanlığına daha derinde yaşırdım? Deneyip başarısız olmanın mı, yara almamak için kaçmış olmanın mı? Açıkça görülmüyordu ki kaçmayı bile yeterince isteyemiyordum. Bir kez daha dudaklarını üzerimde hissetmek için yanarken nasıl isteyebilirdim? Kazanma ihtimalimi düşünmeye bile cesaret edemiyordum. Umudum ne kadar artarsa ileride dökülecek olan yaşların o kadar yükselir ve beni içine hapsederdi.

Gözümün önüne düşen saçlarımdan bunalıp atkuyruğu yaptım. Bunu yapabilirsin. Sen güçlüsün. Unutma. Kendi fısıltılarıma gülümsedim. Aşk insanı bu hale mi getiriyordu?

Salona indiğimde Görkem'i görmedim. Kahvaltı masası hazırlanmıştı ama ikisi de yoktu ortalıkta. Mutfakta Merve'yi bulduğumda Görkem'in gitmiş olabileceğini düşündüm. Ve hissettiğim hayal kırıklığına engel olamadım. Dün akşam yanıma gelmediği gibi sabah da beni görmeden mi gitmişti? Bunun karşılığında ne yapmamı bekliyordu? İsteddiği zaman kendimi ona bırakmamı mı? Hadi be oradan!

"Günaydın..." Berbat çıkan sesimden ben bile rahatsız oldum. Sanki uzun süreli ilişkimin son demlerini yaşıyormuşum gibi salıveriyordum kendimi.

"Günaaaaydınnnn..." Birileri benim aksime neşeli uyanmıştı anlaşılan. Onun neşesini bozmamak için gülümsemeye çalıştım.

"Bu neşeni neye borçluyuz acaba?" Gözlerini kaçırdı. Kafasını yaptığı işe çevirirken sesi az önceki göre oldukça kısaktı.

"Erken kalkıp spor yaptım. Sanırım iyi geldi." Bir kez daha diyorum, hadi be oradan!

"Konuşman için seni zorlamamı mı istiyorsun?" Yeneden bana dönüp önce bana sonra arkama baktı.

"Sonra konuşalım." Görkem arkamda mıydı? Heyecana kapılarak kafamı çevirdim. Antrenin boşluğuyla selamlaşıp önüme döndüm! Ne diye gereksiz heyecan yaşıtırsın ki insana!

"Ne bakıyorsun boş boş ya!" Omuz silkerek çayları doldurdu. Bir bardak, iki bardak, üç bardak! Olleeeey! Demek ki evdeydi.

"Tedbir almak deniyor buna Azra."

"İyi be tamam..." Merve'nin uzattığı tepsiyi aldım. Karşıma Görkem çıksa ve benim heyecandan tutmıyayım elim ayacağım birbirine dolarsa, elimdekiler Görkem'in üzerine dökülse, acıyla kıyafetlerinden kurtulsa, çıplak tenine değen çayı silmek için ona yardım etsem... Ne diyorum ben ya! Oh...

Bunların hiçbirini olmadan salona götürdüm tepsiyi. Yerime oturup Merve'nin ve tabii ki onun gelmesini bekledim. Önce Merve geldi. Sormaya çekiniyordum her nedense, Görkem nerede diye. Neyse ki sinir bozucu bekleyiş uzun sürmedi. Gördüm onu. Merdivenlerden inip masanın etrafını dolaşırken kokusu yayıldı etrafa. Derin derin soludum. Nasıl bu kadar güzel kokabiliyordu. Buznumu kokunun kaynağına sürme isteği uyandırıyordu.

"Günaydın," dedi yerine otururken. Saklamadım kendimi. Diktim gözlerimi üzerine. Islaklığını koruyan saçlarıyla bile öylesine çekici duruyordu ki... Ona baktıkça kalp atışlarının hızlandığını net bir şekilde hissedebiliyordum. Kahve gözleriyle buluştu gözlerim. Hâlbuki ben keyifle devam edecektim onu incelemeye. Kilitlendim. Yummak istediğim gözlerim bile direndi bana.

"Günaydın," derken soluk soluğa mı çıkmıştı sesim? Nasıl bir görüntü çiziyorsak dışarıdan Merve öksürme gereksinimi hissetti. Büyü bozuldu ve ben sonunda bakışlarımı kaçırabildim.

"Bunu..." Elini ikimizin arasında gezdirdi. "Şu bakışmanızı demek istiyorum. Ben yokken yapın, olur mu? Birbirinizi gözlerinizle soymanızdan hoşlandığımı sanmıyorum." *Oha Merve!*

"Merve!"

"Ne var ya..."

"Buna dikkat etmeye çalışacağım." Hayır. Dikkat etmeyecekti. Çünkü bunu söylerken bile gözlerini üzerime dikmeye devam etmişti.

"Of abi..." Tabaktan yüzümü kaldırmadığım için sağ olsun anlayışlı arkadaşım konuyu değiştirdi. Utandığımdan değildi de... Of! "Bugün Dilara'yı arayacağın mağaza ne durumda diye. Sen de şu bizi tanıtacağın parti için hazırlansan diyorum."

"Bu hafta sonu yapalım. Cumartesi akşamı. Hangi orolda olacağını bugün ya da yarın ayarlarım." O kadar çabuk mu? Nasıl bir ortama gireceğimi bile bilmeden nasıl hazırlanabilirdim ki? En azından o akşam kendi çizdiğim bir elbiseyi giymeyi tercih ederdim. Çok erkendi.

"Bence ondan sonraki hafta sonu olursa daha iyi olur. Bir haftadan bile az var. Hazır olamayız ki." Bunları telaşla söylerken kafamı kaldırmış ve Görkem'e bakmıştım. Az önceki çapkın ifadesinin yerini alan daha ciddi mimiklerinden ne çıkarmam gerektiğini her zamanki gibi bilmiyordum.

"İki hafta uzun bir süre. Mağaza açılırken ne kadar çok insan sizi tanımış olursa o kadar yararınıza olur. Ve önümüzdeki bir, belki bir buçuk ay sonra açılış yapacaksınız. Ne hazırlığı bu kadar uzun sürebilir?" Sana ne, desem ne olurdu acaba? Bize yardım etmeye çalıştığını anlayabiliyordum ama ses tonu o kadar sinir bozucuydu ki ona karşı koymam için bana meydan okuyordu sanki.

"Bizi tanıtmanın amacı yapacak olduğumuz iş değil mi? Ne giyineceğiz orada? Başka tasarımcıların elbiselelerini mi? Saçmalık!" Kaşları çatıldı. Elindeki çatalı bırakıp gözlerini gözlerime dikti. Yine kaçıramadım bakışlarımı. Anlaşılan o ki bunu yapmam hiçbir zaman mümkün olmayacaktı. Onu sinirlendirdiğimi biliyordum. Söylediklerim ne kadar mantıklı olursa olsun, aynı onun gibi sert bir çıkış yapmıştım. Gereksizdi ama kendimi tutamamıştım.

"Saçmalık?" Sakin bir sesle tekrar ederken daha fazlasını söylemesini ya da bağırmasını bekledim. Yapmadı. Sandalyesini geriye doğru itip Merve'ye hitap ederek konuştu. Bana değil!

"İki hafta sonrası için ayarlama yaparım," Yavaşça yerinden kalktı. Belki de ben saçının ucundan ayaklarına kadar incelediğim için o zaman bana yavaş aktı. "Toparlan, Azra. Beraber çıkıyoruz." Hı? Ne?

"Gelemem," dedim hızla. Nereye gideceğimiz önemli değildi. Hala öfkesini koruduğunu hissedebiliyordum ve onunla kapının önüne dahi çıkmayı düşünmüyordum.

"Kapıda bekliyorum." Bakma bana öyle. Bakma işte... Korkutuyordu. İkel bir dürtü ile ondan uzaklaşma gereği duyuyordum. Hayır desem bile sırtına atarak beni buradan çıkarmaktan çekinmeyeceğini gösteriyordu o bakışlar.

"Dilara'yla konuşmamız ve çalışmamız lazım." Daha iyi bir bahane bulamazdım zaten!

"Dilara'yı Merve arayacak." Çalışmamız lazım kısmını dikkate bile almadı. Sinir bozucu şey! Ultra seksi, çarpıcı, sinir bozucu şey!

"Abi..."

"Karışmamamı tercih ederim Merve."

"Ama..."

"Tamam," dedim, Merve'yi de zor durumda bırakmamak için. Bu da benim bahanemdi işte. Kabul ediyordum. Merve ağzını açmamış olsaydı da başka şansım olmazdı. Kapıya doğru yürümeden önce Merve'nin yanında durup alına ufak bir öpücük bıraktı.

"Gitmek zorunda değilsin."

"Elbette değilim." Ya ya tabi...

"Azra..."

"Canım, zaten ne olduğumuz belli değil. Dün gece

gelir benimle konuşur diye düşündüm, gelmedi. Şimdi elimde bu fırsat varken geri tepmem anlamsız.”

“Tamam,” derken kafasını salladı. Ben de yanına gidip onu öptüm. Azrail’imi daha fazla bekletmemem benim yararına olurdu sanırım. Üzerimdeki etkisinin geçmesi zaman alacaktı. Biraz da olsa azalsa yeterdi bana. Direncim hemen kırılmasa, ona daha rahat hayır diyebilsem...

Evden çıktım. Arabanın beklediği yoldaki merdivenleri çıkarken yüzüme vuran serin havayı hoşnutlukla karşıladım. Sakinleşmem gerekiyordu. Bir süredir içimdeki sönmeyen ateş bedenimi de ele geçirmişti. Soğuğa ihtiyaç duyuyordum. Görkem’in elleri gibi... Lanet olsun! Başım cidden beladaydı.

Arabaya sinirle bindim. Kendime olan kızgınlığımla... Yüzüne bakmadım. Bakmak istemiyordum. Biliyordum ki bir bakışıyla yine o yörüngenin içine girip sıkışıp kalacaktım. Beş dakika mı, yarım saat mi, ne kadar uzak kalmayı başarabilsem o kadar iyiydi. Onunla olmak istiyordum. Hem de deli gibi istiyordum bunu. Ama kendimi de biliyordum. Beklediğim gibi bir ilişki sunmayacaktı bana. Ve ben de onun bana verdikleriyle yetinmeyi bir yerden sonra başaramayacaktım. Sonumuz her türlü hüsrandı.

“Düşünme, Azra. Aklında her ne varsa dile getir.” Söylemesi kolay... Sabah kendimi motive ederken şimdi ne değişmişti? Ufacık bir sert tepkisinden dolayı pes mi etmişim?

“Benim adıma karar vermenden ya da kararlarımı sorgulamandan hoşlanmıyorum.” Söyledim. Harbiden söyledim! Kafam kucagımda birleşen ellerime dönükse ne olmuş yani? Bu beni korkak yapmazdı ya. Bir şey demesini bekledim, ama o bunun yerine arabayı çalıştırdı ve hareket etti. “Ne? Buna verecek cevabın yok mu?” Se-

ritti. En azından dudagının sağ tarafının kalktığını görebiliyordum.

"Birkaç tane cevabım var. Bunu gittiğimiz yerde konuşmayı tercih ederim." Bekleyiş insanı gererdi. Benim bu hisle kavrulmamı istiyordu herhalde. Ama itiraz etmemdim. Bir süre elimde olmadan yüzümü inceledim. Hafifçe çıkan sakallarını çok seviyor olsam da onların yokluğunla pürüzsüz hale gelen ve bende dokunma isteği yaratan yanaklarını, hafifçe çıkık çenesini... İnatçı gelen burnunu ve yandan baktığımda olduğundan daha ufak duran gözlerini... Nemli, dağınık saçlarını... Direksiyonu kavrayan ellerinin boğumlarının beyazlığını inceledim. Soğuktan mıydı o beyazlık? Elim eline sarıp ısıtıy mıydı? Benim ellerim her nasılsa her zaman sıcak olurlardı. En soğuk geçen bir kış günün ortasında bile. Arada bir kendi kendimi kontrol edip ne yapıyorum ben diye sormasam uzar giderdi ona dair düşüncelerim.

Yoğun trafiğin içinde birkaç trafik ışığını, birçok otobüsü, daha önce görmediğim ara sokakları, ufak pastaneleri, sık sık ve dip dibe dizilmiş eski evleri geçtik. Bordeaux'ya hiç benzemiyordu. Belki yalnızca tarihi yapılar... Özlemiştim. Evimi, ailemi, gerçek bir sıcak çikolata'yı... Sahi ya, burada nerede içebilirdim acaba? Anneme mesaj attım. Şimdiye kadar İstanbul'a yerleşme planlarının en büyük evresini atlattılar diye düşünmüştüm, ama hala restoran satılmamıştı. Onları özlemeye devam edecektim anlaşılan.

Şehre nazaran daha yeşil olan sokaklara girdik ve ufukta koyu mavi deniz görüldü. Kapalı bir alana gitmiyor oluşumuza sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim. Herkesin içinde ne kadar rahat konuşabilirdim ki? Benim konuşacağımı varsayarsak...

Güzel bir restoranın önüne park etti. Hiç konuşma-

dan, müzik dahi dinlemeden geçen yolculuğumuzun devamında da Görkem sessizliğini korumuştu. Onun arabadan inmesini beklemeden ıktım. Kokusuyla dolu bu dar alanda kalmak yorucuydu. Kapısının benim peşimden kapandığını duydum. Yanıma geldi. Hiçbir temasta bulunmadan benimle yürümeye başladı. İçeride hoş bir bayan tarafından karşıldık ve cam kenarı masalardan birine ynlendirildik. İncecik, pembe iek desenleri olan beyaz örtüleri, minik cam vazolardaki yine uçuk pembe çiçekleri, özenle dizilmiş servisleri, henüz yakılmamaş ama beyazlı pembeli sevimli mumları ve rahat sandalyeleriyle hoş bir mekandı.

Ceketimi ve çantamı yan sandalyeye yerleştirip manzarayı görecek şekilde oturdum. Görkem de ceketini çıkarttı. Oturur oturmaz gömleğinin yakasından bir düğmesini açıp kollarını kıvırdı. Bu salaş haliyle bile aynı ciddiyeti korumayı nasıl başarıyordu?

Garson menüleri getirdiğinde Görkem, sorma gerek-sinimi dahi duymadan, iki kişilik kahvaltı siparişi verdi.

"Ayrıca ay ve portakal suyu alacağız."

"Hepsi iki kişilik, değil mi efendim?"

"Evet, elbette."

"Ben portakal suyu istemiyorum," dedim. Hızla, ısıracı gözlerini üzerime dikip, "İki tane," dedi, yeniden. Ne diye inat ediyorsun be adam? Garsona dönüp gülümsedim.

"Alerjim var ama henüz onun bundan haberi yok. Ben şeftali suyu alabilir miyim?" Adam anlayışla gülümsedi.

"Peki efendim," diyerek, uzaklaştı.

Görkem'e baktığımda kaşları yine çatılmıştı. Samaladığının farkındaydı belki de. Sadece kendi dediği olsun diye anlamsız bir şekilde ısıracı davranıyordu.

"Arabaya binerken de söyledim, benim adıma karar vermeden hoşlanmıyorum."

"Gerçekten alerjin var mı?" Yakalandım! Yoktu, sadece sevmiyordum.

"Yok, ama senin inatçı tavrın yüzünden adama geçerli bir bahane sunmalıydım. Portakal suyunu sevmem ölmekle bir yudum bile alsam midemi yakar. Ayrıca tadı da güzel değil."

"Yine de yalan söylemen hoş değil. Bunu bir daha yapma."

"Nasıl isterseniz, efendim." Açıkça alay ettiğim için sözlerimin bitiminden hemen sonra tepkisinden çekinmedim değil. Kahve gözleri yüzümün her bir yerinde dolanırken koyulaştı. Göz bebeklerinin büyüdüğünü seçebiliyordum. Biraz daha yaklaşıp kendi yansımasını görebileceğim kadar parlaktılar.

"Öyle olmasını tercih ederim."

"Eh işte, her zaman istediğimiz şeyler olmayabiliyor."

"Öyle mi?" Onun için durum böyle değildi herhalde. Şaşırmadım. Sadece rahatsız ediciydi. Beni de elde edeceğinden emin olmalıydı. Ben ise bunun aksini gösterecek herhangi bir yaklaşımda bulunmamıştım.

"Ne için beni işimden alıkoyduğunu söyleyecek misin artık?" Laf dalaşına devam etmek anlamsızdı. Bu şekilde devam edersek bir sonuca varmayı başaramayacaktık. Konuşma sırasında çözölen bedeni yeniden gerildi. Sirtını yasladığı sandalyeden uzaklaştırdı. Dirseklerini masanın üzerine yerleştirdi. Elleri birleşip koca bir yumruk oldular. Yalnızca dirseğine kadar görünen tenindeki kasların sıkışmasını ve şişmesini, ince damarların çıkışını izledim. Her hareketi büyölüyordu beni. Daha fazlasını görme arzum artıyordu.

"İstedğin cevapların bir kısmını alman için." dedi.

dadığını yaladıktan hemen sonra. Bir kısmını? Ne soracağımı nereden biliyordu ki? *Düşünme zamanı değil, Azra.*

"Bu konuşmayı yapmak için bu şekilde yaklaşman gerekmiyordu." Bu kelimeler aslında sorularına geçmeden önceki isimla turlarımı. Bunun farkındaydı. Alayla kıvrılan sol kaşından belli oluyordu. Vazgeçtim. "Benden ne istiyorsun? Bana senden uzak durmamı söyleyen sendin ve..."

"O, o zamandı." dedi Bay Çokbilmiş, sözümü keserek.

"O kadar normal yani? Sen keyfine göre karar değiştireceksin ve benden de uyum sağlamamı bekleyeceksin? Unut bunu." İçimde kalan az biraz Azra varsa o da doğru zamanda ortaya çıkmayı başarmıştı. Aferin, diyerek alışıyordum kendisini! Peki ya geri teperse?

Yumruk olan ellerini çözdü ve geriye yaslandı. Ben alacağım cevabı beklerken iki garson gelip kahvaltılardanımızı yerleştirmeye başladı. Bekleyişin yarattığı stres bedenimi ele geçirip titrememe sebep oldu. Çok gerildim ya da sinirlendiğim zamanlarda titrerdim. Yalnızca bedenim değil, sesim de etkilenirdi bundan. Sakinleşene kadar susman gerekiyordu, eğer kekeleyerek karşısında rezil olmak istemiyorsam.

Ve servis bitti. Kuruyan boğazımı ıslatmak için suya bile uzanamadım. Bunu yapamadığım için gerginliğim biraz daha arttı.

"Evet?" Kesinlikle, bu bir soru cümlesi olamazdı, ama daha uzununu kurmaya cesaret edemedim.

"Önce bir şeyler ye. Sonra." Hah! Bir bu kalmıştı canımsıydı!

"Hayır, önce..." İyice ileriye doğru uzanıp yaklaştı. Ben de onun yarısı kadar uzansam burun buruna geldik. Türk kahvesi gibi koyulaşan kahvelerini gözlerime dikti.

"İnat etme, Azra." Pes ettim. Güzelim kahvaltıda en ufak bir tat alamayacaktım. Tabagımdaki kreple ilgileniyormuş gibi görünüyor olsam da belli etmemeye çalışarak daha derin nefesler alıp ona kadar saydım. Abartılacak bir şey yoktu ama bugün bir şekilde kendimi kontrol etmeyi başaramıyordum.

Sanırım bir on beş dakika geçti, ben tabağımla uğraşırken. Hatta onun bile lafını edip bir ara 'Yesene,' dedi de, ben takmadım. O kahvaltısını yapmadan konuşmuyorsa bana ne!

"Belli ki devam etmeyeceksin." Sonunda anladım!

"Hayır." Elini kaldırıp hafifçe salladı ve saniyeler içinde garsonlar gelip servisi topladı. Üzerine iki Türk kahvesi istedi, yine bana danışmadan. Buna nasıl alıştım? Tabi, alışmam gerektiğini varsayarsak...

"Kardeşimin arkadaşısın ve bu senden uzak durmam için yeterince geçerli bir sebepti. Yaşın ve yerin gereğiyle uygun değildi." diyerek başladı konuşmaya. Geçmiş zaman ekleri dikkat çekiciydi. Bu düşüncelerinin değiştiğini göstermez miydi? "Değişen ne diye sorarsan, sadece uzak durmaktan vazgeçtiğimi söyleyebilirim." Çok şey söyledin be canım...

"Bu kadar mı?"

"Bu soru için evet, bu kadar." Sıradaki, diye bağırırın biri oradan! Bunun yerine kahvelerimiz geldi. İlk yudumlarımızı aldık.

"Peki, şimdi ne olacak?" diyerek, o mühim soruyu sordum. Belli ki ben sormadıkça pek konuşmaya niyeti yoktu. Elini saçlarının arasından geçirdi. O oynadıkça saçında yer eden parmak izleriyle saçma bir şekilde harika görünüyordu.

"Sivri dilini törpülemekle başlayabilirsin. Her söylediğime itiraz etmekten vazgeç, çünkü bunu sadece evet

dememek için yapıyor gibisin. Sadakat en çok önem verdiğim konu. Asla başka bir erkeği kabul etmem. Buna, gereksiz bir şekilde samimi davranışlarda dâhil. İyice anla diye açıklıyorum; sanılmak, el kol temasları, uzun uzun bakışmalar, gereksiz gülüşmeler, sırtmalar gibi... Hiçbir erkek masum değildir. Özellikle senin gibi bir kadının karşısında... Buraya kadar anlaşılmayan bir şey var mı?"

Söylediklerini sindirmeye çalışıyordum. Hangi birini sindireceksem! İtiraz etmek yok, samimiyet yok... Sadık olmamı istemesini anlayabiliyordum da bu kadar keskin sınırlar için ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Ayrıca her şeye evet demek, mümkün değildi! Bu ne ya? İş görüşmesindeyiz sanki. Onu yapma bunu yap, şunu yapma onu yap...

"Her istediğine boyun eğemem. Sadece evet, demek için değil, farklı düşüncelere sahipsek seninkini kabul etmemi bekleme benden. Sadakat konusuna gelince de aksini düşünmek saçmalık. Ama kime gülümseyip gülümsemeyeceğim gibi isteklerin... Fazla." Az bile söylemiştim. Mimiksiz ifadesiyle üzerine diktği gözleri huzursuz ediyordu beni. Her şeye tamam deyip pes edesim geliyordu. O, bu kadar aykırı bir ihtimali bile barındırığıma şaşıırıyordum. Onun itiraz eden cümlelerini duymamak için silahı ona çevirdim. "Ya sen? Benden bunları isterken sen ne yapacaksın?"

"Aynısını. Beni kimseyle öyle bir samimiyet içerisinde göremezsin. Mevsim'le tanıştın. Onlarla gülerim, eğlenirim, ama evli bir kadın olmasına rağmen gördüklerinden öte bir samimiyet içerisine girmem. Senden de aynısını bekliyorum. Fazla ya da değil." Al işte, kimmiş inat eden?

"Doğum gününe gelen kadın..."

"Onu unut. Bir daha görmeyeceksin."

"İlişkilerin hep böyle mi yürüyor? Bir anda mı çıkarsın yorsun hayatından?" Hızlı cevaplarından birini vermedi. Ağzından çıkacakları tartışıyor gibi bir hali vardı.

"Nasıl bir ilişki beklediğini bilmiyorum, Azra. Bera-ber nasıl olacağımıza dair birkaç fikrim olsa da uzun va-yaralayıcıydı. Tahmin ettiğimden farklı bir sonuç elde etmesem de bunu duymak kötü bir his yaratıyordu. Hız-lı bir karar almam gerekiyordu. Tamam mı? Devam mı? Anneme, babama, hatta Merve'ye bile danışamayacağım bir konuda karar vermek sinir bozucuydu. "Bu kadar çok düşünmenin sana bir yararı olmaz. Ne istediğini bi-ldiğini düşünüyorum. Bırak kendini, Azra."

Çocukken garip bir oyun oynardık. Arkadaşların bir-birine olan güvenlerini ölçmek için uydurulmuş bir oyun. Bir kişi arkadaşına arkasını döner ve kendini geriye doğ-ru bırakırdı. Tutup tutmayacağını ya da tutamayacağını düşünmeden... Bunu yapmaya cesaret edebilirsen arka-daşına güveniyordun. Saçmaydı evet, ama şu an kendimi arkası dönük olan kişi gibi hissediyordum. Ona güven duymamam gerektiğini bağırان bir iç sese sahip olsam da denemeden bilemezdim. Elde edeceğim en kötü so-nuç kalp kırıklığıydı. Ne kadar büyük olacağı tartışılır...

O, şimdi daha açık görünen kahveleriyle bana bakar-ken kendimi bıraktım. Uzun süreli bir düşüş olacaktı. Hata edip etmediğimi ise zaman gösterecekti.

"Şimdilik dediğin gibi olsun." Gülümsedi. Hani o iç-mi sıcak yapan gülümsemesindendi bahşettiği.

Yetiştirmemiz imkânsızdı. O telaş içerisinde doğru düzgün bir iş çıkaramayacağıma inanarak deliye dönmüşüm. Rezil olacaktık. En azından geçtiğimiz günler içerisinde bundan emindim. Yani bunlar bu sabaha kadarki düşüncelerimdi. Sabah terzinin yardımcısı elbiseleri teslim ettiğinde çıkacak olan sonuçtan ölesiye korkuyordum.

Görkem'le yaptığımız -aslında yapamadığımız- kahvaltının dönüşünde, Dilara'nın mağazanın tadilatını bir ay değil, üç haftada tamamlayacağını ve açılışa hazır hale getireceğini öğrenmiştim. Bu demek oluyordu ki tamim partisi bu hafta sonu olmak zorundaydı. Bir hafta arayla hem partiyi hem açılışı gerçekleştirmemiz zor ve yakışıksız olurdu. Görkem'in istediğinin olmasına içten içe sinir olsam da yapmamız gereken buydu. O yüzden hızla başladık hazırlıklara. Yalnızca beş gün... Beş günde yeni bir şey tasarlamam, kumaş bulmam ve diktirmek imkânsızdı. Ben de daha önceki çizimlerimin üzerinde oynadım. Kumaş bulmak sandığımdan kolay oldu. Geriye bir tek doğru terziyi bulmak kalmıştı ki, Görkem bir şekilde bu kadar kısa zamanda bunu yapmayı kabul edecek bir deli bulmuştu. Bu delilikli! Gel de korku dolu günler geçirme...

Ve işte sonuç ellerimin arasındaydı. Çok daha iyisini yapabilirdim, yeterli zamanım olsaydı. Uygun kumaş derdine düşmemek için siyahı tercih etmişim. Yok tomanu beğenmedim, yok bu desen bu kesime uymaz ya da dikiş yerleri kayarsa batırım gibi dertlere düşmemek için tercih sebebiydi. Sırt ve karın kısmında eğik ve ha-

bir çapraz duran, kalın şeritli, kalçamdan üç dört parmak aşağısına kadar yırtmaçlı, uzun bir elbiseydi. Şeritlerin etrafındaki dantelden çerçeve olduğundan daha da cesur bir hava katıyordu. Acaba Gökrem gördüğünde ne düşünecekti?

O günden sonra yalnızca bir kere öpülmüş olmamın acısını yaşıyordum. İşleri çok yoğundu. Ben de öyle... Yalnız kalmaya ya da doğru düzgün konuşmaya zamanımız olmamıştı. Bir kere eve geldiğinde o kapıdan girerken ben de mutfaka yürüyordum. O sırada, hızlı bir hareketle belimi kavramış, sertçe kendine çekmiş ve kulağıma ateşli bir öpücük beni ödüllendirmişti. Aynısı, hatta daha fazlasını istiyordum. Paylaşımlarımız sürer, olsa da onu özlediğimi hissetmem anormal miydi? Neyi, nesini özlüyordum ki? Gün içerisinde bir kere anıyor, nasıl gittiğini soruyor, ben ona nasıl olduğunu sorduğumda 'iyi' diyerek görüşmemizi sonlandırıyordu. Bunu kabalık olsun diye yapmadığımı düşünmeye başlamıştım. O buydu. Anlamlandırılmaz...

"Hazır mısın?" diyerek kapıdan giren Merve, halimi görünce bağırdı. "Hala oturduğuna inanmıyorum! Kalk ve giyin çabuk!" Telaşla odaya girip ayakkabılarını aramaya başladı. "Allah'tan makyajın ve saçın hazır! O Azra, bari bugün uyusukluk yapma."

"Sakin ol azıcık. Dediğin gibi sadece elbisemi ve ayakkabılarımı giyeceğim ve hooop, hazırım!"

"Şebeklik yapma." Uzatmadan, uslu bir çocuk olup üzerimi değiştirmeye başladım. Merve de fazla dar olduğu için elbisenin içine girmeme yardımcı oldu. Sonuç, gerçekten beklediğimin çok daha ötesindeydi. Hatta güzeldi.

"Vay canına! İyi iş çıkarmışsın."

"Sultan Hanım'ı öpücüklere boğacağım. Bence o iyi

ış çıkarmış." Merve'nin elbisesi de harika görünüyordu. Benden daha cesur davranmış ve sırtı komple lastik şeritlerden oluşan kısa beyaz bir elbise diktirmişti. O lastiklerle her kumaşta ve her elde başarılı sonuçlar alamazdınız. Kesinlikle. Hadi, abim aradı. Her şey yolunda, dedi. Bizi bekliyor." İnsanlara tanıtılmaktan ziyade, onu görmek olmanın heyecanıyla doldum. Benî, elbisemi beğenecek miydi? Bunu düşündüğüme bile şaşıyordum, ama elimde değildi ki...

Ve partinin yapıldığı salona ilk adımımı attım. Her kafa-
dan çıkan karmaşık sesler kulaklarıma doldu. Birbirine
karışmış parfüm kokularının ağırlığı burun deliklerim-
den içeri sızarken, suratımı buruşturmaktan alıkoyama-
dım kendimi. Merve kapıdaki görevliye kim olduğum-
muza söylerken, ceketlerimiz alındı. Çantamı uzatırken
gördüm Görkem'in bize doğru yürüdüğünü. Simsiyah
takım elbisenin içinde can yakıyordu. Beyaz gömleği-
nin yakaları ince, siyah kravatını muntazam bir şekilde
sarmış, ceketini bedeniyle bütünleşmiş, özel dikildim ben
diye bağırıyordu. En azından ben bu farkı algılayabili-
yordum. Kimse etrafına yaydığı gücün farkına varmıyor
muydu? Yoksa ben aşktan kafayı mı sıyrıyordum?

"Abi, çok yakışıklı olmuşsun!" Merve hemen boynuna
dolanırken, keşke ben de bu kadar rahat olabilsem diye
düşündüm. Herkesin içinde boynuna dolansam, o harika
kokusunu içime çeksem... Ah, bir de öpsem... Hiç de fena
olmazdı.

"Sen de muhteşem görünüyorsun." Saçlarının arasına
şefkatli bir öpücük bıraktıktan sonra bir adım daha ata-
rak bana yaklaştı. Ayağımdaki topuklulara rağmen kafa-
mı kaldırarak gözlerine baktım. Hem kaçınıyordum ba-
kışlarından bana hissettireceklerini az çok bildiğim için,
hem de doyamıyordum kahvelerine, güzelliğine kapılıp
gittiğim için. Her şeyiyle enfes bir adamdı Görkem. Sünir
bozucu, otoriter, öküz ve güven aşılamayan biri olsa da
karşı koyamıyordum ona. Koymayacaktım da. Hayatım-
da bir kez olsun sonrasını düşünmek istemiyordum. Ben

dalıp gitmişken gözlerine, bir kolunu uzatarak belimi sandı. Kulığıma eğilerek fısıldadı. "Bu gece üzerindeki elbiseyi çıkarmaktan büyük bir zevk alacağım." Geri çekilirken, dudakları yanağına süpürdü. Saniyeler içinde nefes nefese kaldım. Sözlerinden kafamın yatacağı manevra tıklı bir çıkarım yapmam mümkün değildi. Bunu ciddi ciddi düşünmüyü ve dile getirmişti. Ne yapacaktım şimdi? Akşam eve dönmemenin bir yolunu bulabilir miydim? Hiç sanmıyordum. Görkem... Üzerimdeki elbiseyi... Çıkararak istiyor! Beni çıplak görecek. Bir havluya bile sarılsam... Yok artık!

"Azra..." Görkem, kolunu uzatmış, bekliyordu. Aptal aptal bakmayı kesip koluna girdiğimde diğerini de Merve'nin girmesi için uzattı. Davetlilerin arasına karışırken adımlarımı sayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Artık heyecanım bu geceki tanıtıma değil, partiden sonra olacaklardı.

"Süper, sonunda geldiniz!" diyerek, önümüze atlayan kadını elbette ki tanıımıyordum. Görkem'e baktığımda hafif bir tebessümle kadını selamladığını gördüm. Hızlı bir şekilde, aralarında bir şeyler olup olmadığı düşüncelerine kapılacakken, kadının beline sarılan adam beni bu takıntılı düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Bu güzel hanım Nermin ve ona ahtapot gibi sarılan adam ise eşi, Tuncer. Sizi Nermin'in ellerine bırakıyorum çünkü bu etkinliği düzenleyen ve sizi benim tanımadığım o kitleye tanıttak olan kişi o. Hadi gidelim, Tuncer." Tuncer ikimize de selam verdikten sonra karısının yanağından öpüp Görkem'le beraber uzaklaştı. Nermin gidişlerini hiç umursamadan konuşmaya başladı.

"Üzerinizdekileri daha önce görmediğimden eminim. Bu demek oluyor ki kendi tasarımlarınız. Bu bizim için bir avantaj. Bu kadar kısa süre içerisinde tasarımcıların

çoğunluğunu buraya toplamak mümkün olmadı ama onlar da gazetelerden haberlerinizi alacaklardır. Neyse, önemli olan tasarımlar değil, alıcı kitle. Sosyetenin büyük bir kısmı da burada olduğuna göre onlarla tanışmaya başlayabilirsiniz." Hiç soluk almadan konuşurken sonunda duraksayıp Merve'yi de, beni de baştan ayağa bir daha süzdü. "Bakın, sevmeyeceğiniz çok insanla tanışabilirsiniz. Hiçbiri sizden üstün olmasa da öyleymiş gibi davranır ve canınızı sıkabilirler. Bu durumda ne yapıyorsunuz?"

"Ağızlarının payını veriyoruz!" dedi Merve, hevesle. Ben de ona katılırcasına başımı sallarken, Nermin durumdan hiç memnun olmadığını belirterek dilini şaklattı.

"Hayır! Kesinlikle, hayır. Adınızı kanıtlayana, siparişlere yetişemeyene kadar kimseyle papaz olmak yok. Ticaret yapıyorsunuz. Yalnızca kıyafetlerinizi değil, kendinizi de pazarlıyorsunuz. Ne derlerse desinler, gülüm geçin." Biri geçip karşıma çemkirecek, ben de bunun karşısında sessiz kalacağım. Olacak iş değil!

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Nermin sıkıntıyla üflledi.

"Tamam, bakın. En azından bu geceyi sorunsuz atlatım, olur mu? Ah, bir de açılış gecesini. Kimse kişisel saldırıda bulunmaz zaten. Öyle bir şey olursa da..."

"Kendimi asla tutmam," dedim. Tutamazdım. Havada olan burunlarını kopartırlar!

"Peki. Sanırım sorunsuz bir gece olması için dua etmem gerekecek." Arkasını dönüp yürümeye başlarken Merve de tuhaf ağız burun hareketleri ile Nermin'i taklit ediyordu. Ufak bir kahkahanın ağzından kaçmasına engel olamadım. Merve gülmek yerine söylenmeye başladı. Sandığımdan daha zor bir gece olacağına benziyordu ki bence bu iyi bir şeydi. Kafamı Görkem'den ve yaklaşan gecedan uzak tutacak her şeye razıyım.

"Bu kadının derdi ne? Bizim için gelmedi mi onca insan? Neden ben altta kalan oluyormuşum? Kimse kusura bakmasın. Biri kalkıp ağzını bozarsa ben de onun ağzına s..."

"Hey hey... Sakin ol şampiyon! Benim de onu pek sevdiğim söylenemez. Ama biz cici kızlarız, unuttun mu?"

"Yaa, tabii..." İstemeye istemeye de olsa Nermin'i takip ederek, suratımızda en güzel gülümsemelerimizle bir yığın insanla tanıştık. Dediği gibi yalnızca üç tasarımcı buradaydı ki onlar bile burunlarından kıl aldırıyorlardı. Tabii bir de yeterince ünlü olmadıklarını da göz ardı etmemek gerek. Giydikleri şeyleri gördüğümde şaşırmadım desem yalan olur. Hele bir tanesi sanki pazara gidiyormuş gibi geçirmiş ayağına terlik misali sandaletleri, tasarımcıyım diye geçiniyor!

"Felaket!"

"Aynen öyle. Çok sıkıldım."

"Şşş... Bu son. Karşıdaki uzun boylu adamı görüyor musunuz? Nedim Bey, beyaz sakallı olan... İşte o ve ailesine yapışmanız lazım. Bu sene şirketinin yönetimini oğluna devrediyor. Her neyse, bir de sizden birkaç yaş büyük kızı var, Pınar. Pınar ve annesi Gülseren Hanım'ın tek yaptığı para saçmak..." Nermin'i en başından beri sevmemiştim, şimdi hiç sevmiyordum. Belki işi gereği -iş her neyse artık- bu şekilde olmak zorundaydı ama adım atan her canlıya para gözüyle bakıyordu. Görkem'den bu iş için ne kadar para aldığını merak ettim. Ağzını açık bırakacak kadar çok olmalıydı herhalde.

"Tanıştığımız tüm insanlar için aynı şeyi söyledin," dedim kendimi tutamadan. Suratını buruşturarak omuz silkti.

"Bu davetin amacı ne farkındasın sanırım. Yirmi lira giriş parası verilen uyduruk bir konserde değiliz. Bu in-

sanlar para harcayabildikleri ve daha fazla para harcamak istedikleri için buradalar." Bu çevreye ait değildim. Para harcamayı, güzel giyinmeyi, eğlenmeyi severdim, ama bu farklıydı. Soğuk, itici, rahatsız edici...

"Bu son dedin. Bitirelim şu işi." Merve, kolumu sıvazlayarak beni rahatlatmaya çalıştı. Görkem'i neredeyse bütün gece görememiş olmanın verdiği eksiklikle etrafı bakındım. Evet, bu gecenin mümkün olduğu kadar çabuk sonlanması istiyordum. Ama... Her neyse! Bir süre daha düşünmemeye devam...

Ve para saçan bir aile ile daha tanıştık. Nedim Bey çok param var benim havasında konuşan biri değildi. Aksi ne oldukça sıcak ve sevecen tavırlar sergileyerek, birkaç espri bile yapmıştı. Karısı ve Pınar tam bir buzdolabıydı ki aynı soğuklukla karşılık vermemek, yanlarında bulunduğumuz her dakika daha da zorlaştı. Neymiş efendim, daha açılış yapmadan böyle bir gece düzenlemek cesaret istermiş! Sana ne diye sormak isterdim Gülseren Hanım'a. Ne çok seviyordu bu insanlar boş konuşmayı. Pınar ise sadece bizimle tanışmakla yetinip fıldır fıldır dönen gözleriyle etrafı süzmeye devam etti. Bir ara gözleri tek bir noktaya odaklandığında istemsizce genilerek bakışlarını takip ettim. Tahmin edilebileceği gibi Görkem'in üzerindeydi. Çok az genç erkeğin bulunduğu bu yerde Görkem gereğinden fazla dikkat çekici görünüyordu. Ona bakılmasını tuhaf bulmuyordum. Bunun yanında rahatsız olduğumu da gizleyemiyordum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederiz. Şimdi erkek arkadaşının yanına dönmemiz gerekiyor," dediğimde Merve kadar ben de şaşkındım söylediklerime. Bunu belirtmemin hiçbir manası yoktu.

"Memnun oldum sizlerle tanıştığımıza hanımlar," dedi Nedim Bey, kibarca elimizi sıkarken, Gülseren Hanım

borun bükmeye devam etti. Pınar ise şöyle bir bakıp kafa sallayarak odak noktasına geri döndü. Az önce ne söyledim ben diye dert ediyordum ya, unuttun gitsin! İyi olacaktı ona!

"Ne yapıyorsun sen?"

"Ne yapıyordum? Görmedin tabii sen, nasıl bakıyordu Görkem'e."

"Tamam da nereden bilsin abimin artık bir sahibi var. Allah Allah, seninki de iş yani." Of! Sanki ben çok memnunum böyle hissetmekten!

"Haklı olsan bile sana haklısın diyemeyeceğim şu an canım." Sağlıklı hareket etmediğimin farkına vararak kafa salladı sadece.

"Ben tuvalete gidiyorum. Sen de abimle konuş bari de gidelim." Merve yarımından ayrılır ayrılmaz yürümeye başladım. Ona yaklaştıkça çekim alanına giriyordum gibi vücudum gerginleşti. Kendimi dik durmaya ve yanından geçtiklerime gülümsemeye zorlayarak attım adımlarımı. Hissetti. Tuncer'i dinliyor olmasına rağmen başını sağa doğru, yani bana doğru çevirdi ve bakışlarımız buluştu. Onu özlediğimi fark ettim. Hiçbir şey olmasa da gözlerinin üzerimde olmasını...

"Yeniden merhaba beyler," diyerek gülümsememi minimum düzeyde tutmaya çalıştım. Çünkü Görkem'in arında belime sardığı kolu aptal bir âşık gibi, tüm dişlerimi göstererek sırtıma sağlamıştı. Arkamı dönüp Pınar denen kendini beğenmiş kıza bakmak istedim ama yapamadım. Hava atmaya gerek yoktu, değil mi? Bunun özellikle Nermin için tek dezavantajı Pınar'ın ya da annesinin muhtemelen bizimle çalışmak istemeyecek olmalarıydı. Bu da hiç mi hiç umurumda değildi.

"Nasıl geçti?" Kimsenin duymasını istemiyormuş gibi saçlarımın arasından fısıldadı. Ya da ben öyle algıladım, bilemiyorum.

"Fena değil."

"İyiye yakın mı, kötüye yakın mı?"

"Ulaşmak istediğin noktaya bağlı..."

"Biraz daha açacak olursan..."

"Olması gerektiği gibi insanlar bizi az çok taradılar. Kıyafetlerimize övgü aldık ki bu iyi bir şey." Ona bu kadar yakın olup kokusuyla bütünleşmemin konuşmam pek yararı olmuyordu. Derin bir nefes alırken daha çok yaklaştı.

"Umarım bu övgüler, hemcinslerin tarafındandır." Sırtımı rahatsız olmam gereken bu kiskanç tavrına bile açtım. Buna ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Onun beni kiskanmasına, sarmasına, yalnızca kendine saklamasına ihtiyacım vardı. Onu cevaplayıp açık vermek yerine kaldığım yerden devam etmeyi seçtim. Bunu yaparken ondan bir adım uzaklaşmak istesem de kolunu belime daha sıkı sararak, engelledi Pekâlâ...

"Bu övgülerin işimize yarayacağına eminim. Diğer taraftan ise tüm bu insanlar çok sıkıcı. Evet, moda benim işim ve bunun için buradayız ama içinde sürekli para geçen cümleler kurulmasını dinlemek bende kuma isteği yaratıyor." İfadesini hiç bozmadan yüzümde gezindi güzel gözleri. Parlak ışıkların gözlerimi rahatsız etmediği bir yerde ona bu kadar yakın olmayı istedim. Hafif bir ışıktaki yanımda olsa, yüzünün her bir zerresini zihnime kazımak için yola çıksam, kirpiklerini, gözünün değişken rengini, şekilli burnunu, sivri çenesini, özellikle gözlerinin kenarlarındaki o tapılası çizgileri ağır ağır keşfetsem...

"Gerekmedikçe hiç biriyle görüşmek zorunda değilsin. Rahatla biraz." Belime yapışık olan eli sırtımdaki açıklıkta gezindi. Bırakmak istediği etki beni rahatlatmak kadar masumca bir düşünceden mi geliyordu, yoksa tenimi alevlendirdiğinin bilincinde mi hareket ediyordu.

bilmiyordum. Zihnimin gerisine düşen sözleri ısınan tenimle beraber su yüzüne çıktı. Bu gece beklediği gibi onunla olacak mıydım?

Merve "Gidelim mi?" diye sormadan önce yanıma geldiğini dahi anlamamıştım. Hatta Tuncer de ortada görünmüyordu. Görkem cebinden telefonunu çıkararak birini aradı.

"Çıkıyoruz," diyerek kapattığında şoförü Ali olduğunu anladım. Bize döndü. "Siz ceketlerinize çantalarınızı alın, ben de bir Nermin'e görünüp geleyim."

Merve'yle yine gülümseyen cici kız ifadelerimizi takip vestiyere geçerken Görkem'i izlemeden duramadım. Uzun boyuyla, harika takımı ve o lanet olası mükemmel saçlarıyla kalabalığın arasında bir tanrı gibi yürüyordu. Ben kendini aşan duygularımdan ötürü onu bu şekilde görüyorum diye düşünebilirdim, etraftaki kadınların ona bakışlarını göremeyecek kadar kör olsaydım.

"Önüme bak, önüne. Saf şık..."

"Aptal diyecektin değil mi?"

"Farkındasın yani..."

"Alay etme, Merve. Seni de görürüz." Suratını asarak ceketini üzerine geçirdi. Az önce sırtın kızı ne olmuştu şimdi? Aaa... Bana anlatacağı bir şey vardı.

"Ne oldu sana? O karışıklıkta aklımdan çıkmıştı. Sen bana bir şey anlatacaktın?"

"En uygunsuz anları bulmakta üstüne yok. Sonra anlatırım."

"Hep sonra, hep sonra! Olmaz. En azından ne ile ilgili olduğunu söyle."

"Okan..." diye fısıldamasıyla ben tam bağıracakken omzuma tanıdık bir sıcaklık yerleşti.

"Hadi bakalım, gidiyoruz."

"Bunu bana şimdiye kadar anlatmadığına pişman

edeceğim seni," diyerek aynı onun gibi fısıldadım kulağına. Gözlerini telaşla kaçırarak topukladı. Korkak! Nasıl bana anlatmaz ya...

"Eve gittiğimizde soyunmak için beni bekle." Eftendim? Ah... Bunu sesli mi söyledi gerçekten? Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Ağzım aldığım sert solukla kurudu kaldı. Cevap verebilecek tükürüğü üretemedi sistemim. Beni her seferinde hazırlıksız yakalamayı başarıyordu.

"Olmaz," dedim bir hışım. İçimdeki o ses 'olur' diye bağırsa da dilimden dökülenler aynı olmadı. Sorun şu ki Görkem'in bunu dikkate alacağını ummak saçmaktı.

"Eğer seni kucaklayıp Merve'nin gözü önünde odana götürmemi istemiyorsan itiraz etmeyi bırakmalısın." Ciddiydi. Ali arka kapıyı açmış binmemi beklerken verecek bir cevap bulamadığımdan yerime oturdum. Sizi kendinden bu kadar emin olduğu ve inatla ona boyun eğmemi istediği için itiraz etmek istiyordum. Ama bunu yapamayacağımı da biliyordum.

Araba hareket ederken kafamı arkaya yasladım. Şehrin ışıklarının yansımalarına dalıp giderken gözlerim, aslında gördüğüm onun tutkulu bakışlarından başka bir şey değildi. Kalbim dörtünela koşarcasına atıyor, avuçlarım terliyor, heyecandan resmen ölüyordum. Olacakları kabullenmiştim. Hatta kucaklıyordum. Peşimden koşacak ya da türlü türlü oyunlarla elde edilebilecek bir erkek değildi Görkem. Ne ise oydu, ne kadar varsa içinde onu vereceğini söylüyordu. Ve ben de bile bile ona doğru koşmaya devam ediyordum. Belki bir gün... Belki bir gün kalbini... Her neyse...

Zangır zangır titriyordum. Dışarıdan açıkça görülebi-
lecek bir şekilde, zangır zangır titriyordum. Hayatımın
hiçbir döneminde böyle bir şey hissetmedim ben. Hiçbir
şey için bu denli heyecanlanmadım. Karnım kasılıyor,
anbean büyüyen baskı kalbimi sıkıştırıyor, bu yüzden
çok hızlı nefes alıyordum. İçtiğim şampanyanın ve hız-
lı nefeslerin sonucu başım hafifçe dönüyor, rahatlamak
için düşüncelerimi toparlayamıyordum. O ve onunla
ilgili bildiğim, gördüğüm her şey zihnimde dönüp du-
ruyordu. Deliriyordum sanırım. Eve girer girmez ken-
dimi iyi hissetmediğimi söyleyerek odama kaçtığımda
Merve'nin yüzüne bile bakamadım. Normal davranmayı
beceremezdim ki...

Titreyen ellerimle camı kapatarak perdeyi çektim. So-
ğuk da işe yaramıyordu! Şeytan diyordu çıkar elbiseni,
kitle kapını, gir yatağının içine, saklan. Yok yok! Şeytan
böyle mantıklı şeyler söylemezdi. Beni hala bu elbise-
nin içinde, ayakta tutan şey ta kendisiydi. Görkem'le
anlaşma yaparken şeytanla da bir anlaşma yapmıştım.
İçimdeki hayvanı serbest bırakmış, düşüncelerimin ve
mantığımın zincirlerinden sıyrılmış, yalnızca hislerime
odaklanmıştım. Ve işte sonuç, onu bekliyordum. Gelip
beni soymasını, benimle sevişmesini, beni kendinin yap-

masını bekliyordum. Bu delilik değil de neydi?

Kapının kolunun tıkradadığını duyduğumda hula camın kenarına yaslı bir şekilde duruyordum. Kendimi savunabilmişim gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Arkamı dönmedim. Dönemedim. Varlığını arkamda, nefesini enseme hissettiğim anda bir nebze olsun azalan titremelerim yeniden baş gösterdi.

"Bekledin," dedi tenimden daha soğuk elleriyle omuzlarımı sararken. Benden cevap beklemiyordu, benim de zaten verecek bir cevabım yoktu. Beklemiştim. İsteklerine boyun eğmiş ve kendime karşı gelerek istediğinin aksı yönünde hareket etmemiştim.

Kolumu okşarken ürperen tüylerimin üzerinden geçiyor, farklı ısılarımı birbirine katıyor, sancılı bir etki bırakıyordu. Arzu... Karımın aşağısında beliren anlık ama sık kasılmaların adı buydu, biliyordum. Ona olan hislerimi soğuk ateşiyle körüklüyor, arzumu açığa çıkarıyordu. Yanacaktım. Hem de çok pis yanacaktım. Yakacaktı beni. Belki de geriye hiçbir zerre bırakmayana kadar...

Omuzlarımdaki elleri sertleşti. Beni kendine çeviren kenarında güçlü durmam gerektiğinin bilincinde gözlerimi gözlerine diktim. Neredeyse hiç ışık olmayan bu odada gözlerinin rengi öylesine koyu görünüyordu ki baktıkça düştüm karanlığına. Korkudan ölüyordum. Çok yara alabileceğimin bilincinde olan yanım fısıldıyordu sanki 'Kaçmak için henüz geç değil,' diye. Yüzümün önüne dökülen saçlarımı sıyrıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Açığa çıkan boynumun üzerine yerleşen elleri bir kolye misali dolandı. Başparmaklarını yanaklarımla kulaklarımla arasında gezdirirken verdiği hisle gözlerim birkaç saniyeliğine kapandı. Güçlü ama nazik olan bu dokunuşlar tüm bedenimi uyuşturuyordu. Alkolün karıştığı hafif nane kokan sıcak nefesi dudaklarıma vu-

ruyor. beni öpmesi için ona yalvarmamı ister gibi inatla dudaklarını uzak tutuyordu. Biraz daha beklemeye devam ederse istediğini alacaktı. Ona bu kadar yakinken onu öpmekten başka bir şey düşünemiyordum. Belki işe yarar umuduyla birkaç santim daha yaklaştım dudaklarına. Burnu burnuma sürttü. Derin bir nefes çekti içine ve... Nefesini tuttu. Sanki kokum içinde kalsın istemiş gibi. Saçmalık!

Kendimi geri çekeceksen değdi dudakları dudaklarıma. Ve ben yine kayboldum onun tadında. Ellerim saçlarının arasına karıştı. Yumuşaklığı bir kez daha şaşırttı. Viskinin yoğun tadı dilime karıştı. Dişleri sanki dudaklarımı yemek istemiş gibi etimi sıyırdı. İnledim. Ağzının içinde yok olan boğuk bir inlemeydi bu. Boynumu saran elleri gevşeyip omuzlarıma dolandı. Oradan kalçama kadar sert ve istekli, bedenimi yakan dokunuşlarla hareket etti. Büyük ellerinin kıcımın üzerindeki etkisi nefes kesiciydi. Parmakları arasında eziliyor sonra şefkatli okşayışlarla seviliyordu. Bir sert, bir yumuşak... Bir elini çekerken sızlanmamı bastıramazken ben, parmakları derin yırtmacımdan içeri süzülürdü. O anda yeniden farkına vardım hangi yolda adımlar attığımı. Ah, hayır. O yolda koşuyordum.

Ve salak zihnim iyice bulanmadan bir gerçekliği daha idrak etti. Bakireydim. Bunun bir sorun olduğunu düşünmek bile normalde saçmalıkken, Görkem'in normal karşılayacağından emin değildim. Muhtemelen çoktan birçok kişiyle yattığımı düşünüyordu. Başkalarıyla yakınlaşmam konusunda aşırı derecede katı olmasının altında yatan neden bu bile olabilirdi. Şimdi ne yapacaktım? Dudaklarımdan kopup boynumdan omzuma doğru ıslak bir yol çizen öpücükleri düşünmemi hiç de kolaylaştırmıyordu. En iyisi doğrudan konuya girmekti. Biraz

daha devam ederse konuşmaya mecalim kalmayacaktı.

Hala saçlarının arasında olan parmaklarımı yumrukları yapıp hafifçe çekerek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Görkem..." Sesimdeki lanet olası titreşimleri engelleyemiyordum. Tuhaf bir bakış atarak yeniden boynuma yönelirken geri adım attım. "Dur."

"Konuşmak için daha uygun bir zaman bulabiliriz, Azra. Şimdi sus ve..."

"Bakireyim." Konuşmayı kesti. Aralık olan ağzı huzla kapandı. İçlerinde bulacaklarımın gerginliğini taşıyarak gözlerini taradım. Ne beklediğimi bilmiyordum. Benden uzaklaşmasını istemiyordum. Ne olursa olsun onun olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum, ama bunu yapacaksa gerçeği bilmeliydi. Tecrübeli kadınlarla olmaya alışmış, ne istediğini bilen bir adamın karşısında çok fazla şansım yoktu. Ona istediklerini verebileceğimden emin olmadığım gibi sadece bu yüzden benden vazgeçmesini de kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Sürüp giden sessizliği ve ifadesiz suratının karşısında bir adım daha geriledim. Bu noktaya gelmeden söyleseydim keşke diye düşünmek için artık çok geçti. Gerçi ne zaman söyleyecektim? Durup dururken ya da öpüşmelerimizin arasında 'Bilgin olsun diye söylüyorum, ben bakireyim,' diyemezdim ya!

Düşüncelerimle beraber gözlerinin içinde kaybetmişken kendimi, verdiği ilk tepkinin oluşumunu izledim. Gözlerini bir saniyelikliğine kapatıp açtıktan hemen sonra dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Bu apaçık bir sırıtmaydı. Kendi kafasındaki düşünceleri savuşturmak ister gibi kafasını iki yana sallarken gözlerimin ta içine bakmaya ve sırtmaya devam etti. Kısa süre önce bedenimden kopmuş olan ellerinden biri suratımı kavradı. Yanağıma okşarken mırıldandı. "Bunu söylemen için çok

geç değil mi sence?" Ve kaldığı yerden devam etti. Bu sefer boynumdan başlayıp dudaklarıma yükseldi o yoğun öpücükler. Adeta ağzımı talan ediyor, her bir karışını arıyordu. Dili damağımı süpürdü, dilime dolandı. Dudakları dudakları arasında pestili çıkana kadar emdi, yaladı, ısırdı. Elleri, arsızca göğüslerimin kenarlarında, kışım ve açıkta kalan bacağımın dolandı. Elbisenin eteği ağır ağır yükselerek belimde toplanırken, o şeyi bacaklarımın arasına bastırdı. Orada hızla oluşan tuhaf ıslaklığa şimdiden alışmıştım.

"Kollarını kaldır." Sormuyordu. Rica da etmiyordu. İstedikinin olmayacağına dair en ufak bir şüphe duymadan, alelade emrediyordu. Benim zavallı beynim ise işlemeyi bırakmış, bedenim benden değil ondan aldığı komutlarla hareket ediyordu. Kollarımı kaldırdığımda kısacık bir süre vücudumu süzüp belime toplanan elbiseyi üzerimden hızla çıkardı. Kumaşa sürtünüp dağılan ve yüzüme yapışan saçlarımı toparlamaya çalışırken ellerimi çekerek bu işi kendi üzerine aldı. Parmakları her bir tutamda gereğinden fazla tenimde oyalanıyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Gözlerimi yumdum. Karşımda yarı çıplak duruyordum, ama bunu kafama takamayacak kadar mest olmuştum. Böylesine bir ilgi beklemiyordum. Yalnızca bedenime değil, farkında olmasa bile kalbime de dokunuyordu. Zararlıydı.

Ellerini üzerimden çekerken, bakışlarını üzerimde gezdirdiğini hissettim. Erkeklerin genel beğenisinin aksine ortalama boyutlardaki memelerim, sıkı ve yine ortalama bir kıçım, ince belim ve en sevdiğim uzun bacaklarımın onun zevkine tam anlamıyla uyup uymadığını bilmiyordum, ama saklanmak da istemiyordum.

"Bana bak." Baktım. Karşı koymaya dahi çalışmadım. "Gözlerin kadar tatlı mı tenin? Ya da burası?" diye so-

rarken eli bacaklarımın arasına girdi. Külötümü seyrup kadınlığının etrafında dolaştırdığı parmaklarının ucuna içime sokup geri çekti ve... Ağzına soktu. Vay canım! Parmağının ucunda dolanan dilinin görüntüsü ve beni mazda! Pornografik bir filmdeki ateşli bir sahnenin içine düşmüş olmalıydım. İçimdeki tüm kaslar sıkıştı. Tuhaf sını diledim içimden. Bu hisle nasıl başa çıkamam gerektiğini bilmiyordum. Bir şey eksikti.

Kendimi tutamayarak attığım bir adımla ona yaklaştım. Gömleğinin düğmelerine uzanan ellerimi yakaladım. "Yatağına geç, Azra." Adımı her söylediğinde 'z' harfine hafif bir baskı uyguluyordu. Yabancı bir aksarın karışması gibiydi. Abartıyordum belki, ama daha çok duymak isteyeceğim kadar çekici geliyordu kulağıma. Ben adımı söyleyiş şeklini düşünürken, elini yatağına doğru savurdum. "İtiraz etmek yok," dedi. Sanki edebilmişim gibi... Yapamayacağımdan değildi de bunu istemeyi bırakalı çok zaman geçmişti.

Geçtim. Arkamı dönerken gereksizce kapıldığım utanç selini umursamamaya çalıştım. Hatlarımı belli eden elbisem yüzünden tercih ettiğim tangam hayal gücüne yer bırakmıyordu. Özgüvenimi olduğu yerde bulamayarak; ağır ve seksi adımlarla değil, hızlı adımlarla yatağı yürüdüm. Ne yapacağımı bilemeyerek oturdum. "Uzan," dedi. Sürekli verdiği emirlere patlamaya hazır yanım çalkalandı. Dilimin ucuna kadar gelen gelen sözleri yuttum. Bu konuşmanın sırası değildi. Pantolonunun önündeki şişlik odak noktasını yeterince belli ederken ve bacaklarımın arası ıslakken diğer şeyler bekleyebilirdi. Düşünmeyi tam olarak ne zaman bıraktığımdan emin değildim ama artık beni yönlendirenler içgüdülerim ve

Gökem'in dudaklarının arasından çıkanlardan ibaretti.

Üzerindekilerden sıyrılmasını zevkle izledim. Gerçek anlamda bir zevkti bu. Görsel bir ziyafet... Gökem zayıf bir adamdı. Öyle çiroz dediklerinden değil, avuçlarının altında şişkinliğini hissedebileceğim geniş göğsü, sıkı karnını keskin çizgilerle bölen kutsal V si, göğsünün üzerinden başlayıp boxerinin altına doğru azalan ve ince bir hatla devam eden erkeksi, koyu tüyleri... Onu çıplak görüyordum! Kemerini çözerken çıkan sesle yerimde huzursuzca kıpırdanırken, çamaşırın da aynı hızla yeri boyladı. Siktir! O şey... Ah, hayır... Onu içime almam imkânsızdı! Yattığım yerde geriye doğru giderken, ondan beklenmeyecek kadar tatlı bir kıkırtı yayıldı odaya.

"Kaçmak için çok geç." Resmen alay ediyordu benimle! Kaçacak değildim de... Hadi ama... Hala dik dik oraya, o şeye baktığımı fark ederek gözlerimi kaçırdım.

"Ben..."

"Sen ne, Azra?"

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Teknik olarak yapan kişi benim. O yüzden kafana takmana gerek yok."

"Terbiyesizsin!"

"Evet, öyleyim." Buna verecek cevabım yoktu. Çıplaklığından zerre rahatsızlık duymadan üzerime doğru yürüdü. Yatağın ucundan çıkıp dizlerinin üstünde ilerleyerek üzerimde yükseldi. Elleri başımın, bacakları bacaklarımın iki yanında emekler pozisyonunda dururken, bana temas etmemeye özen gösteriyor gibiydi. Hâlâ neden bekliyordu? Benim bir şey yapmamı mı istiyordu? İçimden gelen güdüye uyup elimi kaldırıp omzunu sardım. Gözlerine bakmaktan kaçınarak dokunduğum yerleri izleyerek keşfime devam ettim. Göğsünün üzerinden aşağı doğru kayan tırnaklarımın sürtünmesiyle, kaslarının

kasaldığını hissetmek, zevkliydi. Karnının kenarındaki
çukura vardığımda durdum. Daha fazlasına cesaretim
yoktu. On an bir kez daha fark ettim ki kendimi bildiğim
Azra ile onun yanında açığa çıkan Azra arasındaki fark
resmen bir uçurumdur.

"Sıra bende," derken sesi sabırsızdı. Yataktan destek
aldığı sol elini kaldırıp bileğimi sardı ve başımın yanına
sabitledi. Başını eğdiğini hissettiğimde kafamı hafifçe
kaldırsam da gözlerimi yumarak bakmamaya devam et-
tim. Burnunu çeneme sürterek yüzüme doğru yol alı-
rken, dudakları dudaklarımın üzerine geldiğinde durdu.
Bu öpücük hepsinden derin... Pürüzlü dili dilime dolandı.
Alt dudağım dudaklarının esiri oldu. Ben ise tadınan...
Ellerimi saçlarının arasına daldırmak istediğim de eli-
eliminde sarılı olduğunu anladım. Hadi biri taramada
da diğer elimi hangi ara sarmıştı? Akıl bırakmıyordu
insanda. Ellerimi çekiştirdim. Önce salmadı. Dudakla-
rımda sürdürdüğü işkencesine vücudumun diğer böl-
gelerinde devam etti. Boynumu boydan boya yalarken
yalnızca dilinin ucu değişiyor, uyguladığı sert baskıyla
kasılmalarımın artmasını sağlıyordu. Omzumu dişledi.
Ellerimi çekiştirmeme yetecek kadar sert... Sol memem
ağzının içinde kayboldu. Dili büyük bir ustalıkla etimi
dalgalandırdı. Bacaklarımın arasına vuran bir dalgalar-
ma... Geri çekilirken ucunu dişleri arasında kistirdi. Ho-
lememi bastıramadım. Sağ mememe de aynı muameleyi
gösterirken, yerimde durmakta zorlanıyordum. Ve sonra
bileklerimi bıraktı. Anında saçlarına sarılırken, onu geri
çekmek yerine daha çok kendime bastırdım. Kaybolmak
istiyordum. Onda, onun dokunuşlarında, öpücüklerin-
de... Çok geçmeden elimden kurtulup geri çekildi. Ne
yapmaya çalıştığını anlamak için ona bakmak zorunda

kaldım. Yanıyordu gözlerinin içi. Kahvelerinin parladığını görebiliyordum.

"Bundan kurtulmamızın zamanı geldi," diyerek külotumu iki yanından kavrayarak aşağı doğru sıyırmaya başladım. Gözlerini, bakmasını tercih etmeyeceğim bir yere doğru çevirirken, duyduğum utançla daha çok ısındım. Minicik kumaş parçasından kurtulduktan sonra diziy-le bacaklarıma uyguladığı baskı tek bir anlama geliyor olmalıydı. Araladığım bacaklarımın arasına yerleştiğinden, heyecanımın son perdesindeydim. Kalbim delicesine atıyor, kulaklarım uğulduyordu. Bacaklarına ve beline sürtünen bacaklarımın titrediğinden emindim, ama tüm duyularım hiç olmadığı kadar aktifken yalnızca birine odaklanmak imkânsızdı. Buna çabalamak ise, anlamsız...

Kollarını omuzlarımin altından geçirerek koca elleriyle yüzümü sararken, yüz yüze gelene dek tenime sürtünerek kendini yukarı çekti. Başparmaklarının yanaklarımin üzerindeki hafif temaslarının aksine, kadınlığımin girişindeki sert baskılar gerçek olanın ne olduğunu acımasızca hatırlatıyordu. Islaklığımın ona bulaştığını ve sonrasında bacak içlerime yayıldığını hissetmek... Allah'ım! İnanılmazdı. Bu denli tahrik olunabileceğini hayal dahi edemezdim.

"Görkem..." Adını söylemek her şeyi sona taşıdı. Tek, sert ve beklenmedik bir hareketle içime girerken çığlığım dudaklarımin saran ağzının içinde dağıldı. Bu ne lanet bir acıydı! Ve... Çok sertti. Çok fazla... Kendimi geri çekmeye çalışırken tutuşu sıkılaştı. Mümkünmüş gibi daha çok sertleşirken içimde, kaçacak yer bulamadım kendime.

"Azra, sakinleş. Azalacak." Şimdiden azalmıştı aslında, yine de onu orada çok uzun süre tutabilecekmişim gibi gelmiyordu. Bir kez daha bunu yaparsa yanılacağımdan korkuyordum! Bacaklarımin beline doladı. Eğil-

di ve ondan beklenmeyecek kadar yumuşak bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Beklemediğim bu tatlı öpücük beni sinir bozucu bir hızla rahatlamaya başlarken, kendimi hafifçe geri çekip yeniden içime itti sertliğini. Ara vermediği, veremediğimiz öpüşmelerimizin arasında kaybolan inlemelerimle birkaç defa daha tekrar etti hareketlerini. Yarılmadım. Aksine acı kayboldu. Geriye kalan saziş almaya başladığım zevkin yanında fısıltı gibi kalıyor, dolandırmaya başladığında, aldığım haz katlandı. Seksi yapıyor gibi değil sevişiyor gibi hissediyor olmam yanlış mıydı? Bunu yanlış yorumlayabilecek kadar tecrübesizdim ve içimde en ufak bir sıcaklık oluşumunun doğuracağı sonuçlarında bilincindeydim.

Ne olacağından habersiz, "Daha hızlı..." dediğimde ifadesi değişti. Kaşları çatıldı. Homurdanarak kollarını eski haline getirirken, çok daha sert bir hareketle doldurdu içimi. İnledim. İnledi. Anlamsız harfler, nefeslerimiz, kalçamla buluşan kalçasından çıkan sesler... Gözlerim kapandı. Bir şeyler değişmeye başladı. Kasıklarımıdaki baskı arttı. Bir yere sıkıştırılıyormuş gibi hissederken kendimi geri çekmekle daha fazlasını istemek arasında kaldım. Görkem, saldırısına devam ederken benim düşüncelerim anlamını yitirdi. Bir saniye olsun ondan kopmama izin vermedi. Artık yalnızca ondan ibarettim. Düşüncelerim, duygularım, bedenim, ruhum... Onun adını haykırıyorlardı.

Kafası boynuma kapandı. İki yanımda sıkışan ellerim yorgana yapıştı. Yükseldim... Sırtım, Görkem'in üzerindeki baskısına rağmen yataktan havalandı ve yine onun itişiyiyle dağıldım. Aldığım zevk fazla gelmeye başlamıştı. Bitsin istiyordum. Bir sonu olmalıydı. Yoksa... Biraz daha sürerse geriye benden bir gram bir şey kalmayacaktı.

"Lütfen... Görkem, bu çok... Çok fazla..."

"Bu daha hiçbir şey..." diye mırıldandı. Yaşadığım şu ana rağmen sesindeki gülümseyen tonu yakalamak zor olmadı. Göğsüme yapışan ağır bedeniyle beraber sağ kolunu da geri çekerken tenindeki ter damlacıkları aşağıya doğru aktı. Dilimi teninde gezdirmek istiyor olmam sapıkça mıydı?

Göğsüme öpücükler kondururken serbest kalan elimle boynunu sardım. İçindeki hareketleri önce yavaşladı. Parmakları, klitoris olduğunu bildiğim bir tepeciğin etrafında dolanmaya başladı. Titredim. Terden ıslanmış tenime vuran serin havadan mı, yoksa zevkten mi bilemediğim bir titreme... Sonra hızlandı. Daha hızlı, daha sert... Tepeciğin üzerinde duran parmağıyla daha fazla baskı uygulayarak yuvarladı, ezdi... O kadarcık bir yerden nasıl böylesine bir zevk alınırdı? Ve... Ah... Gözlerimin önünde uçuşanlar yıldızlar mıydı?

Bir bir parçaya bölünmüştüm. Beline sarılı bacaklarımı, erimişçesine iki yana yığıldı. Görkem'in bir hareketle daha içimi doldurduğunu ve kendini geri çektiğini hissettim. Ama ne olduğuna bakmaya yetecek gücüm kalmadığından gözkapaklarımın ardındaki karanlığa sığınmaya devam ettim. Boğazımı yakan şeyin ne olduğunu anlamamak için salak olmam gerekirdi. Gözlerimin azar azar sulandıklarını hissedebiliyordum. Neden delicesine bir ağlama isteğiyle dolmuştum? Aldığım zevkin büyüleyiciliğinden miydi? Yoksa attığım bu adımın geri dönüşü olmamasından mı? Evet, bedenim değerliydi ama asıl kaybettiğim belki de kendime kalan son parçamdı. Ruhum artık onun içinde saklıydı.

Yanımda kaldığı süre boyunca ağlama isteğim yerine farklı duygulara bırakmıştı. Neden bilmiyorum, toparlanıp odadan çıkmasını beklemiştim. Hatta onunla bu anı yaşamamak için üzerime çektiğim yorganın altına bu anı nıp arkamı dönmüştüm. Oysa o ince bedenini yanıma bırakıp parmağının ucuyla tenimde desenler çizerken benimle sessizliğini paylaşmıştı. Ah, o dokunuşları... Nasıl da narindi. Tenimle beraber ruhumu da okşuyordu sanki. Bir ara 'Neden hala yanımdasın?' diye sormak gelse de içimden, bunu bastırmayı başarmıştım. Sorguladığım an gideceğini biliyordum. Ve henüz buna hazır değildim. Kalbini çalmak için girdiğim bu mücadelede olumsuz olabilecek her şeyin, elimden geldiğince önümü kesmeliydim.

Şimdi ise uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordum. Sanırım o uyuduğumu düşündü ki yataktan kalktı. Ağırılığı yavaş yavaş yok olurken aksini belli edecek en ufak bir hareket yapmamaya zorladım kendimi. Nefes alışverişini kontrol et, kıpırdama, gözlerini fazla sıkma... Kıyafetlerini giydi. Kemerinin sesi çınladı. Uykuda olsam gerçekten duyamayacağım kadar küçük bir çınlamaydı bu. Bir iki adım sesinin ardından, sessizlik... Yanımda mıydı? Ve ardından odanın kapısı açıldı, kapandı.

Elbette hayallerimde olacağı gibi yanımda uyumazdı
ya da kalkmadan saçlarımın arasına öpücük bırakmaz-
dı. Okşayışları son buldu ve... Gitti işte. Üzerinde uzun
uzun düşünmenin anlamı yoktu. Kokusu, dokunuşları,
öpücükleri, sesi, nefesi... Her şeyi içime işledikten sonra
yanımda olmasa da ondan ibarettim. Onu düşünmeden
üç beş saniye geçiriyorduksam önceden, bundan sonra
bu da mümkün olmayacaktı, farkındaydım.

*Ne diyardın Azra? Pes etmek, karamsarlığa kapılmak yok.
Herüz yeni başladın.* Evet, bunu unutmamak için zihnime
kazımalıyım. Bana söylediğinin aksi bir şey beklemem
kızmalıyım. Buna rağmen beklediğimden iyi değil
saçma olurdu. Buna rağmen beklediğimden iyi değil
mıydı? Bir ışık görmüştüm. Üzerime yığılmadan önce
inlerken, gözlerinde parlayıp sönen o ufak ışık... Neden
bilmiyorum ama görüldüğünden fazlası olmalıydı için-
de. Ya da kendimi kandırıyordum, delice bir şekilde.

Bu pazar sabahlarının olayı neydi? Ah, dur! Biliyorum. Görkem evde oluyordu. Yani, genelde. Ve ben bu sabah onunla yüz yüze nasıl gelecektim hiçbir fikrim yoktu. Saat kaçtı uyuduğumda? Dört, beş? Merve adlı özel alarmım sağ olsun, sabahın sekizinde uyandırıldı!

Merdivenlerden inerken Görkem'in keyifli sesini duy-
dum ve bütün sinirim kayboldu. Nadirdi bu anlar, de-
liydi. Son basamağa geldiğimde kafam hafifçe öne uzan-
tıp izledim onu. Her zamanki yerinde oturmuş, sağında
oturan Merve'ye bir şey anlatıyordu. Ellerini kullanarak
yaptığı canlandırmanın yanı sıra, yüzüne yerleşmiş rahat
gülümsemesi ile harika görünüyordu.

"Mevsim'in halini görmeliydin. Tabii Tolga'nın da.
Danşları bitsin diye ne kadar dikildik orada biliyoro-
rum."

"Seni kıskanmış olmalı."

"Ona yanlış bir düşünceye kapılmamasını söyleydim
ama bana inanmadı sanırım. Mevsim ne kadar mesafeli
olmaya çalışsa da Tolga duvarlarını yıktı." Merve derin
bir iç çekerken, Görkem'in gözleri beni buldu. Sanki en
başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi bakıyor-
du. "Bu kadar erken kalkmana şaşırdım. Dün oldukça
yorgun görünüyordun," derken ne düşündüğü açık.
Tenime yayılan sıcaklık, hem sözlerinin, hem de anıların
yeniden zihnime hızla hücum etmesine neden olurken
doğal davranmaya çalışarak omuz silktim.

"O kadar insanla tanışmak yorucuydu. Zaten son bir
haftadır doğru düzgün uyuyamadım."

"Saat on olmadan kalktığını göremedim ben," diyerek gülümsedi Merve. Sohbetin Görkem tarafından ele geçirilmesini istemediğim için Merve'nin saldırısına karşılık verdim.

"Sen az uyudun da ne oldu? İkimizde yetiştik değil mi? Sonuç olarak ben daha kârlıyım."

"Seçimin basitti."

"Senin de geçen seneden kalmaydı."

"Sanki sen yeni çizdin."

"Detay ekledim."

"Sen daha deneyimlisin."

"Sen de daha yeteneklisin."

"Senin kadar içince sarhoş oluyorum."

"Bu kötü bir şey değil ki!"

"Senin gibi kahve yapamıyorum," diyerek inadını sürdürdü.

"Senin gibi... Hmm... Şeyi işte... Yo, aslında elimden her iş gelir!" Kıkırdamaya başladığımızda Görkem, "Kızlar!" diyerek yüksek olmayan sert bir tonla konuşmamızı bölünce sesimiz kesildi. Bıraksa bir süre daha devam eder başka konulara da sıçardık herhalde. Sürekli yan yana kalınca saçmalama kapasitesinde orantılı bir artış yaşıyordu insan.

"Bugün için bir planınız yoksa sahile inelim. Yağmur yağmıyor, değişiklik olur."

"Benim planım var," diyen Merve'ye döndüm hızla. Gözlerimi Görkem'den çekmek normal anlarda pek kolay olmuyordu!

"Ne planı?" diye sorarken Görkem'i saniyelik bir farkla geçtim. Merve, bir ona bir bana bakarken, kahve gözlerinden huzursuzluk akıyordu.

"Arkadaşımla görüşeceğim." Arkadaş? Okan'la mı buluşacaktı? Neler olup bittiğini de hala anlatmamıştı!

"Arkadaşın?" Bu sefer sesimi çıkarmadım. Hemen Merve'nin ürkekleşen bakışlarından onu kurtarmam gerektiğini anladım.

"Aaa ben onu unuttum! Çocukluk arkadaşınla buluşmıştın, değil mi? Adı neydi..." diye hatırlamaya çalışıyor, muş gibi yaparken, inandırıcı olduğumu umuyordum. Akıllı kızım hemen atladi.

"Evet, Simge'yle buluşacağım da neden bu kadar senin anlamadım abi?" dedi de, ne diye uzatıyorusun ben kızım diye bağırışım geldi.

"Ne demek neden sordun? Nerede, kiminle olduğuna öğrenmek istemem garip mi?"

"Hayır, ama alışkın değilim. Fransa'dayken de dışarı çıkıyordum."

"Olabilir, ama artık buradasın."

"Abi..."

"Tamam, uzatmanın âlemi yok. Ali'ye söylerim, nereye gideceksen bırakır seni."

"Gerek yok. Taksiyle giderim, siz de güneşi kaçırmayın abicim." Merve'yi kurtarma görevimin son perdesini oynarken Görkem'le yalnız kalacağımıza sevinsem mi, korksam mı bilemedim.

"Madem bu kadar erken kalktım, doğru söylüyor, güneşi kaçırmayalım." Görkem'in ortada bir tuhaflık olduğunu anlamaması saçma olurdu. İnandırıcılığını belirten delici gözleri ikimizin de üzerinde gidip gelirken her şey normalmiş gibi davranmak kolay değildi.

"Tamam," dedi ama isteksiz olduğu da her halinden belliydi. Merve ikimizin de yanından öpüp masadan kalktıktan sonra gözlerimi Görkem'den tabağıma çevirdim. Yalnız kaldığımız zamanlarda tüm dikkatinin benim üzerimde olduğunu hissedebildiğimden ona bakmakta zorlanıyordum.

"İyi uyudun mu?" Merak ediyor muydu gerçekten?

"Uyuduğumu biliyorsun," dedim açıkça.

"Uyumadığını biliyorum." Oyun mu oynuyordu benimle?

"Neden sessiz hareket ettin o zaman?"

"Sessizliğinden benimle konuşmak istemediğini düşünmem yanlış mı?"

"Ne konuşmam gerektiğini bilmiyor olmam normal değil mi?"

"Yorganı üzerine çekip bedenini benden saklarken ve sırtını dönüp yatarken kendinle baş başa kalmak istediğini düşünmem anormal mi?"

"Ciddi misin? Yalnız kalmak istediğim için değil, sana bakmaya utandığım için arkamı döndüm. Ve her ne kadar yatmış olsak da çınlıçplak yanında uzanmak çok da rahat değil." Kirpiklerine çarpıp gözüne süzülen güneş ışıklarını takip etmem anormal miydi? Her bir değişimi yakalamaya görev edinmiş gibiydi gözlerim. Bu sabah açık olan kahvelerinin dün geceden bahsederken yavaş yavaş yoğunlaştığını rahatlıkla seçebiliyordum. Peki ya ben? Ona baka baka bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edebiliyordum?

Masanın altına indirdiğini dahi fark etmediğim eli dizimin üzerine konduğunda hafifçe sıçrayarak düşüncelerimden hızla sıyrıldım. Bacaklarıma yapışan tayta rağmen dokunuşunun eksilmeyen etkisiyle iç çektim.

"Utangaç olduğumu düşünmemiştim." Ah, yine o sırtma! Ne diyebilirdim ki? Az önce kendim utangaç olduğumu söylememiş miydim? İnkâr etmenin anlamı yoktu. "Benimle olduğun anlarda utanmana gerek yok desem de bunu ancak beraber değiştirebiliriz."

"Ben çıkıyorum!" diye seslenildikten hemen sonra açılıp kapanan ana kapının sesini duyduk. Görkem sanki bunu bekliyormuş gibi ayağa kalktı.

"Gel," derken elini uzattı. Ne demişti? "İtiraz yok!" Elini tutarak kalktım masadan. Doğru düzgün bir şey yememiş olmama rağmen artık iştahım da yoktu. Bana göre çok ağır olan adımlarla salonu geçip merdivenleri tırmandık. Benim odama gideceğimizi düşünürken beni şaşırttı ve kendi odasına doğru yürümeye devam etti. Heyecanlandım. Onun özeliydi orası. Acaba neye benziyordu? Karamsar mıydı? Hani siyahlar içinde bir yatak, koyu aksesuarlar, ışık geçirmeyen koyu bir perde yataktı. Çok fazla düşünüyorsun, Azra. Görkem'in sesinin bir yansıması mıydı içimde.

Kapı açıldı. Kendinden önce beni içeri yönlendirirken beklediğimin tam tersi bir oda ile karşılaştım. Odanın sağ tarafında duvara ortalanmış, ince lacivert dal desenleri olan beyaz yorganın düzenli bir şekilde örtüldüğü devasa yatağı ve iki yanındaki ahşap komodinleri gördüm önce. Ya da oraya baktım! Kapiya yakın olan tarafa yatıyor olmalıydı çünkü o taraftaki komodinin üzerinde cam şişede suyu ve bir kitap duruyordu. Güneşliği koyu lacivert, tül perdesi ise yine lacivert desenli ve beyazdı. Sol duvarın önünde iki tane tekli koltuk olmasının nedenini anlayamasam da şöminenin etrafına konumlandırıldığı için orada zaman geçirdiğini hayal etmeden duramadım. Odanın ortasındaki ahşap sehpa soldaki banyo kapısının yanındaki kıyafet dolabı ve komodinlerle aynı renkteydi. Yatağın sonundan koltuklara kadar olan alana mavinin tonlarıyla süslenmiş, işlemeli bir halı kaplıyordu. Görkem'in odası olamayacak kadar... Bir isim bulamadım, ama onluk değildi sanki.

"Beğendin mi?"

"Seni göremedim?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin olabilecek bir oda gibi değil. Düzenli ve evet,

bu tam sana göre. Bunun dışında, sanırım daha karanlık bir oda bekliyordum." Kafamı, yüzünü görebilmek için çevirdim. Sandığımdan daha yakarımda duruyordu. Gülümsemedi. Sadece bu. Yorum yapmadı. Bıraktığı elimi yeniden kavrayıp beni, kendine çekerken odanın neye benzediğinin bir önemi kalmadı.

"Sabah banyo yapmaya zaman bulamadin sanırım. Hala ben gibi kokuğunun farkında mısın?" Nasıl far-
kında olmazdım ki? Aşağı on dakika geç inerek yıkana-
bilecek olsam da onun izlerini silmeye kıyamamıştım.
Kendimi biraz zorladığım zaman dokunduğu yerleri his-
sedebiliyordum adeta.

Kafamı salladım, cevap bekliyor olma ihtimaline kar-
şılık. Şeytani gülümsemesini hiç bozmadan daha çok
yaklaştı. Burnunu önce saçlarıma sürttü. Oradan şakak-
larıma... Yanağımdan sürtünerek aşağı inip kulağımın
altında durdu. Dudakları hareketlendi. Minik, masum
sayılabilecek bir öpücükle içimi titretti. Tenimi süpüren
nefesi tüylerimi diken diken ediyordu. Masum öpücük-
leri kısa sürede son bulurken ağzının ıslaklığını hissettim
ona açlıkla saldırmak isteyen tenimde. Kollarına yapış-
tım. Avuçlarımdan altında şiştiler. Daha fazlasını hisse-
debilmek için kazağını çıkarmak istedim. Onun beni kokla-
dığı gibi onu koklamak...

Sartım sert bir nesneyle buluşana kadar hareket etti-
ğimizi dahi algılayamamıştım. Ve henüz öpüşmemiştik
bile. Ne delice bir etkiydi bu!

Geri çekildi. Kazağımın altından tutup üzerimden
çıkarmaya başlarken, sutyen giymediğimi hatırladım.
Şaka gibi! Bunun yaşanacağını nereden bilebilirdim?

"Bunu sevdim," dedi açıkta kalan göğsüme bakarken.
Eğildi. Nefesinin çarpmasıyla dikleşmiş memelerimin
uçlarını sırasıyla ağzına alarak tatlı tatlı emdi. Kazağa sı-

kışnuş kollarımla ona dokunmayı başaramazken aydınlık bir odada ona karşı bu kadar açık olmanın utancını bastırmaya çalışıyordum. Sonunda kazaktan kurtulmayı başardığımızda, elbette benimle işi bitmemiştir. Çorap arasına daldırdım. Bacaklarımda dolanan dudaklarının etkisiyle yığılıp kalmamak için uğraşırken, onun hıslından memnun çıkardığı seslerle gözlerimi yumudum. Onun ilgisine sahip olmak güzeldi. Kendimi hem savunmasız hem de her şeyle savaşıcak kadar güçlü hissetmemi sağlamayı başarıyordu. Özenliydi. Ondan beklediğimeceğim kadar özenli. Ona ait her şeye aç olan yarım bir kedi gibi mırıldanıyordu içimde. Tüm bedenimi tüm bedenine sürtmek, koynuna kıvrılıp kokusunun en yoğun olduğu noktayı bulmak, sıcaklığında ve kokusunda sarhoş olmak istiyordum.

Bel kemiğimden göğsüme doğru çıkan sert ve ıslak dillerinin yarattığı hisle inlerken, çıplak koluyla belimi sarıdığında yeniden gözlerimi açtım. Bu bakışlardan ne çıkarıyordum? Sanki tek hamlede beni yutabilecekmiş gibi vahşiydi o gözler. Aynı zamanda kalbimi eritecek kadar sıcak ve yoğun...

"Kendini kaybetmene bayılıyorum." Ben bayılmıyordum. Tamam, yalan söylüyorum. Kendimi onun hükmi altında kaybetmek, deneyimleyebileceğim en zevkli tecrübeydi. Ama duygusal sağlığım açısından olmamasını tercih ediyordum da anormal değildi.

Konuşmadım. O da bunu beklemiyordu zaten. Aşkamdaki sert zeminin tuvaletin kapısı olduğunu, onu açıp beni içeri sürüklediğinde anladım. Benim üzerimde kalan son parçayı ve kendi eşofmanımla beraber boxerimi çıkarmasını olduğum yerde titreyerek izledim. İçinde bulunduğumuz banyonun büyüklüğü ve güzelliği ilk

anda ilgimi çekse de dikkatimi verip inceleyemedim. Tüm algılarım yalnızca Görkem'e odaklıydı. Aynı dün gece olduğu gibi, çıplaklığından zerre rahatsızlık duymadan ölümden geçip düşün suyunu açtı.

"Gel buraya." Beni kolları arasına alıp sıcak suyun altına çekti. Kollarımı istemsizce beline dolayarak kafamı göğsüne yasladığımda gerildi. Kaslarının şişmesini, sırtının dikleşmesini anbean takip edebiliyordum. Sırtıma sarılı olan kolları sıkılaştı, sonra açıldı. Duş jeline uzanırken onu bırakmak zorunda kaldım. Ve sonra yaptığı işten büyük bir zevk aldığını gösteren yoğun bakışlarıyla beni yıkadı. Ben de onu izlerken büyük bir zevk aldığımдан tadını çıkardım. Göğsüm, kalçam ve bacaklarımın arasında daha çok oyalanan elleri kasıklarımı sıkıştırarak dün geceden kalma ağrıları su yüzüne çıkarsa da ona engel olmadım. Onu istiyordum ve bunu elde edeceğimi bilmenin mutluluğunu yaşıyordum.

Kollarımı yeniden boynuna dolayarak kendimi ona yaslamaya çalıştığımda durdurdu.

"Henüz erken." Reddedilmenin verdiği iğrenç his zehir gibi yayılırken içime beni sertçe kendine çekerek dudaklarıma yapıştı. Dişlerimiz çarpıştı. Dili ağzımın derinliklerine dalıp dilime dolandı. Özümü içercesine emerken, kıcımlı sıkan elleriyle o şeyi karnıma yasladı. İnedim. Bacaklarımın arasından sızan şey su değildi! "Seni hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum," dedi sertçe dudaklarını dudaklarımdan koparıırken. "Bildğim her şekilde, her yerde senin içinde olmak için deli oluyorum!" Alnını alnıma yasladı. "Teninin her zerresine izimi bırakmak, beni asla ama asla unutamayacağın şekilde sana sahip olmak istiyorum." Bu sert ve tutkulu sözlerinin ardından alnıma dayadığı alnını geri çekti. Benimle aynı mesafeye gelecek kadar alçalıp, karamış gözlerini

gözlerime dikti. "Ağızından çıkan kelimeleri olduğu gibi anla. Kendi varsayımlarına ihtiyacın yok. Her ne düşünyorsam sadece onu konuşurum." Yüzümü okşadı. Isalladım. Anlamıştım. Ama düşüncelerime engel olabileceğimi de sanmıyordum. Tabii bunu ona söylemedim. "Anladın mı Azra?"

"Anladım, ama..."

"Yine mi ama? Seninle işim hiç bitmeyecek değil mi?" O bunu ne amaçla söyledi bilmiyorum, ama benim yarım aklım yine olmayacak hayallere düştü. Benimle işim hiç bitmesin demek istedim. Bunu diledim. Her ne düşünyorsan onu konuşuyordun ya, buradan bu anlamı çıkarmak çok mu saçmaydı? Belki de öyleydi. Ben gittikçe boka batıyordum da bunun önüne geçecek hiçbir engel yoktu.

Ben yine sessiz kalırken suyu kapattı. Düşün kapısını açıp uzandığı ilk havluyla beni sararken diğeriyle kendini kuruladı. Havluyu beline sardıktan sonra beklemediğim bir anda beni kucağına alarak ufak bir çılgılık atmama neden oldu.

"Şimdi senin için neler yapabilirim bir bakalım," diyerek yatağa doğru yürürken, kötü düşünceler bir kez daha tutkunun gölgesinde kaldı.

Yürümeye devam etmek istemiyordum. Evde geçirdiğimiz o muhteşem dakikalardan sonra yatakta kalmaya devam etmek çok daha iyi bir seçenektir. Böylelikle onu doya doya izlemeye devam edebilirdim. Belki elleri yine üzerimde olurdu. Bakışları ile vücudumu ısıtır, ahlaksız kelimeleriyle sönen alevi yeniden canlandırır. Kısıtlı zamanım varmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Her ne kadar umutsuz düşüncelerden uzak durmak istesem de ufak bir parçam fısıldıyordu. *Bu günler sana erecek.*

Tüylerim ürperirken ellerimle kollarımı sıvazladım. Ardından omzumu saran soğuk elle sıcak göğsüne doğru çekildim.

"Üşüdüysen gidebiliriz." Üşümedim, ama bunu söyleyecek değildim. Bana bu kadar yakın dururken seni kendimden uzaklaştıracak tek kelime etmem.

"Biraz, ama böyle iyiyim." Yürümemi zorlaştırmayacak kadar göğsüne sokuldum. Kolumu okşadı. Bu anı da kaydettim asla unutmamam gerekenler listeme. Gerçi onunla geçirdiğim anların hepsi bu listede yer alıyordu. Birkaç saat önceki o harika dakikalar, listemde başı çekiyordu elbette. Ağzının gezindiği yerler... Ah neyse!

"Ailen neden Fransa'ya gitmiş?" Evden çıktığımızdan beri süren sessizliği sonunda son bulurken sıradan bir şey konuşmaya başladığımız için hem rahatladım, hem sevindim. Onun yanında olduğum her an diken üstünde olduğum, heyecanım tavan yaptığı için güzel bir değişimdi bu.

"Daha önceden tekstille uğraşıyorlarmış. Biliyordun, büyük bir kriz yaşanmış ve bizimkiler de ağır yaralanmış. Uzun süre borçları ödemek için uğraşmışlar. Annemin ailesinin durumu yerindeymiş. Onlar büyük ölölü ve yatalak olması işleri zorlaştırmış. Aynı sene kalbi daha fazla dayanamamış ve ölmüş. Ne yazık ki birkaç ay sonra da dedem kalp krizi geçirmiş. Anneme kalan parayla buradaki borçlar ödenmiş ve onları buraya bağlayan bir şey kalmadığı için Fransa'ya gitmişler."

"Ya babanın ailesi?"

"Babam babasını hiç tanımamış. Terk edilmişler. Annesi de kanser hastasıymış. Babamın üniversiteye gittiği dönem gördüğü kemoterapilere yanıt verememiş ve yine aynı kötü son."

"Nasıl bu kadar rahat anlatabiliyorsun?" Evet, dışardan duyan biri için her zamanki gibi duyusuz geliyordu bu sözler.

"Onları hiç tanımadım. Bizimkiler Fransa'ya taşındıktan iki sene sonra doğmuşum. Anlayabilecek yaşa geldiğimde bana onlardan bahsettiler ama hiçbir zaman duygusal bir bağ kurabilmem mümkün olmadı. Tek çocuğum ve annemle babamdan başka aile diyebileceğim kimsen yok."

"Peki onların kardeşleri?"

"Babam tek çocukmuş zaten. Annemin ise bir abisi var ama o da seneler önce gönlünü bir yabancı kıza kapıtırıp gitmiş. Bir daha da ondan haber alamamışlar."

"Değişik bir ailen var Azra," dedi gülümseyerek. Gülümsedim. Zaten onu öyle gördüğümde ya donup kalıyordum heyecandan ya da ben de gülümsüyordum. Kalbimi ısıtıyordu bu güzel gülümseme...

"Annem ve babam görebileceğin en şeker anne baba-

dir. O kadar sıkıntıya rağmen her zaman mutlu olmak için çok nedenleri olduğunu söyler, dururlar. Çok sık atı-
sırlar, ama hepsi zararsızdır."

"Şimdi restoranları vardı, değil mi?"

"Evet. Annem yemek yapmayı çok severdi. Fransa'da
ne yapacaklarını düşündüklerinde babam annemin ha-
yalını gerçek kılmak istedi."

"Ama buraya döneceklerini söylemişsiniz."

"Babam etrafındaki insanların kendi dilini konuşma-
sını özlediğini söylüyor. Orada çok fazla Türk olmasına
rağmen, aynı şey değil sonuçta. Annemin tek derdi ise
bona yakın olmak."

"Sen neden buradasın?" diye sordu. Benim de bilme-
diğim bir cevabı verebilmem mümkün değildi.

"Orada olmaktan sıkıldığımdan başka bir veri yok
elimde." Kafasını salladı. Yine sessizliğe gömülmeden
konuşmaya devam edelim istedim. Hep ben anlatıyor-
dum da onun hakkında Merve'den duyduklarımın
başka hiçbir şey bilmiyordum. Annesi ve babasını kay-
betmişti ama hala anlamıyordum senelerce kardeşinden
neden uzak kalmıştı.

"Sen neler yaptın? Mesela nerede okudun?" Tutuşu
sıklaştı. Bunu bile soramayacak mıyım? Ne konuşacak-
tık biz, o kendini kapadığı kutuyu aralamazken?

"İngiltere'de işletme okudum."

Bunu söylemek neden bu kadar zordu ki? Görkem'i
anlamak gerçekten çok zordu. "Demek sen de burada de-
ğildin." Devam etmesi için itelemeye çalıştım. Ters tepe-
bilirdi. Ama denemek zorundaydım. "Ya sonra?" Durdu.
Omzumu saran kolu geri çekildi. Gittiğimiz yönün aksi-
ne, yani arabaya doğru yürümeye başladı. Anlık şaşkın-
lıkla bir iki saniye duraksasam da onu takip ettim.

"Gezdim," dedi sadece. Başka bir şey söylemeyece-

ğini düşünerek yalnızca kafa salladım, ama beni çağırdı.
"Babam onun işlerini yapmamı istiyordu. Ben ise ondan
ve bu işlerden olabildiğince uzak kalmak..." Adımları ya-
şladı. "Üniversiteye geç gittim. Sırf burada olmamak
için İngiltere'yi tercih ettim. Okul bitse de orada yaşamak
ya devam ettim. Sonra sıkıldım ve gezmeye başladım.
Önce başka ülkeleri, sonra Türkiye'deki başka şehirleri..."

"Ve sonra işin başına geçmek zorunda kaldın." Bu
sefer kafasını sallarken başka bir şey söylemeyeceği bel-
liydi. Konuşma bitmişti. Anlayabildiğim tek şey babamın
sevmediği, ama bunda bu kadar sıkıntı yapacak ne
vardı anlamış değildim. Ailesiyle sorun yaşayan o kadar
çok insan vardı ki bu tepkisi bu gibi durumlar için fazla
kalyordu. Üstelemedim. Sorularımı ve merakımı kendi-
me sakladım. Bu kadarı bile yeterliydi. En azından şim-
dilik...

Arabaya binene kadar onunla tensel çekimimizin de-
şinde bir şeyler paylaşmış olmanın verdiği mutlulukla
ayaklarım havada yürüdüm. Sanki aşama kaydetmiştim.
Sanki umudum yersiz değilmiş gibiydi. Belki dediğim
düşüncelerin ihtimali daha yüksekti.

Gökçem, biraz çalışması gerektiğini söyleyip masadan ayrılır ayrılmaz onun yerine oturarak Merve'ye sokul-
dum. "İyi bakalım."

"Okul bakalım."

"İki saniye sabretseniz! Duyacak şimdii!"

"Duymaz. Merdivenleri çıkmasını bekledim herhalde. Salak mıyım ben? Allah Allah! Deli edersin sen adamı. Ayrıca fısıldıyorum. Halimize bak! Anlatacak mısın artık?"

"Susarsan anlatacağım, Azra."

"Hadi hadi, laf yapma bana. Okan'la buluştun, değil mi?"

"Evet." Surati bile kızarmadan evet dedi ya... Kıza

"Ne zaman numaranı verdin? Bardan sonra hiç denk gelmediğimize göre orada vermiş olman lazım. Ne yani, tanıştığın adama yarım saat bile geçmeden numaranı mı verdin?"

"Kafam güzeldi. Ayrıca yakışıklı çocuk, ne var yani..."

"Hu huuuu... Merve? Bu sen misin? Hani şu eski erkek arkadaşından sonra kimseye yanaşmayan, rahibe Merve?" Omzuma patlatırken, sinir olmuş surat ifadesine bakıp kahkahalarla gülmek istedim. Ama heyecanım daha baskındı. O salak, tipsiz çocuktan beri içine kapanmıştı ve bunun değiştiğini görmek merak uyandırıcıydı.

"Kes sesini. Böyle yaparsan öğreneceğin bununla sınırlı kalacak."

"Hadi be oradan! Devam et." Korkusu baskın geldi.

ğinden konuşmaya başladığımızdan beri üçüncü kez merdivenlere baktı.

"Odaya mı çıksak acaba? Kapalı kapı ardında daha rahat hissedeceğim kendimi."

"Çalışma odası iki kat yukarıda, kapısı da kapalıdır. Uzatma daha fazla da anlat." Bir kez daha merdivenlere bakıp sonunda anlatmaya başladı.

"Neyse, kaza bela numaramı aldı. Ne konuştunuz diye sorma inan hatırlamıyorum. O anlara ait aklımda kalan iki şey var. Biri vedalaşırken elimi tutup okşamam, diğeri bakışları... Beni ikna etmek için ne söylediğinden emin değilim. Belki de ikna etmesine gerek bile kalmamıştır." Anlatırken, ses tonundan kendine sinir olduğu belliydi.

"Eee..."

"Soluk alıyorum izin verersen."

"Ay Merve... Kırk yılda bir şey anlatacaksın, ondan da eziyet çektiriyorsun."

"Ertesi sabah uyandığımda telefonuma kayıtlı olmayan bir numaradan tatlı bir günaydın mesajı aldım. Kim olduğunu sordum. Sarhoşluğumu yüzüme vurarak dalga geçtikten sonra kendini hatırlattı. İlk üç gün neredeyse hiç cevap vermedim, verdiğimde de başımdan savmaya çalıştım. İşe yaramadı. Okuturum bir ara mesajlarını, yaptığı şebekliklere gülmeye başladığımda sanırım ömeye çalıştığım duvar sarsıldı."

"Dadam dam da daaa... Eee sonra?" Kıkırdadı. Otur bundan keyif alıyor olması mutluluk vericiydi.

"Daha çok birbirimize sataşarak mesajlaşmaya başladık. Zaten yoğunum, bunlar kısa süren sohbetlerdi. Son iki gün boyunca sürekli görüşmemizi teklif etti. Ben de sonunda pes ettim ve kabul ettim." Gevşeyen tokasını çıkarıp saçlarını yeniden toplarken yine merdivenlere

baki. Bacağını dürterek dikkatini çekmeye çalıştım. En bevecanlı yerinde susulur mu ya?

"Hadi..."

"Of Azra. Bugün gittim işte. Sizden birkaç dakika önce döndüm."

"Nasıldı? Ne yaptınız? Yüzün güldüğüne göre güzel zaman geçirdin."

"Uzun zamandır hayatımda biri olmadığı için kendimi şanslı sayıyorum."

"O nedenmiş?"

"Bu sorulara düzenli olarak maruz kalmaya katlanamazdım."

"Uyuz şey," derken saçını çektim. Nefret ederdi saçının çekilmesinden. Onu tanıdığımdan beri saçları uzundu ve erkeklerin çoğu saçlarını çekerlerdi. Ergen gerzekler...

"Azra!"

"Sen de uzatmadan anlat. Sen de kurtulursun ben de."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum ki Azra. Hoş, hatta oldukça yakışıklı diyebilirim. Hani, kafam güzel diye bana öyle gelmemiş. Oyuncu biri. Turizm acentesi varmış. Tahmin edebileceğin üzere ağzı iyi laf yapıyor."

"Ama sen yemezsin," dedim kaşımı kaldırarak. Olurda aşk gözünü kör ederse ne olacağı belli olmazdı ya... Söyleyene bak! Ben ne yapıyorum sanki!

"O da bunun farkındaydı sanırım. Neyse ne... Keyifli zaman geçirdim. Ondan etkileniyorum ama..."

"Ama ne? Hala Sarper'i seviyor olamazsın."

"Sevmiyorum. Çok uzun zaman önce onu sevmeyi bıraktım. Sadece yeniden bir şeylere başlamak, muhtemelen ayrı sonu yaşayacağımı bile bile bunu yapmak saçma geliyor."

"Bu şekilde devam edemezsin Merve. Bu zamana ka-

dar tek kelime etmedim bu yaklaşımınla alakalı ama bu sefer karşında hoşlandığın biri var. Belki iyi biri değil, bilemezsin." Derin bir öf çekerek kafasını masaya yasama, sonra kızarmama neden oldu.

"Şimdi de aşk profesörü mü oldun? Abim sana yarıyor anlaşılan."

"Bunun aşkla alakası yok. Lafı çarpıtma."

"Sen anlat. Ne dönüyor aranızda? Yanınızda iki dakika geçiren alev saçtığınızı fark eder." Aynı onun gibi ne abisi olmasaydı. Onunla yattığını, muhtemelen beni anı sevmeyeceğine dair karamsar düşüncelerimi, ailesiyle ilgili merakımı -bu merakım tamamen Görkem üzerinde yaratmış olabileceği etkidən kaynaklıydı- Merve ile paylaşmak tuhaf olurdu. Hem utanıyor hem de uygunu buluyordum. Yani benim bir kardeşim olsa ve Merve'yle yatsa... Yok yok duymak istemezdim. Bana ne canım, ne yapmak isterlerse yapsınlar. Offf... Yine kafa gitti. Olanı ya kardeşimle arkadaşımın ilişkisini düşünüyorum!

"İyi gidiyor."

"Bu kadar mı? O elle tutulur tutkunun bir sonucu yok mu?"

"Ne gibi bir sonuç beklediğine bağlı..."

"Öpüşmekten ne kadar ileri gittiniz mesela?"

"Cidden bunu merak ediyor musun? Abinin beni eliyip ellemediğini, benim ona dokunup dokunmadığımı Abinin?" Gözlerini devirdiğinde, taktığının işe yaradığını anladım. Bir şey yaşamış olsaydım ona anlatacağımı düşünüyordu. Henüz değil. Henüz erken...

"Ne bok yerseniz yiyeceğim canım, oldu mu? Ben odama çıkıyorum. Önce banyo yapar, sonra çizimleri alır yanına gelirim, tamam mı?"

"Tamam canım." Merve, yukarı çıkarken ben de mas-
sajı toplamaya başladım. Bu akşam Merve'yle olacak-
sam Gökem'le baş başa kalamazdım ve bu benim için iyi
bir şeydi. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Artık ona aittim,
diye hislediyen yarımına baş etmeyi öğrenmem gerekiyo-
rdu. Pişman değildim. Aksine bulutların üzerinde yürü-
yordum. Sorun da buydu, ne kadar yüksekte düşsem
canım o kadar çok yanacaktı.

Birbirine yapışan göz kapaklarımı zorlukla araladığımda, ilk anda beni uyandıran şeyin ne olduğunu anlayamadım. Ta ki gözlerim karanlığa alışana kadar. Mümince, uzun silüet Görkem'den başkası değildi. Üzerine oldukça bol gelen beyaz tişörtünün üzerindeki parlak yazıyı okumaya çalıştım anlamsızca. Kavuşturduğu kollardan yazının tamamını göremiyordum. Sonra altındaki gri eşofmana takıldı gözlerim. Lekeli gibiydi. Belki ıslak? Derdim gözlerine bakmamaktı. Neden burada olduğunu tahmin edebiliyordum. Ve ona bir kez bakarsam o anın gelmesini hızlandıracaktım.

Dilim damağım kurudu. Yutkunmaya çalışırken tuhaf sesler çıktı boğazımdan. Yorganın altında sıcakladım. Hâlbuki sadece çamaşırlarımlaydım. Hassi... Her yerimi görmüş olmasına rağmen utandım. Onun beni soyması başkaydı, bu durum başka... Sıcaklığı umursamadan yorganı kavrayıp boğazıma kadar çektim. Sesimin çıkacağından emin olmak için boğazımı temizledim. Rezillik diz boyu!

"Bir şey mi oldu?"

"Neden yüzüme bakmıyorsun?"

"Olan şey bu mu?" dedim hala yüzüne bakmazken. Çocuk gibi hareket ediyordum. Onun karşısında ne zaman normal olabilmiştim ki şimdi olayım!

"Bana bak, Azra." Emri aldı işte benim bu salak aklım ve gözlerim değdi gözlerine. Koyulaşmış mıydı kablveleri yine, göremedim. Sinirli miydi, gergin mi? Yoksa

her zamanki gibi ifadesiz miydi, anlayamadım. Yalnızca baktım. Üretmediğim tükürüklerim sıkıntı yaratmaya devam ederken sırtımı iyice yatağa yasladım. Yorganıma sığınmaya devam ettim, ne yapacağımı bilemeden. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordum bu anın. Daha bu sabah bacaklarımın arasında olan ağzının bıraktığı etki geçmemişti ki... Bu kadar sık mı olacaktı? *Olsun*, diye siz-
landı içimdeki sapık!

"Saat kaç?" Kıkırdadı. Aptal olduğumu düşünüyor olmalıydı. Ne fark ederdi saatin kaç olduğu.

"Bir saate gün aydınlanır." Ve buzdan duruşunu bozarak yatağın yanına geldi. Kalçama yakın bir yere oturana kadar onu izledim. Gözlerimi yummamla bir eli yanağımı kapladı. Parmaklarından biri göz kapağımın üzerinde gezerken, kirpiklerime süttü. Huylandım.

"Neden bana bakmıyorsun, Azra? Rahatsız mı ediyorum seni?" Hayır, anlamında sağa sola salladım kafamı. Yalan! "Aç o bal gözlerini." Bal gözlerim? Bunu bana daha önce de söylememiş miydi? Kalbim eridi. Böyle saçma sapan bir söz yüzünden akışkan bir hal aldı ona tutkun kalbim. Mahvolmuştum. Bu aşk fazlaydı bana... "Azra..." Sabırsız sesinden çıkan adımla açtım gözlerimi. Şimdi daha yakındı. Çok daha yakın... Bir çift koyu kahve çekirdeği... Kokusu gibi...

Eli yanağımdan boynuma doğru kayarken fark ettim ki yorganı tutan ellerim çoktan iki yana düşmüş. Nasıl bir etkisi vardı üzerimde? Bir kez daha aynı soru yandı zihnimde. *Aşk mıydı bu hislerin adı?*

Askılarım düştü. Köprücük kemiğimin üzerinde bir omzumdan diğer omzuma gezindi parmağı. Tam ortaya gelince durdu. Göğsümün arasına doğru düz bir çizgiyi takip ederek indi. Sutyenin ortasından tutup aşağı çekti. Derin bir solukla, serbest kalan göğsüm şişti, indi. Önce

birinin sonra diğèrinin etrafında daireler çizerken meme uçlarım dikleşti. Hareketleri adeta bir kısır döngüye girdi. Gözlerim kapanırken başım geriye düştü. Ve ben yarım kalan aklımla bir kez daha onun dokunuşları altında kaybettim.

Hangi ara soyunduğunu göremediğimden üzerime çıktığında tenime değen teni beni hazırlıksız yakaladı. Güç almak ister gibi yapıştım omuzlarına. Ona dokunmayı seviyordum. Tenini, teninden buram buram yayılan kokusunu, ellerinin soğukluğunu, vücudunun sıcaklığını, nefesinin yüzüme vurmasını ve şimdi olduğu gibi dudaklarından aldığım o eşsiz tatla sarhoş olmayı...

"Bacaklarını belime dola." Memnuniyetle uyduum isteğine. Bu sefer korkmuyordum. Aksine yaşayacak olduklarımın az çok bilincinde, deli bir heyecan duyuyordum. Ama o acele etmedi. Dokunmadığı yer bırakmak istemezmiş gibi yoğunluğunu tenime. Kıvrandım altında. İstemelerimi bastıran tek şey dudaklarıydı. Zihnimin gerisinde müzik çalıyordu sanki. Öylesine büyülü geliyordu bu an...

"İstiyorum..." Anladı ve istediğimi verdi. İçimi büyük bir yavaşlıkla doldururken gözlerim sulandı. Yaşadığım duyguların yoğunluğu fazla geliyordu. Geri çekildi. Sonra ileri... Geri... İleri... Yavaşlığı çıldırtıyordu. Ellerimle sırtını kavrayıp kendime çekmeye çalıştım, işe yaramadı. Bir an sonra yükseldim. Şaşkınlıkla açılan gözlerim, altımda yatan Görkem'le buluştu.

"Sür beni," diye fısıldadı. Belimi saran bileklerine tutunurken, bir süre hareketsiz kaldım. Nasıl hareket etmem gerektiğini kestiremiyordum. Sanki çok hafifmiş gibi beni kaldırıp indirdiğinde ve bu hareketi birkaç defa devam ettirdiğinde anladım ne yapmamı istediğini. Düşüncelerimden tamamen sıyrılmama ramak kalmıştı.

başka bir tişörtle girdi içeri. Kapıyı sessizce kapattı arkasından. Ne işi vardı burada?

"Kenara kay." Yatağın ortasında yarım yamalak duymuş şaşkın şaşkın ona bakarken yeniden soyundu. Daha az önce sevişmemize rağmen, zarif bedeninin görüntüsüyle karnım hareketlendi.

"Neden buradasın?"

"Burada olmamı istediğin için."

"Git buradan," dedim sinirle. *Salak herif!* Ne zamandır yordu kendini? Ona karşı zayıf olabiliyordum ama bu her dakika beni ezmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

"Ne oldu yine, Azra? Elimi yıkadım, üzerime temiz bir şey aldım ve geldim. Bunların hepsi beş dakika sürmedi. Ama sen bu kadar sürede sinirlenmeyi başarmıyorsun?"

"Sorun gidip gelmen değil."

"Ne peki?"

"Yalnızca gitsen olmaz mı?"

"Alt tarafı bir saat uyku çekeceğim, ama sen zamarımı çalmaya devam ediyorsun." Gitmesini söylememe rağmen, elbette ki beni dinlemedi ve yatağa çıktı. Sağa doğru kaymak zorunda kalırken ben, belimi sarıp kendine çekti. "Ne oldu, söyle bakalım."

"Ben istediğim için buradasın."

"Eee... Ne var bunda?" Kolları arasından çıkmaya çalıştım, bırakmadı. "Azra, benimle açık konuşmadığın sürece seni anlayamam."

"Sadece ben istediğim için buradasın. Buna ihtiyacım yok. İstemiyorsan gidebilirsin. Hatta git." Ondandır kurtulmak için bir denemem daha başarısızlıkla sonuçlanırken sıkıntıyla iç çektim. Evet, bulunduğum yer çok güzeldi. Onun sınırsız sardığı kolları arasında huzurluydum. Ko-

kuşunu derin derin içime çekerken olmak isteyebileceğimi başka bir yer hayal edemezdim.

"İstemediğim hiçbir şeyi yaptıramazsın bana, Azra. Sif sen istiyorsun diye bu isteklerine boyun eğecek değilim. Eğer şu anda yanımdaysam bu ben de istediğim içindir." Gerçekten mi? Buna inanmakta zorlanıyordum.

"O zaman neden öyle söylemedin?"

"Bunu açıklamam gerekeceğini düşünmedim. Şimdi, ben fikrimi değiştirmeden susup uyuyacak mısın? Yoksa huzurlu bir uyku için gitmem mi gerekiyor?" Her ne kadar defolup gitmesini söylemek istesem de onun ilgisine aç olan yanım baskın geldi ve sustum. Sessizliğimi kabul ederek beni göğsüne çekti. Burnunu saçlarımın arasına soktuğunu ve derin nefesler aldığını duydum. Bunu neden yapıyordu? Seks için benimleyse neden yanımda yatıyordu? Neden kokluyordu severmiş gibi? Neden, neden, neden... Ben aklımda bir sürü nedenle uykuya dalırken o hala kolumu okşuyordu.

Mart kapıdan baktırır, kazma kürek yaktırırırır. Kim de mişse doğru demiş. Soğuk havalara alışkın olsam da, bu ranın soğuğu bir başkaydı. Birkaç saniye içerisinde içim dolduruyor, daha ileri safhalarda ateşinizi sümküler. İşte ben o ileri safhaya geçmiştim! Açlışa gün sayarken başıma gelecek en kötü şeydi. Tamam, çizimi bitirmem çok uzun sürmemiştir. Zamanında boş kaldığım anları hayallerimi süsleyecek elbiseler üzerinde çalışarak geçirmem benim için bir artı olmuştu. Ama ya terzi hatı yaparsa? İşte bunun geri dönüşü zordu.

Kumaş bulabilmek için oradan oraya sürüklendiğimiz birkaç gün içerisinde bu hale getirmiştik kendimi. Soğuk havadan mağazanın sıcak klimalı ortamına gir, yeniden soğuk havaya çık. Koştururken terle... Sağlıklı kalmam pek de mümkün değildi zaten.

Merve, üçüncü defa buzlu sudan çıkardığı bezi alıma koyarken titredim. Üşüyordum. Ve bu acımasız kızınatla üzerimi örtmeme izin vermiyordu. Ateşim yükselirmiş! Ama böyle de üşüyorum!

"Donuyorum..." diye tısladım dişlerimin arasından.

"Çünkü vücudun odanın sıcaklığından yüksek."

"Ders vermene değil, beni rahat bırakmana ihtiyacım var."

"Çocuk gibi oldun iyice!"

"Sen de pımpirikli annelere döndün. İşine gücüne baksana sen!"

"Abim doktorla beraber gelene kadar benden kurtulamazsın."

"Ailecek inatçısını!"

"İyileşmek istemiyorsun herhalde?"

"Çocukmuşum gibi konuşmayı kes."

"Neden böyle konuşuyorum acaba?"

"Hiç çekilmiyorsun, Merve."

"Sen de canım, sen de..."

Biraz naz yapıyor olabilirdim. Birazcık! Benim iyiliğimi istediğini biliyordum, ama şu an her şey sinirime dokunuyordu. Sabah ateşler içinde uyandığımda Merve neden hala kalkmadığını merak edip yanıma gelene kadar yataкта kıvranmıştım. Hemen Görkem'e haber vermiş ama bir sonuç alamamıştı. Uzun sürecek olan toplantı-undaymış beyefendi!

Merve de beni hastaneye gitmeye ikna edemediği için kendi bildiği yöntemlerle iyileştirme çabasına girmişti. Çorba, bitki çayları, soğuk bezler ve bir ateş düşürücü ilaç... Ateşim ara ara azalıyor, uykuya dalıyordum. Ama gördüğüm abuk sabuk rüyalar ve yeniden yükselen ateşimle beraber bir öncesinden daha huzursuz uyanıyordum. Annemi istiyorum diye, yakınmamak için zor tutuyordum kendimi. En son ne zaman bu kadar hasta olmuşum? Çok zaman geçmiş olmalı. Hayal meyal annemin başında durduğunu ve masal anlattığını hatırlıyorum.

Kapı çalınca karnıma giren ağrıyla suratımı buruşturdum. Görkem'in geldiğini bilmek şu halimle bile heyecanlandırıyordu beni. Peşinde getirdiği doktoru saymazsak, çocukça bir şekilde benimle ilgilenmesini istiyordum. Lanet toplantısından çıktığında Merve'ye neden acil bir durum olduğunu söylemedin diye kızmış, doktoru da alıp geleceğini söylemişti. Kızması beni umursadığı anlamına mı geliyordu bilmiyorum ama ho-

şuma gitmişti. Kendisi gelse yeterdi, ne gerek vardı oca-
mı buramı kontrol edecek bir doktora!

Aralık kapı itilerek açılırken içeri daları Görkem'in
heybetiyle yüreğim hopladı. Çok şıktı. İse giderken giy-
diği her bir takımla büyüleniyordum. Bütün gün büyük
bir özenle hareket ediyormuş gibi evden nasıl çıkıyor
öyle geliyordu. Neredeyse hiç kırışaksız duran takım,
parlak ayakkabıları, her zaman dağınık duran takım,
Tek değişim, sabahın aksine hafifçe çıkmış olan saçları...
oluyordu ve ben aynı gün içerisinde her iki halinin de
verdiği hissi tatmaktan zevk alıyordum. O her zaman ha-
rikaydı.

Soğuk eli yanağımı sararken bir kez daha titredim.
Aptal soğuk bezin aksine rahatlatmıştı Görkem'in dok-
nuşu. Saçmaliyordum, değil mi? Aptal bir aşığa aitti bu
düşünceler. Ateşi olan, aptal bir aşığa...

"Hele bir iyileş, kendini bu hale getirmenin cezasız
çekeceksin."

"Sana da merhaba Görkem..."

"Ukala..."

"Bay Çokbilmiş..." Gözleri parladı. Doktorun hiç ge-
rek olmasa da kendini hatırlatma çabasıyla, o parlaklık
geride kaldı.

"İzin verirsiniz hastamızı muayene edeyim."

"Hoş geldin Sami Amca. Böyle hastalıklara da baktı-
ğını biliyordum."

"Bakmıyorum zaten," derken Görkem'e kayan gözle-
rini devirdi. "Benden başka kimseyi bu hızla buraya ge-
tiremezdi."

"Anlıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa aşağıdayım,
Sami Amca. Belki gitmeden bir çay içmek istersin."

"Sağ ol kızım." Merve, bezi kaldırıp hala daha sıcak
olan alnıma ılık dudaklarını değdirdi. Sesine dramatik

bir ton katarak, "İyi olacaksın Azra," dediğinde koluna
son anda vurmayı başardım.

"Fislik!"

"Hui..."

"Evet, Azra. Artık öğrendiğin üzere adım Sami. Normalde kadın doğum uzmanı olsam da standart doktor eğitimini tamamladığım için elimden geldiği kadar sana yardımcı olmaya çalışacağım." Kadın doğum uzmanı mı getirmişti gerçekten? Adam tatlı olmasa Görkem'e sinir burucu bir bakış atardım da neyse... "Dik oturabilir misin?" diye sorarken aynı zamanda kalkmama yardımcı oldu. Nedenizce fazla dağılmış halimden utandım. Bunun sebebi elbette doktor değildi. "Ne zamandan beri böylesin?"

"Sabah bu şekilde uyandım. Ateşim bir iniyor, bir çıkıyor."

"En son ölçülen yüksek ateşin kaç dereceydi ve ne zamandı?"

"Sanırım otuz sekiz buçuk, yaklaşık bir saat önce." Kafasını salladıktan sonra muayenesine başladı. Ben ise saçma bir şekilde saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Dudaklarım ateşten çok fazla kurumuştu. Çatladıklarını hissediyordum. Burnumu silmekten burnumun kenarları acıyordu. Muhtemelen her yerim şişti. İnanılmaz çirkin görünüyor olmalıydım. Merve çıkmıştı. O neden hala buradaydı?

Sami Bey öne kaymamı istedikten sonra yeni değiştirdiğim tişörtümü sıyırdı. Sırtıma dayadığı stetoskobun soğuk ucundan rahatsız bir şekilde birkaç kere öksürdüm. Kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Üşütmüşsün," dediğinde kendimi tutamadan kıkırdadım. Sami Bey kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Sadece üşüttüğümün farkındayım. Bu yüzden doktora gitmek istemedim."

"Sıradan bir soğuk algınlığından daha fazlası olabildi, küçük hanım. O yüzden bu gibi durumlarda önce doktora gitmen daha sağlıklı olur," Davranışından utanarak kızarıırken ateşten olan kızarıklığının bunu örtüp edebildiğini umdum. Tabii ki daha ciddi bir şey olabiliş de... Offf!

"Haklısınız..."

"Tamam, sen uzanmaya devam et. Ben Görkem'e gerekli ilaçları yazıp bırakacağım. Birkaç güne bir şeyin kalmaz. Soğuk ya da çok sıcak bir şey içme. Aşırı kalın ya da ince giyinme. Terledikçe üzerini değiştir, çünkü vereceğim ilaçlar seni terletecektir. Fazla uyku hali yapabilir, senin de zaten dinlenmeye ihtiyacın olacak." Bir iki cümle daha söylemeye devam ederken dinlemekten sıkıldım. Görkem'in iğne gibi batan bakışlarını üzerimde hissettiğim için dikkatimi uzun süre koruyabilmem mümkün değildi.

"Teşekkür ederim geldiğiniz için," dedim Sami Bey kapıdan çıkarken. Görkem, bir kez daha bana bakıp peşinden çıktı. Geleceğini biliyordum. Onu beklemek istesem de ağırlaşan gözkapaklarım buna izin vermeyecek gibi görünüyordu. Kimsenin olmamasından yararlanarak yorganı üzerime çekip edindiğim azıcık sıcaklıkla yatağın içinde kıvrıldım. O gece olduğu gibi Görkem'in kollarının etrafımı sardığını hayal ettim. Aradan on gün geçmesine rağmen dünmüş gibi hissedebiliyordum. Hayatımda geçirdiğim en heyecanlı, aynı zamanda en huzurlu uykuydu sanırım. Her zaman olacak bir şey olmadığını bildiğimden ilk bir saat gözüme uyku girmemişti. Onun sıcaklığını, teninin kokusunu emmek, nefesinin sesini ezberlemek istemiştım. Uykuya daldığında gözlerinin kenarlarındaki yok olan çizgileri izlemiş, uyanık olduğu her an düşüncelerinde boğuluyor olduğunu fark

emiştim. Onu tanıma isteğimle beraber yakın olma iste-
ğim de artıyordu. Bakışlarının, dokunuşlarının ya da tut-
ku dolu geçirdiğimiz birkaç gecenin yeterli olmayacağını
biliyordum.

"Seninle ne kadar süre kalacağını sanıyorsun? Bir ay daha mı? O kadar sürmesi için dua etmelisin."

"Senin yanında olmadığı için gelip bana laf sokmaya çalışman gerçekten çok tatlı! Neden artık defolup gitmiyorsun?" Salak kadın! Hangi yüzle bu eve gelebiliyordun? Bir de Görkem'i görmeye gelmiş!

"Sana soracak değilim. Görkem gelene kadar da bir yere gitmiyorum."

"Eğer buraya geleceğinden haberi olsaydı ya bize söylerdi ya da burada olurdu. Demek ki burada istenmiyorsun." Sallıyordum. Belki de haberi vardı. Yoksa bile evine gelmesi onun için sorun teşkil etmeyebilirdi. Nefret ediyordum hepsinden!

"Sana hesap verecek değilim. Kendini eğlendirdiği yeni bir oyuncaktan fazlası değilsin." Tam ağzımı açmış dilime ne geliyorsa söyleyecekken, Görkem'in sesini duyarak irkildim.

"Azra... İlaçlarını almalısın." Ne ilacı ya? Açık olan kapı kendi kendine kadının yüzüne kapandı. Ne oluyordu yahu... "Azra..." Görkem'in sesi kulağıma dolarken, arkamı döndüğümde boşlukla karşılaştım. Vücudumdan soğuk terler akmaya başlarken "Uyan..." komutuyla sarsıldım. Etraf karardı. Gözlerimi yeniden açmaya zorlarken, bulanık bir silüet üzerime eğildi.

"İyi misin?"

"Görkem?"

"Evet?" Aptal bir rüyanın daha yarattığı sancılı etki hala üzerimdeyken, saçımı düzelten eline yaptım. O

kadın haklı olamazdı. Rüya bile olsa bunu kabul edemirdim.

"İyiymi..."

"Çok terlemişsin. Üzerini örtmemen gerekiyordu." Haklıydı. Bu yüzden sesimi çıkarmadım. "Bir şeyler mırlıtlanıyordun. Ne gördün seni bu kadar rahatsız eden?"

"Hatırlamıyorum," dedim hızla. Yalan söylediğim anlaşılmamasın diye kendime destek aradım. "Ateş saçma rüyalar görmeme neden oldu sanırım." İnanıp inanmadığımı bilmiyorum. Gözlerine bakmaya cesaret edemedim. O da daha fazla üstelemedi.

"Hadi kalk. Merve sana yiyecek bir şeyler getirecek. Sonra ilaçlarını alıp yatarsın yeniden." Kalkmam için yarıdan eden eli terli enseme dolandı. İğrenmesinden korkarak kendimi doğrultmaya çalışırken çabamı umursuyor gibi görünmüyordu. Aksine, enseme yapışan saçları toparladı. Diğer eliyle yastığı düzeltti ve ben yaslanana kadar ensemedeki elini çekmedi. Ayağa kalkıp dolabıma doğru giderken onu izledim. Küçük ama muhteşem görünen kaçı, gergin omuzlarını, attığı emin ama sakın adımlarını... "Tişörtlerin nerede?"

"İkinci çekmeceye bak." Dolabım özelimdi, ama onun orayı karıştırmamasından rahatsız olmadım. O da dünyanın en sıradan şeyini yapıyormuş gibi davranıyordu. Çok güzeldi. Eline aldığı beyaz, spor bir tişörtle yanıma döndü. Başımdaya dikildiği, bakışlarının üzerimi delip geçtiği birkaç saniyenin sonunda oturdu.

"Çıkar üzerini." Hep emir, hep emir...

"Sen çıkabilirsin. Ben hallederim."

"Azra, inatlaşmaman konusunda kaç kere daha konuşmamız lazım?" Onunla uğraşacak halim yoktu. Şu an olabilecek en rezil halimle karşıındaydım. Ve umursayacağım en son şey beni çıplak görmesi olmalıydı. Kaç

defa sevişmiştik? Üç mü? Saydığımın değildi elbette... Çocuk gibi davranmamın âlemi yoktu sadece. Daha fazla oyalanmadan, üzerimdeki terden ıslanmış tişörtü çıkardım. Tişörte uzandım ama elbette vermedi. Kafamdan geçirebilmek için tişörtü elinde kıvırdıktan sonra uzandı. Şaka gibi! Beni giydirdiyordu. Soymasını anlayabiliyordum. Seksiydi. Ama... Ya bu? Çok... Çok masum bir hareketti.

Önce kafamdan geçirdi. Saçlarım yeniden yüzüme yapışırken görüşüm kesildi. Ama soluğunu hissedebiliyordum. Alamadığım kokusuna hasret, tıkanmış burunlardan nefes almam tamamen saçmalıktan ibaretti. Ama ne yapayım? Özlemiştim... Birkaç saat yetiyordu eksikliğimi hissetmeme.

Önce sağ, ardından sol kolumdan geçen tişört sırtımda üzerimdeydi. Derin bir nefesle geriye yaslandım. Hem ona yakın olmak, hem uzaklaşmak istiyordum. Kararı verdi. Ben yüzüme dökülen saçları toparlarken ayaklandı.

"Kendine dikkat etmemenin hesabını sonra vereceksin. Yemeğini ye, ilacını iç ve uyu. Yine geleceğim." O çıkıp giderken neden böyle biri olduğunu düşündüm. Bu kadar sert... Kontrollü... Onu değiştiremezdim. Değiştirmek istediğimden de emin değildim. O böyleydi. Elinden bana karşı daha açık olmasını dilemekten başka bir şey gelmezdi.

Verdiğim hesabı merak ediyordum. Fazla merak iyi değildir diyen sese ise kulak asmıyordum. Yine ciddi ve sinir bozucu bir konuşma mı bekliyordu beni yoksa? O kısmını fazla düşünmemeye çalışıyordum. Ne yapabiliirdi ki?

Üç gün boyunca her sabah yanıma uğramadan evden ayrılmadı. Sabah ilaçlarımı aldığımdan emin olduktan sonra, saçlarımın üzerine bıraktığı bir öpücükle beni yüzümde aptal bir sırıtma ile baş başa bıraktı. Doktorun yazdığı ilaçların arasında bulunan doğum kontrol hapından söz etmek dahi istemiyordum. Benim düşündüğüm şeyi Görkem'in düşünmüş olmasına mı yanayım, yoksa Merve'den nasıl saklayacağıma mı bilemedim. Neyse ki Merve, bu süre zarfında ortalıkta değildi. Terzi ile zaman geçiriyor, ikimizin elbisesiyle de o ilgileniyordu. Okan'la görüşüp görüşmediğini sorduğumda görüşmediğini söylemiş, açıklamadığı nedene olan merakımı perçinlemişti. Bunun yanında Görkem akşamları eve geliyor, önce bana bir merhaba diyor, duş alıyor ve ikimizin yemeğiyle odama dönüyordu. Aslında ikinci gün yataktan çıkabilecek ve masada yiyebilecek halim olsa da bu özverisi o kadar tatlı ve alışılmadık geliyordu ki sesi mi çıkarmıyordum.

Üçüncü ve tahminimce bunu yaşadığım son akşamı geride bırakmıştık. Bu sabah çok daha iyi uyanmış, işlerimin başına dönme kararı almıştım. Görkem'in ziyaret saatlerine kısacık sürede ayak uyduran uyku düzenim ve günlerdir yatıyor olmam nedeniyle sabah erken kalkmış,

duş almış ve kahvaltıya inmek üzere hazırlanmıştım. Görkem yine aynı saatlerde odama girdiğinde saçlarımda uğraşıyordum.

"İyi görünüyorsun." İyi yerine güzel kelimesini tercih ederdim. Günlerdir sınırın altına düşmüş egom yaralıydı. Ama onun belirtmek istediği bu değildi, aynı konu...

"Evet, iyiyim."

"Akşam için ufak bir çanta hazırla. Hafta sonu için başka bir yere gidiyoruz," dedi direkt konuya girecek. Afalladım.

"Çalışmam lazım Görkem. Bir haftadır yatıyorum temen."

"Yalnızca iki gün daha, seni çok geriye götürmez. Zamanın var."

"Evet ama sorun çıkarsa o zamanın yetip yetmeyeceğini bilemem. Lütfen sıkıştırma."

"Yalnızca iki gece, Azra. Sonra döneceğiz. Sen de hata olmaması için biraz daha fazla çalışır, eminim kalan zamanını gayet güzel değerlendirebilirsin." Benim için... Pardon! Bizim için plan yapıyor olmasından hoşnut olan yanıma ne gibi küfürler saymam yakışık alırdı? Normalde asla haz etmeyeceğim bu durumu olur kılan varlığın lanet okumak hiç de içimden gelmiyordu. Sıklıkla pes eden yanımla bayrağı tepeye dikerken, onun karşısında yıkılmayacağım günün gelip gelmeyeceğini merak ettim.

"Pazar akşam evde olalım ki dinlenmek ve hazırlık yapmak için zamanım olsun." Sırıtıp dalga geçeceğini düşündüm ama o yalnızca kafa salladı.

"Tamam." Yanıma geldi. Yüzümü elleri arasına sıkıştırıp parmak ucuma yükselecek kadar kendine çekti ve o enfes dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Dili hızla ağızımı aralayıp saniyeler içerisinde kanımı yüzümehücum ettirdi. Yeniden topuklarımla yerle temas ederken soluk

koluna kalmıştım bile. "Fazla çşya almaya gerek yok. Akşam görüşürüz," diyerek son bir öpücükle çekip gitti. Ah be adam... Her seferinde nasıl başarıyorsun aklını başından almayı?

Yıldız Hanım zayıflamış olmamın sınırını üzerinden atmadan işinin büyük bir kısmını bitirip gittikten sonra yorgunlukla kendimi kanepeye attım. Merve ise nereden geldiğini anlamadığım bir enerji ile iki fincan Türk kahvesi hazırlayıp yanıma oturdu. Kokusuyla beni rahat eden kahveye uzanacak halim dahi kalmamıştı.

"Sana bugün de dinlenmeni söylemiştim," derken haklıydı. Ancak yatarsam işler uzar, Gökrem'le olan tatil programım da iptal olur, her şeyi mahvederdi.

"Bir şeyler yedikten sonra akşam vitaminlerimi ve ilaçlarımı alırım. Günlerdir aklım kalıyordu."

"Cördüğün gibi bir sıkıntı yok."

"Yıldız Hanım öyle düşünmüyordu."

"İki kiloyu birkaç günde alırsın. Dediğin gibi daraltma yapman saçma olur. Pazartesi veya salı günü yerden geldiğinde bakınız duruma göre. Bir iki santim daraltmak zor olmaz."

"Şu açılış bir olsa da rahatlasam... Artık para kazanmam lazım." Ağzını açar açmaz elimi kaldırarak susturdum. "Burada gerçekten paraya ihtiyacım olmuyor. Annem bile aradığında hala para istemedin, diye sorgulamaya başladı. Nasıl ihtiyacım olmadığını anlayamıyor, ama artık boş oturmaktan da çok sıkıldım."

"Anlıyorum, Azra. Haklısın ama az kaldı. Kendine sıkıntı yaptığına değmez. Her şey çok güzel olacak." Kolumu sıvazlarken gülümsedi. Anbean gülümsemesi büyükken, aklına başka bir şey geldiği belliydi. "Gelelim hafta sonuna..."

"Gelmeyelim Merve. Kadının yanında bile abuk sabuk laflar ettin zaten."

"Yanına alacağın iç çamaşırlarından bahsetmem mi abuk? Bence gayet normal... Ha, sen diyorsan ki iç çamaşırına gerek yok, o ayrı!" Kakhaha atarak karnı tutarken ondan etkilenmemek mümkün değildi. Gülmek için kendimi tutarken firar eden kakhaham, Gökem'in boğazını temizlemesi ile son buldu.

"İç çamaşırlarını kendim çıkarmayı tercih ederim. Ama sevgili kardeşim, bu bilgiye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Şimdi izin verirken Azra eşyalarını alsın ki yola koyulalım." Siktir! Gökem, ikimizi de ağzı beş karış açık bırakıp merdivenlere yönelirken, Merve'nin omzuna yumruk attım.

"Beğendin mi yaptığını? Ağzını tutmayı beceremiyorsun. Bir gün yakalanacağımız belliydi."

"Abim az önce ne dedi? Baya çamaşırlarını çıkarmaktan bahsetti. Doğru duydum, değil mi?"

"Defol git, Merve!" Hanımefendi, yeniden kakhahayı basarken içemediğim kahveme acıyarak bakıp ayaklandım. Kakhahalarının arasından hala konuşmaya devam eden canım arkadaşımın kafasına da bir tane patlattıktan sonra bana saldırmaması için koşarak merdivenleri çıktım.

"Bunun cezasını ödeyeceksin!" Ödeyeceğim cezalar birikiyordu. Merve sorun değil de, Gökem'in vereceği cezayı merak ede ede bir hal olmuşum. Hiç mi utanması yoktu bu adamın? Kardeşinin yanında söylediği lafa bak! Kendisi çıkarmayı tercih edermiş! İstemsizce hayallerime düşen görüntülerle bacaklarımın arasındaki kasılma eş zamanlıydı. Onu özlemiştim. Ne aklım ne de bedenim bunu inkâr edebilecek cesarete sahip değildi.

Kısa süren son hazırlıklarımı tamamladıktan sonra

Görkem'e haber vermek için odasına gittim. Kapıyı nezaketten tıklattıktan sonra kafamı uzatıp içeri baktım. Burada değildi. Çalışma odasında mıydı acaba? Ocağı görmem için iyi bir fırsat olabilirdi. Kendime bunun üzerinde düşünce zaman tanımadan, merakıma bürünerek düşerek çalışma odasına çıkan merdivenleri tırmandım. Yalnızca dört adımlık kısa koridoru geçip kapının önünde durdum. *Hadi, Azra. Çal şu kapıyı.*

"Gel," diye seslenmesini beklemiyordum. Kalkıp kapıyı açar ve beni buradan uzaklaştırır, hatta neden orada olduğumu sorup kızabilirdi. Merakımı sonunda orada olacak olmamın heyecanıyla girdim içeri ve heyecanım anında son buldu.

Görüp görebileceğim en sıradan, en sıkıcı çalışma odalarından biriydi. Babasından kaldığını belli eden eski bir kitaplık çalışma masasının arkasındaki duvarı kaplıyor, yerdeki eski kilimin üzerinde yalnızca kumaşı değiştirilmiş iki eski koltuk duruyordu.

"Merakın geçti mi?" diye sorduğunda afalladım. Kendini her seferinde açık edeceksin, değil mi Azra?

"Hazır olduğumu haber vermek için gelmiştim," dedim sorusunu pas geçerek. Ne evet diyebilirdim, ne de hayır diyerek inkâr edebilirdim.

Neyse ki üzerime gelmeyerek kafasını salladı. "Sen in aşağı, geliyorum az sonra." Bir kelime daha etmeden attım kendimi dışarı. *Aferin sana, Azra! Ne geçti eline şimdi?*

Ben odamdan çantamı alıp aşağıya indiğimde Merve kapıda bekliyordu. Hemen arkamdan gelen Görkem elimdeki çantayı aldı. "Görüşürüz canım," diyerek onun saçlarından öptü ve oyalanmadan çıktı.

"Biraz baskıcı olduğunun farkındayım. Her zaman böyle miydi bilmiyorum ama kendine dikkat et. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," boynuma sıkıca sarılır.

den. Bilmedikleri, daha doğrusu söylemediklerimden dolayı yüzüm kızardı. Yani gerçekten kızarmış mıydı bilmiyorum ama hissiyatım bu yöneydi.

"Merak etme. İyi olacağım."

"Dediğim gibi normal ilişkilerini bilmiyorum. Seninle yaşadığının farklı olduğunu hissedebiliyorum yalnızca. Ve ikiniz için de en iyisinin olmasını istiyorum."

"Merve, farkında mısın? Ölümüne gitmiyorum. İki gün sonra döneceğim," diyerek takıldım ona, şu duygusal anları geride bırakabilmek için... Yeterince dolu ve karışık kafaamın içi zaten.

"Off!... Tamam. İyi eğlenceler size."

"Sen de fırsattan istifade Okan'ı atarsın belki eve." Omuzlarını tutup vücudumu kapiya çevirdi. "Defol git Azra," diye fısıldadı kulağıma. O anlık gelen rahatlıkla kükradım. Geçireceğimiz bu iki gecenin bir şeyleri yoluna koymasını umdum. Bir adım daha ileriye giderdik belki de...

Nereye gideceğimizi söylemediği için ne bir tahmin yürütebildim ne de beklenti içerisine girdim. Söylemesinin nedeni sürpriz yapmak istemesi değildi elbette. 'Nerede olacağımız neyi değiştirir?' diye sorduğunda verecek cevap bulamamış, dolayısıyla herhangi bir bilgi alamamıştım. Gecenin karanlığında, ıslık ıslık parlayan köprüden karşıya geçerken sessizlikle huzur buldum. Bu manzara karşısında insanların neden İstanbul'a aşık olduklarını anlayabiliyordum. Büyüsü vardı zifiri karanlıkta kendini ele veren...

"Aydın mı İstanbul'a?"

"Sanırım..."

"Dönmeyi düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum..." Bilmiyordum. Dönmeyi düşündüğüm söylenemezdi ama burada yaşamımı sürdü-

rüp sürdüremeyeceğini de kestiremiyordum. Hele ki Görkem'in hayatımdan çıkması gibi bir durum olursa...

Başka bir soru ya da cevap alamadığım için Görkem'e baktım. Gergin görünüyordu. Az önce oldukça sakin bir sesle sıradan bir konuşma yapan adamın yüz ifadesine uygun değildi bu duruş. Ne zordu onu anlamak... Değil. "Ne oldu?"

"Ailen orada olduğu için mi dönme ihtimalini düşünabiliyorsun?" Kafasına takılan gerçekten bu muydu? Dönmem ne kadar umurunda olurdu ki? Olur muydu?

"Ailem orada olduğu için dönmem kolay olur. Ancak onlar zaten İstanbul'a yerleşmek istiyorlar yeniden."

"Onlarla alakası yok yani..." Kendini mi yanıtlıyordu, yoksa yeni bir soru muydu, anlamadım.

"Yok. Bir işe başladık ve bunun yürüyüp yürümeyeceğini zaman gösterecek. Ben de bu zaman zarfında burada olmaya devam edeceğim. Kötü ihtimali düşünmek zorundayım. İstedığımız sonucu alamazsak..."

"Vazgeçeceksin."

"Hayır, durumu kabulleneceğim."

"Bunun adı vazgeçmek olur Azra. Kabullenmek değil."

"Her neyse!" Sinirli haliyle baş etmek daha da zordu. Hele ki nedenini tam anlayamıyorken...

"Her zaman bu kadar kolay mı pes edersin?"

"Pes ettiğim bir şey yok ortada."

"Sorumun cevabı bu değil."

"Sorunun senin beklediğin gibi bir cevabı yok."

"Söyle Azra, en ufak bir zorlukta dönüp gidenlerden misin?"

"Hayır! Bunu ne hakla söyleyebiliyorsun? Beni tanı-
mıyorsun bile." Pes eden biri değildim. Kaçıp gitmek
asla bana göre değildi. Konu ne olursa olsun. Ama şu an
osa nedenlerimi açıklamam demek, gerçekleri dile getir-
mem demekti ve bunu yapamazdım.

"İşler yolunda gitmediğinde annenin kollarına döne-
ceksin."

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum. Neden bu
konuyu kapamıyorsun!" Homurdandı. Burun delikleri
geniş omuzları gereğinden fazla gergin, direksiyonu sa-
ran elleri ise iki iri taş parçası gibiydi. Saçmalık! Bu duru-
mu bu kadar umursaması anlamsızdı.

İstanbul sınırlarını terk etmeden, dış cephesinin ço-
ğunlukla camla kaplı olduğu büyük bir apartmanın oto-
parkına giriş yaptığımızda sessizliğini korumaya devam
ediyordu. Arka koltuğa bıraktığı çantamı almaya kal-
ışenamı takmayarak ikimizinkini de yükledi. Asansö-
re ilerleyen sert adımları rahatsız ediciydi. Çok da dar
olmayan kapalı alanda on altı kat boyunca yükselmek
sinirsel anlamda yorucuydu. Maniküre gitmem gerekti-
ğini belli eden etlerimle oynuyor, ojelerimi yolmamaya
çaba gösteriyordum. Kavgaya etmek için mi kaçamak yap-
mıştık? Kurduğum hiç de çocuksu olmayan tatlı hayalle-
rimin yıkılmasına ramak kalmıştı.

Kata vardığımızı belli eden tiz cınlama ile kapılar açıl-
dı. Koridorun sağına yönelen adımlarını duvara asılan
ufak tabloları inceleyerek takip ettim. Çiçekler, böcekler,
İstanbul manzarası... Sıkıcı...

Anahtar yerine cüzdanından bir kart çıkarıp kartlı
kapının yanındaki mekanizmaya yerleştirdi ve iki gece -
eğer birbirimizi öldürmezsek- kalacağım eve ilk adımımı
attım. Aşırı lüks olacağını düşündüğüm ev aksine daha

sıradandı. Hemen solumda yer alan açık mutfak, mutfak-
zeyen yüksek ayaklı tabureler ve uzun bar masasına ben-
balkon... Hepsini tek seferde görebiliyordunuz.

Hemen sağımızda duran dolaba ceketini asarken Gü-
kem, ben de üzerimdekini çıkardım. Çantalarla beraber
sağ koridora döndüğünde onu takip mi etmeli yoksa
salona mı geçmeliydim, kararsız kaldım. Takip edip ne
yapacaktım ki? Salona yürümeye karar verdim. Hatta
balkona. Bu yükseklikte bir balkonda oturma fikri hoş-
ma gitmedi. Ama manzara cezbediciydi. Merve'nin hoş-
ara saydığı ama adını hatırlayamadığım adaların bir-
çı dahi görünüyordu. Vay canına... Her ne kadar birkaç
evlerin rahatlığı başka olsa da bu inanılmazdı. Her gece
bu manzaraya bakmak insanı alkolik yapardı.

Görkem'in ayak sesleri yakınıma ulaştığında
mırıldandım. "Neden sürekli burada yaşamıyorsun ki?
Manzara inanılmaz..."

"Kışları bir derece mantıklı ama havalar ısındığında
bina içine kapanma fikrini sevmiyorum."

"Haklı olabilirsin."

"Ne içersin?"

"Fark etmez." Gerginliğimi alacak her şeyi içebilirdim
ama bunu bu şekilde dile getiremezdim. Güzel bir tercih
yaparak iki kadeh kırmızı şarapla yanıma döndü. Boşta
kalan eliyle balkonun kapısını açınca, içerisi oldukça se-
rin bir havayla doldu. Titredim.

"Sakıncası yoksa bir sigara içmek istiyorum." Yoktu.
Hatta ben de bir tane içebilirdim. "Al..." Paketi uzatınca
sesli söylediğimi anladım. Neyse ki utanç verici düşün-
celerden biri değildi ağızımdan kaçan. Önce şaraptan bir
yudum alıp sigarayı yakmasına izin verdim. İkimizde
balkondaki sandalyelerde oturmak yerine ayakta durma-

ıı nerh etmiş gibi görünüyorduk. Yalnızca düşmek üzere olan külleri atmak için masadaki küllüğe eğiliyor son- ra yeniden yaslanıyorduk. Soğuktı. Ama birkaç yudum bile içimi ısıtmaya yetmişti. Titremelerim havadan değil, Görkem'in yarattığı etkidendi artık. Her bir rüzgârla genzime dolan kokusuydu. Aldığı derin nefesleri duy- mak ya da sadece yanımda olduğunu bilmek yetiyordu.

Salonun tavanındaki spot ışıklardan gelen hafif ışık yetmiyordu suratını aydınlatmaya. Sigaradan aldığı her bir nefeste parlayan kırmızı ateş dudaklarının çevresi- ne yansıyor. Manzara yalan olmuştu. Onu seyredi- yordum. Kadehi tutan kolunun altına girmeyi, göğsüne sığınmayı bekliyordum. Gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldım. Alışık olmadığımın geçirdiğim kısa süre- li öksürük krizim Görkem'in elimden sigarayı alması ile son buldu.

"Bir daha sigara yok."

"İtiraz etmeyeceğim." Şarapla boğazımı temizlerken salona dönüp koltuğa yerleştim. Sigarasını bitirmesini, yanuma dönerken balkonun kapısını kapatmasını izle- dim. Değiştirme gereksinimi duymadığı gömleğinin hala ne kadar mükemmel durduğunu, zarif gövdesini nasıl sardığını, açmış olduğu bir iki düğmeden ziyafet çekme- me neden olan boynunu, kollarını kıvrıdığı gömleğin- den beliren damarlarının her hareketiyle kıpırdanmasını revkle izledim.

"Biraz daha o şekilde bakmaya devam edersen planla- dığımın daha erken odaya geçeceğiz." Planladığından mı? Benimle ne zaman yatacağını mı planlamıştı? Onun için hepsi bir oyundan mı ibaretti?

"Hepsi senin için bir oyun, öyle değil mi?" Göğsümü sıkıştıran o lanet şeyin adını biliyordum. Çok erken ama hızla gelişen, bir sarmaşık gibi her bir yanıma sarıp sar-

malayan duygunun adı aşktı. Bunca zaman benim bama gelmez dediğimdendi belki de bu hızlı çarpışın.

"Oyun değil Azra. Kafanda sürekli olur olmadık şeyler dolandırıp durma. Attığım her adım planlıdır. Uzun zamandır bu böyle. Kontrolüm altında olmamıştır. Uzun şeyleri sevmiyorum. Ayrıca ne zaman yatağa gideceğimi zi planlıyorum, çünkü sana yapacaklarıma hazır olmanı istiyorum." En son söylediği cümleler vücudunda başka başka yerleri uyarsa da aklım farklı yerdeydi. Saniye saniye azaldı. Görkem normal değildi. O veya bu şekilde kendine tuhaf bir savunma mekanizması geliştirmiş ve attığı her adımda çizdiği çizgiyi takip etmişti. Ona nasıl kızabiliyordum ki? Yaşadığı ya da yaşadıkları her ne ise karakteri buna göre şekillenmiş, belki de bile isteye böyle olmayı tercih etmişti.

"Bir ormanda, ağaçlar arasında bir evin olsa, insanlardan uzak, kendi halinde yaşayan bir göçebe bile olsan, her şey senin istediğin gibi ilerlemez. Her zaman değişkenler vardır. Beklemediğin bir anda yağmur yağar ya da bir deprem olur, her şeyi yerle bir eder. Beni kontrol etmek istiyorsun. Benim düşüncelerimi, duygularımı ya da aynı seninkiler gibi geçmişten gelen alışkanlıklarımı yok saymamı istiyor ve sana göre hareket etmemi talep ediyorsun. Sence de bu çok saçma değil mi? Kendin yapamayacağın bir şeyi nasıl başkasından talep edebiliyorsun?"

Yüzüme kilitlenmiş sert bakışlardan gözlerimi ayırarak ayağa kalkıp bir kadeh daha doldurdum kendime. İçtikçe açılıyordu dilim. Kendimi susturmak bile istemiyordum. En fazla ne kaybedebilirdim ki... Onunla paylaşabilme ihtimalimin olduğu birkaç günü ya da ayı mı? *Salla gitsin!*

Büyük bir yudumun boğazımdan başlayarak içimi yakmasına izin verdim. Arkamı dönüp yeniden Görkem'e bakıştımda değişmişti. Ne az önceki gibi sertti bakışları, ne içimi ısıtacak kadar yumuşak. Kafasını hafifçe sola eğmiş, her ne düşünüyorsa hepsini toparlamaya çalışır gibi kıvrılmış gözleri. Öyle görünüyordu ki keyifli geçmesini umduğum iki gün elimden uçup gitmişti.

"Bak, beni yanlış anlama. Seni yargılamıyorum. Sen ne kadar kendin hakkında konuşmak istemesen de biliyorum ki seni de yaşadıkların şekillendirdi. Ama bunun acısını benden çıkarmana izin veremem. Başta kabul ettim, söylediklerine itiraz etmemeye çalışacağım. Sana ayak uydurmayı zaten deniyorum. Ama kontrol, her an yalnızca senin elinde olamaz." Bilinçsizce, adım adım ona yaklaştığımı fark ederken derin bir nefes aldım. Ona bu kadar yakın olmak kararlı duruşuma gölge düşüyordu. Geriye bir adım atarken bir yudum daha depoladım. İlkinci yudumu alamadan kadeh ellerimin arasından çekildi, açılan boşluk attığı daha büyük bir adımla kaybolup gitti.

"Çok konuştuğunu söylemiştim, değil mi?" Yüzüme dökülen saçlar çekildi. "Azra... Azra..." Azarlar gibi ismini tekrarlarken, düşüncelerim birbirine girdi. Bunu yapabiliyor olmasından nefret ettim. "Seni kontrol edebiliyorsa az önceki konuşman gerçekleşmezdi. Ama yapamıyorum. Her seferinde burnunun dikine gitmeyi başlıyorsun. Ve biliyor musun? Bu beni deli ediyor."

Sen de beni deli ediyorsun. Kendimi tanıyamıyorum senin karşındayken. Nerde o asla susmayan Azra diye soruyorum her seferinde. Biliyor musun, Görkem? Beni değiştiriyorsun ve ben buna deli oluyorum.

Bunlar söyleyemediklerimdi. İçimde kalması gereken,

olur da bir gün zamanı gelirse yüzüne haykıracaklarımın bir kısmı... Belki de hepsinin farkındaydı. Bilmiyorum...

"Düşüncelerimi elimden alamazsın." Fısıltı gibi çıkar sesim beklemediğim muazzam öpücüğünün arasında dağıldı. Az önceki konuşmaların hepsi bir gün su yüzüne çıkmak üzere rafa kaldırıldı. O andan sonra tek kelime edecek gücüm kalmadı. İligimi kurutuyordu. Ruhuma emiyor, içime işliyor, ayaklarımı yerden kesiyor, aklıma bulandırıyordu.

Değiştirmeye gerek duymadığı takımının ceketine asıldım. Dili dilime dolanırken inleyişime karşı koyamadım. Dudaklarımın üzerinde kıvrılan dudakları sırtıma mı işaret ediyordu? İstedigini elde etmenin sırtıma baskısını yaşıyor olmalıydı!

Kanepeye değen dizlerimle oturmak zorunda kaldım. Karşımda diz çökmesi beklemediğim bir hareketi. Kotumun düğmesi çözülürken, heyecandan kasılan bedenimi kontrol edemiyordum. Cezalandırılmam gerekmiyordu? Yoksa unutmuş muydu?

"Kıçını kaldır Azra." Böyle konuşması... Çok hoşuma gidiyordu.

Kotumu çıkarırken tenime sürtünen soğuk parmakları artık alışık olduğum bir şeydi. Onda sevdiğim bir diğer şey... Benim sıcaklığımın onun soğukluğunun karışmasına bayılıyordum. Kot bileklerimde kaldı. Elleri az önce indiği yerlerden yukarı çıkarken sertçe okşadı bacaklarımı. "Kilo alman lazım..." dediğinde rahatsız olarak bacaklarımı çekmeye çalıştım, izin vermedi. "Boyle de çok güzelsin Azra. Yalnızca canın daha çok yanar." Baldırımı avucu arasında sıkıştırırken hissettiğim ufak acıyla iç çektim. Saçları bedenime gölge düşürene kadar eğildi. Az önce sıkıldığı yerde dudakları gezindi. Serinlemeye başlayan tenim sıcak nefesinin etkisiyle kabardı.

Elleri yumuşak hareketlerle o kabartıları süpürdü. Ve sonra yine dili, dudakları iş başına geçti. Kalçamı zor-halela zapt ediyordum. Bir eliyle bastırarak beni kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Burnunu külotumun üstünde gezdirirken aldığı derin soluklara dayanabilmem imkânsızdı. İnce iplere sarılan parmakları arasında köpürmüş külotumun çıkardığı ufak sesi bastırdı minik çığlığım. Etime sürtünen kumaşın hafif acısı değil de yaptığı hareketin vahşiliğineydi bu tepkim. Burnunu yeniden sürttü çıplak kalan tenime. Ve dili... Felaketimdi. Dudaklarını ağızla aralayan dili baştan aşağı dolaşırken parmakları kadınlığımın girişini araladı. Tutunacak yer arayan ellerim saçlarına karıştı. Onu daha çok kendime bastırırken homurdandım. Hoşuna gidip gitmemesi o anda itibaren umurumda değildi. Hareketlerimi kontrol edecek evreyi kısa sürede geçmiştim. İçimi dolduran iki parmağı daireler çizerek sınısıklam ederken beni ağzı klitorisimin üzerine kapandı.

Allah'ım! Bu adamın ağzıyla yaptığı şeyler inanılmazdır!

"Yeter..." diye sızlandım. Bitsin istiyordum. Fazla geliyordu. Kafasını kaldırıp dudaklarını yalarken parmakları hala içimdeydi. Islaklığımın parlayan dudakları...

"Cezalı olduğunu unuttun mu yoksa?" Siktir! Bunu yapamazdı. Bu kadarı çok fazlaydı.

"Hayır, ama şaka yapıyor olmalıydın," derken kendi söyledigime ben bile inanmıyordum. Böyle ceza mı olurdu? Hem neden cezalıydım ki? "Bilerek hasta olmadım ya!"

"Kendine dikkat etmezsen hasta olacağını bilmeliy-din. Ve hasta olduğun için günlerce senden uzak kaldım." Ve şimdi kendini benden uzak tutarak beni cezalandırıyordu. Pislik!

"Görkem..."

"Nerede kalmıştık?" Sızlanışlarımı umursamadan saldırısına devam etti. Her seferinde boşalmama bir nevi vediyordu. Sınısıklam olmuşum. Bütün kaslarım sızlıyordu. Ama o durmadı.

"Lütfen!" diye bilmem kaçınıcı bağırışımın sonunda durdu. Ayağa kalktığı anda pantolonundaki şişlik onun en ufak bir harekette bulunmadı. Onun için belli edecek kadar hafifmişim gibi beni kucağına alırken kâğıt parçası Boşalmak istiyordum. Bunun için yalvarmam mı gerekiyordu? Defolsun! Asla, yalvarmayacaktım.

"Boşalmama izin verdiğimde içinde olacağım." Kucağıma dolan kısık ama tutku dolu sesiyle titredim kucağında. Omuzlarına daha sıkı yapıştım. Ne yaptığımı düşünmeden dudaklarımı boynunda gezdirmeye başladım. Üzerimde uyguladığı yoğun çaba sonucu terleyen tuzlu teninde zevkle gezdirdim dilimi. Çok lezzetliydi. Homurdanıp geri çekti kafasını. "Şşş... Cezalısın."

"Yok artık!" Buna da mı izin yoktu!

"Var Azra. Var."

"Psikopat mısın?"

"Pek sayılmaz. Zevklerim daha farklı."

"Belli!"

"Susma zamanı..." dedi ve yatağa iniş yaptım. Ona sataşmaktan daha çok istediğim bir şey varsa o da soyunmasını izlemektir sanırım. Üzerindeki kıyafetler bir bir yere atılırken, manzaranın tadını çıkarmaya karar verdim. Onu bu şekilde sonsuza dek izleyebilirdim. Zarif güzelliği büyüleyiciydi. Her zaman olmasını istediğim gibi... Gereksiz, şişkin kaslardan yoksun, doğal ama seksi... Yanıyordum.

Son parça olan boxeri da yeri boyladıktan sonra yata-
a yaklaştı.

"Arkanı dön." Pardon? Ben harekete geçene kadar,
ayak bileklerini yakalayıp yüz üstü dönmemi sağladı.

"Görkem..." Bu seferki seslenişim itirazdı. Onu göre-
memek kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyor-
du. Her zaman olduğu gibi yine umursamadı. Elleriyle
belimi sararak, dizlerimin üzerinde durana kadar kıcımlı
yıkseletti. Ah... Şimdi anlamıştım ne yapacağını. Salak
Azra! Duruşumu takdir edercesine kıcımlı okşadı. Bu...
Çok... Çok açıldı.

"Muhteşem görünüyorsun." Dile getirdiği en içten
beğeniydi. İçimdeki Görkem'le beraber doğan kadın mı-
nılandı. Onun beğenisine açtı.

Ne yaptığını bilen parmakları, dinmek bilmeyen ısı-
lıkğını her yanıma yayarken, "Hala ıslaksın," diye fı-
laklığı her yanıma yayarken, "Güzel..." Ve aynı anda kıcımlı inen şaplaqla ba-
şladığı. "Güzel..." Ve aynı anda kıcımlı inen şaplaqla ba-
şladığı. Parmakları geri çekildi. Ve içimi sertçe doldurdu.

"Lanet olsun!" Acıyla zevk arasında sıkışıp kalan be-
denim kasıldı. Kesinlikle yumuşak olmayan hareketler-
le içimde gidip gelirken sızlayan kıcımlı okşuyor, her bir
darbesiyle tüm bedenimi sarsıyordu. Girdiğim duygu
karmaşasından çıkamıyordum. Güç almak istercesine
yastığa sarıldım. İlemelerime engel olamayışımın utan-
çıyla yüzümü yastığa gömdüm.

"Sesini duymak istiyorum." Nefesi kulağıma çarp-
tı. Anlamıştı. Elbette ki utandığını anlamıştı. Saçlarını
kavrarak yüzümü yana çevirdi. Dudakları dudakları-
nı kavrıyordu. Eş zamanlı itişleriyle sesim ağzının derinlik-
lerinde kayboluyor, bu his başımı döndürüyordu.

Bilmem kaçınıcı kez kendini sertçe içime iterken bir
şaplaqla daha indirdi. "Görkem..." Zevkle inledim. Acı
yoktu artık. Böyle bir şeyden zevk alabilmeme şaşırarak

zaman bırakmadan devam etti gelip gidişlerine. Bedenimin her yerinde gezinen elleri de kendi gibi acımasızdı. Göğüslerimi avucu içine alıyor, sakıyor, yoğuruyor, uçları yuvalarında döndü. Kendimi kaybedip yığılmam anımsesliydi.

"Yeter," diyebildim son kez. Sonunda bana acıması olmalı ki, parmakları belimin etrafından dolanıp kurtorisimin üzerine yerleşti. Ve ben bittim. Dirseklerimle düşerken, kalçamı tutmaya devam etti. Daha sert hareketlerle kendini içime itiyor, boşalmış olmama rağmen delicesine zevk almamı sağlıyordu.

Nefes alışları hızlandı ve düzensizleşti. Hareketleri boğuk bir iniltiyle, saniyeler sonra son bulup ağırlığını yatağa bırakırken beni de kolları arasına çekti. Sis girdabının içinde süzülen düşüncelerimle sarılışına sığındım. Sarsılmıştım. Bu beklediklerimin çok ötesindeydi.

Belki saniyeler belki dakikalar sonra, "İyi misin?" diye sordu.

"Hmmm..." Mırıldandım. Konuşmaya mecalim yoktu. Kollarını çözüp yüzümü kendine çevirdi. Kaçırdım gözlerimi. Güzel yüzünü izledim. Dağınık saçlarını...

"Fazla mıydı?"

"Bilmiyorum." Bilmiyordum. Fazlaydı, ama iyi anlamda mı kötü anlamda mı olduğuna karar veremiyordum.

"Rahatsız oldun mu?"

"Hayır." Hiç düşünmeden verdiğim cevaba şaşırımdım. Rahatsız olmamış mıydım? Aslına bakarsan mükemmeldi.

"Güzel..." Eğildi. Az öncekilerle alakası olmayan yu-

muşacak bir öpücükle ödüllendirdi berelenmiş dudak-
larına. "Bu sefer ağırdan alacağız," dedi, aldık da. Den-
izimizi alt üst edecek kadar tatlı bir yavaşlıkla seviştik. O
akşamı titredikçe zavallı kalbim kanatlandı, dönüşü ol-
mayan uzun bir yola çıktı.

Bugün rüya gibi bir sabaha uyandım. Havanın hâlâ so-
rin olduğunu bilmeme rağmen odaya sızan güneş akışı
söylüyordu sanki. Üzerimde ağırlık yapan yorganın sağ-
ladığı o tath sıcaklık, odayı dolduran Görkem'e dair her
şey mutluluktı. Bedenimdeki ağırları da, yatakta yalnız
olmamı da umursamıyordum. Huzurla doluyordum. Ve
günüm rüya gibi devam ediyordu. Gözlerimi kapayıp
açtım bir kez daha. Evet, buradaydım. Kokusu... Kahveler
duş jeliyle karışmış kendi kokusu... Yeniden çektim içi-
biliyor olmak...

Hayal kurmadığımdan emin olmak için yaptığım tes-
ler başarıyla sonuçlanmıştı.

1. Kendini cimcikle.
2. Fazladan bir parmağın olup olmadığına bak.
3. Gözlerini defalarca aç kapa.

Hayal kurmuyordum. Kurabileceğim hayallerden
birini yaşıyordum. Görkem'in kolları arasında kanep-
de uzanmış film izliyor, tabi ki gördüğümünden bir cacık
anlamıyordum. Aklım beni sarmalayan sıcaklığındaydı.
Uyandığımdan beri süregelen yakınlığına anlam veremi-
yor, yine aklımın iplerini salmaktan korkuyordum.

Bir tutam saçımı daha parmağına dolarken ürperdim.
Beni kendine daha çok bastırdı. Kafamı yasladığım göğ-
sü şişti, şişti, şişti. Aldığı derin nefesin ardından sakince
alçaldı. Kendimi güvende ve huzurlu hissetmekten ala-
madım. Tenine temasımı engelleyen tişörtüne rağmen
burnumu göğsüne sürterek iyice sokuldum. Hep bu şe-
kilde kalabilseydik keşke. Bu evde, sadece o ve ben...

Görkem

Şessizliği her zaman çok sevdim. Gereksiz konuşmalardan uzak durmak önceliğimdi. Ne kadar az sohbet o kadar az soru demekti. Herhangi birini tanımak ya da tanımaya çalışmak gereksizdi. Ta ki bu zamana kadar... Oysa şimdi merak ediyordum. Onu merak ediyordum. Bu anormal değildi. Sonuçta kimseyle bu kadar uzun süre yan yana kalmamıştım. Azra... Onunla ilgili parçalar eksikti. Ve bilmek istiyordum. Bilmem gerekiyordu.

"Yaramaz. Hem de çok..." Göğsüme yaslı yüzünün hareketinden gülümsediği belliydi. Onu gülerken görmek hoşuma gidiyordu. İnatçı, beni deli eden karakterinin aksine gülümsediğinde çocuklaşıyordu. Kısa süre önce pabuç kadar diliyle savaşmamış gibi... Gerginliğimin azaldığını hissediyordum. "Tek çocuk olduğum için ve babamın istediği gibi kız çocuğu olduğu için üzerine titrediler. Sanırım bu yüzden şımardım. İstedğim herhangi bir şeyin yapılmadığını hayal dahi edemiyordum. Elbette on üç, on dört yaşına kadar. Fransa'da uzun süredir yaşadıklarına bakma. Tipik Türk anne ve babasına sahibim. Okul arkadaşlarım kendilerini hafta sonu

sokaklara atmaya başladıklarında, Merve'yle ben evde oturuyorduk."

"Neden yatılı okulda okudun? Sonuçta orada evin var."

"Restoran o zaman çok daha iyi iş yapıyordu. Bana dan giderken üzerlerine kalan borçlar yüzünden durumları kötü olduğu için kazandıkları her kuruşa ihtiyaçları vardı. Bu yüzden fazladan eleman almak istemiyorlardı. Dolayısıyla bana bakacak zamanları da kalmıyordu. Yalnızca hafta sonları eve dönüyordum. Belli bir yaşa gelince de onlara yardımcı olmaya başladım." Farkında olmadan elim yine saçlarına gitmişti. Omuzlarından aşağı dökülüşleri hoşuma gidiyordu. Ve yumuşaklığı... "Merve de az çalışmadı benimle. Bizim için fırsat doğmuştu. Hem harçlığımızdan fazlasını kazanıyor, hem de iki haftada bir gezmek için izin kapmış oluyorduk." Kahkaha attım. Merve'nin de bu yasaklara maruz kalmış olması komikti. "Dalga geçme," derken gülümseyerek kafasını kaldırdı. Çenesini göğsüme yaslayıp gülmekten kısılan gözlerini yüzüme daktı. Konuşmasını kesip tadına bakmamak için zor tuttum kendimi. Gittikçe daha da zorlaşıyordu ona karşı koymak. Her seferinde daha fazla istiyordum. Daha fazla temas... Daha fazla...

"Merve'nin de bu yasakları almış olması komik."

"Annemle babamı tanımıyorsun. Geldikleri zaman anlarsın ne demek istediğimi. Merve de onların kızı gibi oldu zaman içerisinde. Dedim ya, yaramazın tekiydim. Sürekli ufak tefek cezalar alıyordum. Kıyamam, o da benim yüzümden o cezalara maruz kalıyordu. Neymiş efendim, beni durdurmalymış." Kıkırdadı. Zayıf bedeni üzerinde sarsıldı. Onunla beraber güldüm. Bulaşıcıydı. Bir süre önce bunu nasıl başarıyor diye sorgulamayı bırakmıştım. Bir şekilde oluyordu. Onu düşünüyordum. Gereğinden fazla... Bize emanet olduğunu bildiğim için,

belki de Merve'yle olan yakınlığı yüzünden... Her ikisi de olabilir. Sonuç değişmezdi.

"Adil bir yaklaşım olduğunu düşünüyorum."
"Hıh! Düşünmesen şaşardım." Büzdüğü burnunu ipelim. Sevimli, minik burun... Daha büyük gülümsedi. "Ya sen? Sen nasıl bir çocuktun?" İşte bu! Her şeyin dön-
gümlerini değiştiren sorular... Bile bile adım atmamış mıy-
dım? Hele ki Azra'nın ne kadar meraklı olduğunu bile
bile. Bir şeylere burnunu sokmamasını beklemek mucize
oldu.

"Sıkıcı." Düz bir çizgi halini alan dudaklarını görmek
sinir bozucuydu. Bu sefer beni anlamaya çalıştığı için kı-
sılcı gözleri. Sıklıkla olduğu gibi...

Boşuna uğraşma bal gözlü kız! Bazen ben bile kendimi an-
lamıyorum. Mesela, neden seni buraya getirdim? Hatta neden
hayatıma aldım? Neden bu soruları sormana imkân tanıyo-
rum? Neden git gide yaklaşmana izin veriyorum? Neden hasta
olduğunda sinirlendim? Ateşler içinde yatıyordun, Azra. Ve
ben seni öyle görmeye tahammül edemedim. Sen benimsin. Be-
nim olana sahip çıkamamışım gibi aciz hissettirdin. Beni deli
eliyorsun, baş belası...

"Bu kadar mı? Sıkıcı? Hadi ama..."

"Çocukluğumu hatırlayacak yaşı geçtim Azra." Baktı,
baktı... Ve kıkırdadı. Çenesinde duran eliyle ağzı-
nı kapadı. Yanakları pembeye dönerken kendini tutmayı
bıraktı. Kıkırdaması kahkahaya dönüştü. Dolu dolu, de-
rinden gelen çocuksu ses... Kafamı karıştırıyordu. Kont-
rolü kaybediyordum. "Neye gülüyorsun?"

"Sana..." Nefeslendi. Kendini zorlayarak kahkahasını
bastırırken üzerimden kalkarak koltuğa yaslandı. "Ara-
mızda sadece yedi yaş var, Görkem. Sence de fazla abart-
mıyor musun?" Buna mı gülmüştü bu kadar? Anlamak
gerçekten zordu.

"Abartmıyorum."

"Bir dene. Eminim anlatacak şeylerin vardır." Geliyordum. Bunu bir şekilde yansıttığımı da biliyordum. Ne anlatacaktım Allah aşkına! Babamın nasıl bir orospu çocuğu olduğunu mu? Ya da annemin... Siktir! Benim anlatacak bir çocukluğum yoktu.

"Yok Azra. Anlatacak bir şeyim yok. Gördüğün kadarım işte." İş inada bindiği zaman dikiyordu gözlerini üzerime. Kararlı olduğunu kanıtlamak istiyordu çocukça. Yüz hatları geriliyor, bakışları derinleşiyor, çocukçaklarının hızla döndüğünü gösteriyordu. Başımın savmak için yerimde doğrulurken çıktı üzerime. Lanet olası inatçı kız... Ne zaman durmayı öğrenecekti acaba?

Azra

"Yok Azra. Anlatacak bir şeyim yok. Gördüğün kadarım işte."

Anlatacak o kadar çok şeyin var ki susa susa taşlaşmışsın. İçinde beriktirildiklerin seni bu hale getirmiş. Bunu görememek için aptal olmak gerekir.

Benden kaçma ihtimalinin olması pahasına susmaya-caktım artık. Güzel başlayan dakikaları berbat etmesine izin vermeyecektim. Her seferinde aynı soğuk duruşla karşılaşmaktan yorulmuştum. Hızlı olmayacaktı. Hemen çözemeyecektim. Ama şimdi... Şimdi dökülmeye başla-yacaktı eteklerindeki taşlar. En azından bir anı istiyor-dum. Zihninin ufak bir köşesini dolduran ufak bir anı...

Sol bacağımı üzerinden geçirerek kucağına oturdum. Deli cesaretimi kaybetmeden harekete geçmem gerekir-di, öyle değil mi? Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, tepeden bakmaya devam ettim göz-lerinin içine ve gülümsedim. Zorla olmuyordu madem, tatlı dille çıkacaktı o yılan deliğinden.

"Lütfen... Lütfen, lütfen!"

"Saçmalıyorsun Azra." Evet, Görkem. Anca saçmala-rım ben! Uyuz herif...

"Peki, sen söyle Görkem. Ne hakkında konuşacağız biz? Biliyorsun insanlar konuşarak anlaşırlar. Ama sen sürekli susuyorsun. İki kelime ediyorsun. Biri zaten soru oluyor, diğeri tek cümle ya da kelimeden ibaret cevaplar." Sakin ol, kızım. Daha tatlı... Hadi, yapabilirsin." Minicik bir şey sordum. Lütfen..." Çocukça görüldüğünü biliyordum ama dudaklarımı büzüp kaşlarımı kaldırdım. Yavru kedi bakışı... Ona sökmezdi belki de ama nereden bilebilirdim denemeden... Of! Aniden onu delicesine bir öpme isteğiyle doldum. Yumruk gibi sertçe vurdu içime. Onu konuşturmaya çalışmaktan daha güzel bir seçenek gibi görünmesi çok da anormal değildi herhalde.

Yüzümün düşmeye başladığını hissettiğimde on saniye geçmiş olmalıydı. İç çekerek doğruldu. Neredeyse burnu burnuma değene kadar yaklaştı yüzüme. Nefesimi kesiyordu. Ona bu kadar yakın olduğumda hareketlenen hormonlarımı kontrol altına almayı başaramıyordum. Elleriyile belimin iki yanını kavradı. Eğildi... Önce nefesi vurdu yüzüme. Dudakları yanaklarımı süpürerek yükseldi. Şakaklarıma minik, çok minik bir öpücük bıraktı. Bir nefeslik geri çekildi. Sonra dudaklarımı buldu. Başımı döndüren tatlı, ıslak bir öpücüktü bu. Kalp atışlarımı hızlandıran cinsten... Hep böyle öpseydi beni, asla dur demezdim.

Gözlerimi araladım. Yine yapmıştı yapacağına. Konyu kapamıştı. Tuhaf olan, kanımı donduran soğuk duvarlarının ardından bakmamasıydı. O, bir şekilde iyiydi.

"Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu yine. Bu noktaya varmaktan kaçınamıyorduk anlaşılan. Kaşlarımı kaldırdım. Vazgeçmeyecektim. "İnatçı kızım benim." Ensemi kavrayan eliyle kendine çekerken beni fısıldadı, "Belki, başka zaman..."

"Yine geliriz." Yalnızca arabaya değil, içime düşen bir bombaydı bu iki kelime. Kadın akli değil mi, bin bir seçeneğe dolandı zihnimde. Gelecek anlamı taşıyan kelimelerin anlamı ne kadar büyüktü artık gözümde.

Cama yasladığım kafamı kaldırıp ona baktım ve gülümstedim. "Hoşuma giderdi," dediğimde, yoldan ayrılmadığı gözlerinin kenarlarında çizgiler belirdi. Buna tam anlamıyla gülümseme denemezdi. Geçirdiğimiz iki dolu gün onu az da olsa tanımama yardımcı olmuştu. Önceleceği hayal zannedebileceğim saniyelik tebessümleri vardı Görkem'in. En azından bu iki günde birkaç kere karşılaşmıştım bu tatlı manzarayla. Kendimi şanslı hissediyordum. Böyle zamanlarda ona sokulmak ya da gözlerinin kenarlarındaki o taptığım çizgilere ufak bir öpücük bırakmak geliyordu içimden. Tabii yapamıyordum.

Bir kez daha ısıltılar arasında köprüyü geçerken yükselen moralim sarsıldı. Hayalle gerçek arasındaki köprüyü aşırıyorduk sanki. Eski haline dönecek miydi, sanki bu iki gün hiç yaşanmamış gibi? İzleri kalır mıydı, umudumu yeşerten? Bilemiyordum. Boğazıma sürtünen bluzun yakasını çektişirdim. Bunalıyordum.

Evin yanına park ettiğimizde zaman istemediğim kadar hızlı akmış gibiydi. Arkadan çantaları alan Görkem'i

beklemeden evin yolunu tuttum. Parmağım zile beniz değmişti ki Merve kapıyı açtı ve üzerime atladı.

"İki günde bu kadar özleyeceğini tahmin etmemiştim, canım." Ben de ona sarıldım. Aslında Merve'yle konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Özlediğimden değil, dedikoduları almadan önce sadece davranayım dedim!"

"Yok sana dedikodu. Önce sen anlatacaksın neler yaptın evde yalnız başına? Belki de yalnız değildin?" Kaşlarını imalı imalı oynatınca kıkırdayarak beni içeri çekti. Evet, ciddi ciddi yalnız değildi. Peşimden Gökrem içeri girdiği için odaya çıkmamızı beklemem gerekecekti. Merve'nin saçlarından öpüp çantaları yere attı.

"Nasılsın, neler yaptın?"

"Ne yapayım abi, çizimler üzerinde çalıştım. Siz nereye gittiniz, neler yaptınız asıl?" diye sorarken Merve, kendini büyük bir rahatlıkla kanepeye bıraktı. Çizimler üzerinde çalışma kavramı koca bir yalandan ibaretti. Tabii Gökrem bunu anlamadı ve başını sallayarak onayladı.

"Ne yaptığımızın seni ilgilendirdiğini sanmasam da eminim ki ben odamın yolunu tuttuğum anda Azra'yı sıkıştıracağsın. Bu yüzden bu zevki Azra'ya bırakıyor ve odama çekiliyorum." Ayaklandı. Yanıma gelip beni öpmesini beklemedim desem yalan olur. Yüzüme baktı, "İyi geceler," dedi ama öpmedi. Merve'nin saçlarını karıştırıp kapının önüne bıraktığı çantasını aldıktan sonra yukarı çıktı. Ne olmuştu da öpmemişti beni şimdi? Lanet herif! Dengesiz davranmaktan başka ne işe yarıyordu sanki?

"Hadi anlat! Yaptınız mı? Yapmamış olamazsınız! Nereye gittiniz? Sana iyi davrandı mı?" İşim işti bu kızla. Bağdaş kurup arkama yaslandım. Bir yerden başlamak gerekiyordu.

"Detay isteme, asla anlatmam. İlk sorunun cevabı evet oluyor."

"İlk sorum neydi ki benim?"

"Ebeni tanıyor muyum diye sordun, Merve!"

"Oftı ağız tadıyla iki kelime anlatmıyorsun sende!

"Nymiş efendim, 'İlk sorunun cevabı evet oluyor.' Sen sana yattık desene." Hiç kızarmayan suratım bu abi kardeşime tepki gösteriyordu. Uyuz ikili!

"Yattık Merve. Oldu mu? Rahatladın mı?"

"Bana ne canım," diyerek omuz silkti, ama gülmek için kendini tuttuğu sıkılı çenesinden anlaşıyordu. Üzerimde durmak, yapacağım en büyük hata olurdu.

"Sen de kaçabileceğini sanma ve Okan'la neler oluyor

anlatmaya başla." Sıkılı çenesi gevşedi ve yerini çok güzel bir gülümseme aldı.

"Çocuk gibiyiz. Türlü şebekliklerle beni güldürmeyi

her seferinde başarıyor. Yanındayken bir dakika olsun

somartabildiğimi sanmıyorum. İlk görüşmeden sonra

ki kendine takılacak yeni kız arıyor gibi hissetmiştim

ama..."

"Ama?"

"Bu hafta sonu, bakış açımı biraz değiştirdi. Yalnızca

cumartesi gününün bir kısmını evde geçirdik." Kaşlarımı

kaldırdım. Bu iyi mi kötü mü anlayamamıştım. "Seviştik,

ama daha ileriye bir adım dahi atmadı. Onun yerine sine-

maya gittik, gezdik, konuştuk, konuştuk, konuştuk. Çok

garip..." Duraksadı. Ben onun ne hissettiğini anlamaya

çalışırken, sanırım o da Okan'ı çözmeye çalışıyordu.

Okan bana yaptığı gibi "Âşkınsın!" diye bağıra bağıra et-

rafında dolanmak vardı da... Neyse, ben o değildim. Elini

avucuma alıp sıktım.

"Herkes aynı değil, bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Okan diğerleri gibi değil, bunun farkın-

dayım. Sadece fazla mı hızlı gidiyorum diye düşünme-
den edemiyorum."

"Neye göre hızlı? Hızınızı sen belirleyeceksin." Beni
dinlediğinden emin değildim. Aklında her ne varsa, so-
n ritmasına neden oldu. "Farkında mısın, yanında yokken
bile seni gülümsetiyor?"

"Açıkçası bu çok zor olmuyor. İlk buluşmamızda bana
milkshake ısmarladı, biliyor musun? İkinci buluşma için
daha yaratıcı bir şey bulmasını söyledim. Cuma akşamı
konuşmamız sonrasında bir mutfağa ihtiyacı olduğumu,
ancak o şekilde yaratıcılığını sergileyebileceğini söyledi."

"Ve sen de buraya çağırdın."

"Evet. Beni gerçekten şaşırttı. Marshmallowlabir tatlı
yaptı." Dudaklarımı bir iki saniye anca kapalı tutabildim.
Kendime engel olamayıp kıkırdarken Merve de gülüyö-
dü. "Dalga geçme! Yediğim en güzel şeylerden biriydi."

"Eminim öyledir."

"Anlattığıma pişman etme."

"Ne dedim sanki!" Telefonu çalmaya başlayınca ayağa
kalkıp elini arka cebine attı. Ekranı baktığında yüzünde
oluşan gülümsemesine bakarsak arayanın Okan olduğu
çok belliydi. "Hadi, sen sevdiceğinle konuş, ben de oda-
ma gidip uyumak istiyorum."

"Fazlasıyla yorulmuşsundur tabi, uyu canım."

"Merve!" diye bağırken ben o merdivenleri çıkmaya
başlamıştı bile. Kendimi biraz daha keyifli hissederek
koltuğa uzandım. Kısacık zamanda ne kadar çok şeyin
değiştiğini düşünmeye başladım. Sıradan, sıkıcı ve yap-
ranmış hayatlarımız o veya bu şekilde yeniden renkleni-
yordu. Tek sorun Görkem'in vermediği öpücüğün yok-
sunluğuydu.

O kadar insanın içine çıkacak olmak umurumda bile değildi. Kamunda sürekli olarak meydana gelen kasımların sebebi Görkem'di. Beni beğenmesini, yaptığım işi takdir etmesini bekliyordum. İlk gördüğünde belirecek olan o bakışı ölesiye merak ediyordum. Kaç defa aynanın karşısına geçip kendime baktım, hatırlamıyordum.

Eleğin şifon yerleri kırışmasın diye koltuğun sırtına yaslandım. Heyecandan bedenimi taşımakta dahi zorlanıyordum. Sanki onu gördüğümde dizlerim titreyecek, olduğum yere yığılacaktım. Merve mutfaktan elinde koca bir kadeh şampanyayla geldiğinde can simidine sarmılır gibi yapıştım kadehe.

"Harikasin!"

"Biliyorum. Ve Azra, sen de harikasin. Muhteşem görünüyorsun."

"Saçmalıyorum, farkındayım. Ama elimde değil, Merve. Binlerce insanın karşısında tek başıma dikilsem bu kadar heyecanlanmazdım."

"Abim sana bayılıyor. Bakışlarının farkında değilmiş gibi davranma! Ne giyecek olursan ol, dibi düşecek." Beni arzuladığını inkâr etmem aptalca olurdu. Sadece... Bu sefer farklıydı. Bu benim işimdi. Herkesten önce onun takdirini almak istiyordum. Çocukça bir şekilde onun desteğine ihtiyaç duyuyordum.

"Umarım hoşuna gider."

"Rahatla. Beni sollayıp geçiyorsun ki normalde bu mümkün değil biliyorsun!" Gülümsedim. Onu geçtiğim tesinin kenarlarını süsleyen swarovski taşlar haricinde, eteğinin önünde dizlerinin beş parmak taşlar haricinde, bir yırtmaç vardı. Saçlarının önünü aynı üstüne uzananlarla tutturmuş. Görkem'in kilelere benzer taşlardan tokacı çıkarmıştı. "Kemer harika bir fikirdi, kabul gözlerini açığa Parmaklarımı belimi saran, taşlarla ve işlemelerle süslenmiş kemerde gezdirdim. Sırt ve derin göğüs süslenmesonlandırılacak bundan daha iyi bir seçenek olamazdı."

"Bunu ben de beğendim."

"Göğsündeki açıklık sorun yaratmaz ama adım attığın anda abim delirecek!" Yırtmacın derinliğini ayarlar-ken aklıma gelmişti aslında. Ama Görkem hiçbir zaman bu anlamda kışkırtıcı birine benzemiyordu ve sanırım ben de şansımı denemek istemişim.

"Yok artık! Bir şey diyeceğini sanmıyorum."

"O anlamda demedim şapşal!"

"Yaa..." Kadehte kalan şampanyayı koca bir yudumla bitirdim. Bu gece bana bitmeyecekti anlaşılan. "Nerede kaldı abin? Geç kalacağız."

"Geç kalmıyoruz, Azra. Ayy! Âşık bir sen hiç çekilmi-yor."

"Bunun âşık olmamla ne alakası var?"

"Hiç, hiç yok..."

"Of Merve, rahatlatacağına geriyorsun beni."

"Derin nefesler al, canım." Derin nefesi içime çeker-ken kapıdan ses geldi. Gelmişti. Çene çalmaktan araba-sının sesini dahi duymamıştım. Yüzüme düşen bukleleri düzelttim. Elbisenin eteklerinde gezinen ellerim bile ye-terdi ne kadar gergin olduğumu göstermeye.

"Hoş geldin abi." Kafamı kaldırdım ve çoğu zaman olduğu gibi hayran ona bakakaldım. Bakışları yüzümden göğsüme doğru inerken merhaba bile dememişti sanırım.

"Hoş geldin," dedim, dikkatini yüzüme çekebilmek için ama nafile. Adım atmasaydım işe yarardı belki de. Merve haklıydı. Bu elbise doğru bir seçim olmamıştı. Ayakucumdan yukarı doğru çıkarken bakışları, yerimde salsanmamaya çalışıyordum. Beğendiği için süzüyor olmalıydı, değil mi? "Görkem? Çıkalım artık, geç kalmak istemiyorum." Sesim fazla mı boğuktu acaba? Kontrolümü saniyede kaybetmeme neden oluyordu bu adam.

"Çıkalım." Ve sonunda gözleri gözlerimde durdu. Ne düşündüğünü anlamam imkânsızdı. Merve'ye dönüp beğenisini dile getirirken dişlerimi sıkıyordum. Bana da ki kelime etseydi iyiydi!

"Teşekkür ederim abi. Sen de harika görünüyorsun." Harika kelimesi yetmiyordu onu anlatmaya. Siyah şeritli beyaz gömleğini saran ceket, dik omuzları, tıraşlı öpülesi suratı ağzımı sulandırıyor. Ufak bir tebessümle arkasını döndü. Ve kıç! Merve koluma girip beni çeğiirmese arkasından bakmaya devam ediyor olurum herhalde. "Çok beğendii!"

"Belli oluyor."

"Benim yanımda bunu belli edeceğini mi düşünüyorsun? Ayrıca beğendiği kadar kışkandığına da eminim. Berkesin seni böyle görmesini isteyeceğini sanmıyorum."

"Görkem öyle biri değil."

"Evet, bana karşı asla öyle olmadı. Ama sen... Of Azra! Hep kötümser olmak zorunda mısın?"

"Neyse ne! Kışkandığını sanmıyorum." Buna hakkı olduğunu da düşünmüyordum açıkçası. Kıyafetlerime lanşmak... Yok artık!

Çoktan arabaya binmiş olan Görkem'e ters ters bakma isteğini bastırarak yanına oturdum. Bacak bacak üstüne attığımda gözleri malum açıklığa kaymış olabilirdi, ama saniyelik bir durum söz konusu olduğu için emin olamıyordum.

"Neden Ali bizi bırakmıyor?"

"Dönüşte o alacak." Merve'nin sorusunun cevabı elbette bu değildi. Biraz daha açık olmak bu kadar mı zordu? Merve de uyuz olmuş olacak ki sesini çıkarmadı. Ben de büyük heyecanımı yolu izleyerek atmaya çalıştım.

Yalnızca teşhir ürünü olacak olan beş parça elbisenin gösterileceği bu davette gelenlerin beklediklerini bulmalarını umuyordum. Görkem'in dediğine göre kıyafetlerden çok bizi görmek için geliyorlarmış. Bunun da nedenini anlayamıyordum. İnsanlar gerçekten tuhaf yaratıklardı. Bunların yanında Dilara mağazada harika bir iş çıkarmıştı. En azından bu konuda içim rahatı.

"Nasıl oluyor da bu kadar sessiz duruyorsunuz?"

"Ne konuşmamızı isterdin?" diye sordum. Bu şekilde çıkışmama uyuz olacağını biliyordum, ama kendimi tutamıyordum. Ne yapıyor, ne ediyor, beni sinir etmeyi başarıyordu. O sinirimi saniyede yok etmeyi başarabildiği gibi...

"Heyecanlı mısınız?"

"Ben değilim, ama Azra çok heyecanlı abi."

"Hayır! Heyecanlı değilim." Yalan! Ya burnum uzayacak ya çarpılacaktım bir gün. Hangisi daha kötüydü?

"Herkesin gözlerini üzerine çekeceğine şüphe yok." Kalbimde yeşermeye çalışan ufak bir tohum muydu bunu söylerken hoşnutsuz olduğunu düşünmem? Öyle bile olsa, beni kıskanmasını gerçekten ister miydim? Sanmıyordum.

"Amaç da bu değil mi zaten?" dedim sırf onun altında

kalmamak için. Halime bak, çocuklaşıyordum git gide.
"Kesinlikle!" diyerek ellerini çırpıp Merve'nin neşe-

siyle katılmadım. "Hem bu sefer başımıza ekşiyip şunu
çapırtı, bunu yapın diyecek bir Nermin yok." Ah, evet. O

kadın bir akşam daha çekmek berbat olurdu.

"Nermin yine de orada olacak. İşleri yardımcısı hallet-

miş olabilir, ama daha önce tanışmadığınız kişilerle kar-

şılaşabileceğiniz için orada bulunmak istedi."

"Şaka yapıyorsunuz!" Bana öyle bir bakışı vardı ki
Gökem'in, ne şimdi ne de bundan sonra asla şaka yap-

mayacağına anlamama yetti. Göründüğü kadardı işte.

"Sürekli emir verir gibi konuşması sinir bozucu," diye

söylendi, Merve. Ne o bakışı yakaladı, ne de benim içim-

de süregelen karmaşadan haberi vardı. Bizi nasıl görü-

yordu acaba? Normal bir ilişki yaşadığımızı düşünüyor

olması benim yüzümdendi. Ona karşı dürüst olamıyor-

um ve günden güne bunu başarmak daha da zorlaşı-

yordu.

"Bence de..." dedim sessizce. İçimdeki heyecandan

eser kalmamıştı. Gökem... Benim üzerimdeki etkisinin

larkında mıydı?

"Bu kadarını beklemiyordum," dedi Merve çokkuy-
la. Dikkat çekecek olmasını umursamadan kıkırdadım.
Umursamazlığımın altında yatan üç kadehe minnetar-
dım. Nermin'i bu saate kadar çekebilmiş olmam da, in-
kaçmayışında bu yüzdendi.

"Ben de beklemiyordum. Onu yardımcımız sanıp gö-
rüşme ayarlamasını isteyenleri nasıl anlatıyordu ama?"
Bu sefer gülümsemem kahkahaya dönüştü. Asistan gibi
görölmekten duyduğu rahatsızlık elle tutulur cinstendi.
Müşterileri de geri çeviremeyeceği için sessiz kalması
onu deli etmiş olmalıydı.

"İyi oldu ona. Emir vermeyi kesmesi gerekiyordu. Bu
bey bilmem kim, ona da merhaba deyin!" Burnunu bü-
küp Nermin'i taklit etmesiyle kendimi tutmam gittikçe
zorlaştı. "Şşş... Sessiz ol!"

"Güldürme o zaman!" Merve'nin elindeki kadehi alıp
yudumladım. Birinin bana dur demesi gerekiyordu sa-
nırım.

"Nedim Bey'in oğlu vardı ya, Tunç. Bize bakıyor."
Çaktırmamak için yavaşça kafamı çevirdim, ama işe ya-
ramadı. Ona baktığımı yakalayan Tunç kocaman bir gü-
lümsemeyle bize doğru yürümeye başladı.

"Yakalandım!" dedim sinirle. "Yanından zor kaçtık,
yine geliyor."

"Evet, fazla yapışkan olduğu kesin ama yakışıklı ço-
cuk, kabul edelim."

"İkimizi de ilgilendirdiğini sanmıyorum Merve."

"Okan'ı burada görebiliyor musun?"

"Barın sebebi Okan'ı Görkem'in karşısına çıkaracak kadın cesaretinin olmaması."

"İşi olduğunu söyledi."

"Sen son dakika nezaketen çağırdığın için. Öküzün, kibel et."

"Ya ne yapsaydım?" Küfür etmek için açtığım ağzım Tunç'un yanıma varmasıyla kapandı. Şimdi nasıl kurtulacaktık bu çocuktan? Of!

"Nasil geçiyor geceniz?" Sana ne? Ayrıca konuk olan sensin. Biz sana sormamışken bu samimiyet neden, diyebilmek isterdim. Babası yerine bugün annesine ve kız kardeşine eşlik etmesi gerektiği için ve bu sinir bozucu işi bayan potansiyel müşteri olduğu için bu duruma katlanmak zorundaydık.

"Gayet güzel, sizinki?" Kibar arkadaşım benim.

"Normalde böyle davetlerde bulunmam ama bu akşam babamın işi olmasına seviniyorum." Zorlukla gülmüştüm. Verilmesi gereken makul cevabı bulamıyordum.

"Biz de sizinle tanıştığımıza memnun olduk, Tunç Bey." Hmm... Demek böyle demem gerekiyordu. Sıkıcı...

Merve, bir şekilde sohbeti yürütse de Tunç'un bana dönen... Pardon! Dekolteme dönen bakışlarından kaçınmıyordum.

"Başka bir akşam..."

"İyi akşamlar Tunç kızlar." Görkem'in geldiğini görmemiştim. Görsem de beni şu an yaptığına hazırlayabileceğini sanmıyordum. Sözlerinin ardından gelen hareketleri... Belime mi sarılmıştı? Evet, kolunu belime dolayıp kendine doğru çekti. "Kız kardeşim ve kız arkadaşım la tanışmışsın," dediğinde kaskatı kesildim. Kız arkadaşım? Sevgilim değil... Ah! Saçmalama, Azra! Adam herkesin

içinde sana sarılıp karşındaki adama kız arkadaşım diye tanıtıyor, sen ne diyorsun!

"E-evet." Tunç'un da bu hamleyi beklemediği açıktı. Ne yalan söyleyeyim, sevindim. Elimde olmadan dudaklarımın gerilmesine, az önceki somurtuk halimin yerini kocaman bir gülümseme almasına engel olamadım.

"Müsaadenle, gece bitmeden onlarla tanışmak isteyen birkaç kişi daha var."

"Evet, elbette. İyi akşamlar." Ve Tunç topukladı.

"Hadi," Görkem, kolunu çekti. Sırtıma uyguladığı hafif baskıyla bizi yeniden Nermin ve eşi Tuncer'in yanına doğru yönlendirdi. Tabii bu sırada "O çocukla samimi olmayın," demeyi de unutmadı. Sinirlenmişti. Ne sanıyor- du? Seve seve o salakla sohbet ettiğimizi mi? Görkem ile anlaşmaya çalışmak kolaylaşmıyordu.

"Çok iyi iş çıkardınız," diyerek gülümsedi Nermin yanına vardığımızda. Sanki onun takdirine ihtiyacımız vardı.

"Teşekkür ederiz."

"Her şey için," diye tamamladı Merve. Ne yaptysa sanki! Biz kendi kendimize tanışamıyor muyduk insanlarla? Yine gerilmeye başlayınca bugün iyi günümde olmadığımı anladım. En ufak bir şeyden nem kapıp şaşım geliyordu.

"Gelen siparişleri pazartesi size mail olarak atarım. Bundan sonrası için asistana ihtiyaç duyarsanız haber verin. Sizin için birini bulurum."

"Biz çizimlerle uğraşacağımız için gerekli olacak gibi görünüyor. Hafta içi yeniden konuşuruz." Merve olmasaydı bu geceyi atlatmam mümkün olmayacaktı. Görkem gidelim diyene kadar da zorunlu olmadıkça ağzımı bıçak açmadı. Gelenleri uğurlamak yarım saatimizi aldı. Yine bekleriz ve hoşça kalın demek bile yeteri kadar yo-

inciyen Pinar ve annesi Gülseren Hanım'ın burnu büyük bakışlarına maruz kalmak tüketmişti. Tunç ise çok komikti. Kibar olmaya çalıştığı gülümsemesinin altı ha-

yal kırıklıklarla doluydu. Kismet...
"Merve, Ali kapıda bekliyor. Seni eve götürecektik."
Gökem, son dakika bombasını patlatıyordu. "Ya biz?" diye sormadan ben Merve atladım.

"Ya siz?"
"Yarın görüşürüz. Merak etme, arkadaşını tek parça getireceğim." Ha ha! Şaka yapmıyordu ama alay etmekte sorun yaşamıyordu.

"Oh! İçim rahatladı," diyerek elini kalbine götürdü. Merve'nin şakacı hallerine bile gülümseyemiyordum. Buna imalı bir bakış atarak "Size iyi akşamlar," dedi ve çıktı. Artık yalnızca ikimiz vardık. Yine ne olmuştu? Bunu sormaya korkuyordum.

Merve'yi arabaya kadar geçirip yanıma döndükten sonra servis edilen şampanyalardan kendine bir kadeh doldurdum. Bana sormadı ki ben de daha fazla içmek istemiyordum. Aklım henüz yerindeydi ve bunu kaybetmemin bana bir yararı olmazdı. İlk verdiği tepkideki gibi sinirli değil, gergin duruyordu. Sebebi Tunç'la olan sinirli miydi? Söz konusu Görkem iken bir soru başka bir soru doğuruyordu.

Kadehinin yarısına gelene kadar etrafta dolıştı. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissetmeme rağmen dönüp ne yaparsa yapsın, ona baktığım zaman içimden taşan tatlı duygu seline kapınıyordum kendimi. Gözlerime baktığı anda bunu yakalaması muhtemeldi.

"Neden burada kaldığınızı sormayacak mısın?"

"Hayır. Nasıl olsa sen bir süre sonra söylersin." Hoşesler adım adım yaklaştı.

"Hiç beklemediğim zamanlarda şaşırtıcı şekilde sakın davranıyorsun."

"Ne zaman neye tepki verdiğini anlamakta zorlanıyorum. Sence de bu daha zor değil mi? Bu sefer sorun ne? Tunç'la konuşmamız mı? Kıyafetim mi? Birkaç kadeh içmiş olmam mı? Bu sefer Görkem'i ne kızdırdı? Bunları düşünmemi sağlamak yerine açıkça göstersen her şey daha kolay olurdu." Ucuna tünediğim, köşede duran deri koltukta kendimi rahat ettirmeye çalıştım. Gereğinden fazla konuşmuştum yine. İçinde tutsan ölüsün Azra!

"Hiçbir koşulda değişmeyen çok konuşma yeteneği-
ni kaybetmiyorsun en azından," derken yanuma yerleşti.
"Bana bak."

"Baktım," dedim gözlerimi üzerine dikerek. Ukala
sorumu yüzündeki her bir mimikliği silerek cevap verdi.
"Bır adam!"

"Sorum kıyafetin değil." Tenimi kızartacak kadar za-
man koyarak araya, omuzlarımdan bacaklarıma kadar
üzerindeki gözleri üzerimde. "Çok güzel... Güzelsin." Par-
maklarını dizimin etrafında gezdirdi. Huylanarak geri
çökülmeğe çalıştığımda parmaklarının yerini avcu aldı.
"Seri bu şekilde gördüklerinde neler düşündüklerini
bilmek canımı sıkıyor. Neler düşündüklerini biliyorum.
Benim aklımdan geçenlerin onda birlik bir kısmı bile ha-
şerelerini süslüyorsa..." Zihnine düşen görüntüleri silmek
ihtiyarına kafasını iki yana salladı. "Ama yaptığın işe,
olduğun kişiye saygı duyuyorum. Bundan daha farklı
olmanı isteyemem." Sessiz kaldığı birkaç saniyelik boş-
lukları dolduran dokunuşları etkisini göstermeye başlı-
yordu. Bana saygı duyduğunu mu söylemişti o? Vay ca-
mına! "Yalnızca ben yanında yokken bu şekilde bir yere
gitmene izin veremem. Bunu benden asla isteme." İste-
mezdim. O bu şekilde konuşurken benden birçok şeyi
talep edebilirdi. Aptal âşık, Azra!

"Sorum ne?" diye sordum bu konuyu geçiştirmek is-
teyerek. Dikkatimi dağıtmaması için sınırsız dokunuş-
larına da engel olmalıydım ama yapamıyordum. Elini
üzerimden çekmesini söyleyemiyordum.

"Tanımadığın her insana karşı bu kadar sıcak mı dav-
ranırsın? Gözlerinin içinden bal akacak kadar sıcak gü-
lünseler mi sunarsın? Hayır deme bana Azra. Doğum
günümde, barda tanıştığın çocukla kahkaha atıyordun.
Bunu asla kabul etmeyeceğimi söylemedim mi sana?"

Kimseye ama hiç kimseye yakınlık göstermene tahammül edemeyeceğimi?" Giderek yükselen ve sivrilen sesini belli eden ses tonuna rağmen eli hala üzerimdeydi. Sanki ona ait olduğumu kanıtlamak ister gibi bırakmıyordu beni. Aksini istediğimi söyleyemezdim. Beni kendine katmasından başka bir şey düşünemediğimi de...

Ne cevap vereceğimi bilemeden durdum öylece. Dediği gibi mi davranıyordum? Yoksa Görkem'in hayalçılığından öte bir şey değil miydi bu söyledikleri? "Olduğum kişiye saygı duyduğunu söylüyorsun ama sıcakkanlı olmama kıızıyorsun? Bu nasıl bir çelişki böyle? Ne yapacağımı, benden beklediklerini nasıl karşılayacağımı bilmiyorum Görkem. Bu yaşıma kadar süregelen davranışlarımı bir günde değiştirmemi bekleyemezsin. Ayrıca dediğin gibi kimseye gereğinden fazla sıcak davranmıyorum. Karşımdakilerden rahatsız olacağım bir adım gördüğüm anda kendimi nasıl geri çekeceğimi ya da ne yapmam gerektiğini bilecek yaşta olduğumu düşünüyorum."

"Tunç'un rahatsız olacağın çizgiyi geçmediğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle. Hiçbir insanın bakışlarına engel olamam. Zararsız bakışlarından rahatsız oluyorsam zaten ne olduğum kişi olabilirim, ne bu işi yapabilirim." Dizimden aşağılara kayan eli yeniden dizimin üzerine gelip sıkıca kavradı.

"Buzdan bir heykel kadar sert görünsen bile yine sana aynı şekilde bakmaya devam edecekler. En azından yanına gelmeye, seninle konuşmaya cesaret edemeyecekler. Ne istediğimi gerçekten anlamıyor musun? O gülümsemelerinin başka insanları etkisi altına almasını kabul etmiyorum. Bu kadar mı zor anlamak?" Bağırıyor ama haykınyordu. İçindeki depremin titreşimleri vuruyordu

öserime. Neden böyleydi, belki de hiçbir zaman öğre-
nemeyecektim ama bunu basit bir kıskançlık vakası ile
de karşılayamayacağımın bilincindeydim. Neden ona
baktım, neden bunu giydin diyecek türden biri değildi
Gökem. Onun yarası başkaydı. Göremediğim bir yerler-
de saklıydı. Bir dakika... Gülüşümü etkileyici mi bulu-
yordu? Bir vay canına daha!

"Anlıyorum," dedim bu cevabın yeterli gelmeyeceğini
bilsem de. Bir daha olmaz mı diyecektim? Bunu yapı-
mamdım. Kendimi onun istediği gibi hızlı bir değişime
sürükleyemedim. Ah... Kimi kandırıyorum? Değişim
rüzgârının içinde savrulmuyor muydum zaten? Bir hu-
şuyla yanımdan kalktı. Yakasındaki düğmeyi çözmeye
çalışan parmakları hücum eden gerginliğinin etkisiyle
azaldı. Kravatını gevşetip saldı. Zarif parmakları şa-
kaklarını ovalarken gözlerini yumdu. Bu haliyle bile ne-
fesimi kesiyordu.

"Anladığımı sanmıyorum. Şu an kendimi ne kadar zor
tuttuğum hakkında bir fikrin var mı? Tek düşünebildiğim
bana ait olduğunu kanıtlamak. Her şeyinle..." Bacakları-
mın arasındaki kasılma bedenimin de onunla aynı fikir-
de olduğunu gösteriyordu. Dizlerimi istemsizce birbirine
bastırdım. Elbisemin yırtmacından giren elinin kadınlığı-
ma doğru uzandığı tutkulu ama Gökem'in konuşması-
yla kısa süren hayalle sıcaklığım arttı. Dürtülerimin önü-
ne geçmem en başında olduğu gibi şimdide imkânsızdı.
"Bir daha olmayacak," dedi sertçe. Konuşmayı bitirmek
istediği belli oluyordu. Fazla bile konuşmuştu. İçten içe
böyle düşündüğüne adım gibi emindim. Ne hissetmem
gerektiğini ayrıştırarak kadar kendimde değildim. Beni
kıskandığına inanmak isteyen içimdeki minik kıza umut
verecek tohumları ekmek istemiyordum.

"Denerim." Ağzını açınca elimi kaldırdım. "Ağzım-

dan çıkacak olan bir sözü yerine getiremediğim olmadı. Şu an için benden daha fazlasını isteme. Bu demek değil ki söylediklerini umursamıyorum. Yalnızca bu kadar zorlu bir değişim içindeyken hata yapmayacağım sözünü veremiyorum. Üzgünüm." Üzgündüm. Aşkından ölüp bitsem de yapamayacağım şeylerin sözünü veremezdim. Bu katliğının sebebi neydi henüz emin değildim, ama ne bana ne bir başkasına tam anlamıyla güven duyamadığı apaçık ortadaydı. Bu güveni onda uyandırabilecek kadar güçlü ya da sabırlı biri miydim? Ne yazık ki en ufak bir fikrim yoktu. Zaman... Zaman gösterecekti. Tabi bu sırada iki uçurumun arasında asılı kalmaya dayanabilecek miydim, bilemiyordum.

Düşüncelerimin art arda yığıldığı o anlar boyunca dalgın bir şekilde Görkem'i izledim. O da gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Keşke zihnini okuyabilseydim. Benim için derin denizlerde saklı duran dev hazinelerden farkı yoktu.

"Gidelim," derken elini uzattı. Bir kelime nasıl bu kadar yoğun olabilirdi? Tamam, belki de ben abartıyordum. Oysa bakışları abartmadığını söylüyordu. O kelimenin altı vaatlerle doluydu. Karnım kasıldı. Güçlü parmakları avucuna düşen elimi kavradı. Bir dokunuş... Ve beni yine esareti altına aldı.

Merve'nin sinir bozucu uyandırma şekillerinden birine maruz kaldığımda Görkem'le daha önce hiç görmediğim bir denizin kenarındaydım. El ele kumların üzerine uzanmış, kararan gökyüzünü seyrediyorduk. Esen rüzgârın saçlarımın arasında hissettiğime yemin edebilirdim. Konuşmuyorduk ama mutluyduk. Şimdi düşününce çok saçma geliyor da ne yapayım, rüya bu!

"Somurtup durmasana!"

"Uyandırılmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Hele ki üzerimde tepinilerek uyandırılmaktan daha çok nefret ederim. Daha da çok nefret ettiğim ne var biliyor musun? Harika bir rüyanın içindeyken uyandırılmak!"

"Ne görüyordun da bu kadar sinirlendin? Abimi değil mi? Anlatsana," dedi tüm dişlerini gösteren bir sırıtmayla. "Aaaa... Ya da dur anlatma. İğrenç!"

"Git başımdan, Merve."

"Dün akşam siz beni bir güzel sattıktan sonra ne yaptın merak etmiyor musun?" Sürtük!

"Ne haltlar karıştırdın yine?" Gözlerimi ovuşturarak oturmaya çalıştım.

"Okan'ı aradım. Ali'yi abime haber gider diye eke-meyeceğim için beni bizim sokağın başından alıp alamayacağını sordum. Çok uzun zamandır böyle heyecanlanmamıştım. Ali, abim gelene kadar kapının önünden ayrılmaz diye ön bahçeden dolanmak zorunda kaldım. Neyse, koştur koştur sokağın başına geldiğimde beni bekliyordu, hem de elinde milkshake ile!"

"Oha! İyiymiş!"

"Ben de aynen öyle dedim. Kahkaha attı pislük! Mesajlar ben aradığımda kendine milkshake alıyormuş. Şu sana mesaj attım ama sen hala bakmamışsın mesajlarımı! Senin yüzünden fazla uzaklaşmamak için sahile indik. Bir bir buçuk saat anca durabildim yanında. Bu da senin yüzünden! Neyse, çok güzel zaman geçirdim. Azra, ben galiba âşık oluyorum."

"Hadi be!" diye bağırırken kendimi tutamamıştım. Merve'den bunu duymak... Vay canına! Dünya tersine mi dönmeye başlamıştı? Ya da Çolak kardeşleri etkileyen bir doğa olayı mı gerçekleşmişti? Bir gecede ikisindeki bu değişiklikler pek hayra alamet değildi. Ayyy! Anıyı gibiydi konuştum! Düşündüm desek daha doğru... O! Sabah sabah...

"Âşık oldum demedim. Yani sanırım oluyorum."

"Olmuşsun bile! Dalga mı geçiyorsun benimle? En son ne zaman ağzına aşk kelimesini aldın? Helal olsun Okan'a. Görüşürsek tebrik edeceğim."

"Sus be! Böyle yaparsan cuma günü, senin de düğün olduğun planı iptal ederim."

"Ne planı?" Artık tamamen uyanmıştım. Son zamanlardaki iş ve Görkem aşkımdan kendime zaman yaratamamıştım.

"Abim cuma günleri çalıştığı için rahat ederiz diye düşündüm. Seni de alıkoymaz böylece. Beraber kahvaltı eder, sonra havanın durumuna göre eğlenecek bir şeyler buluruz."

"Harika plan!"

"Bu arada, kaçta geldiniz eve? Yakalanırmı diye erkenden gelip yattım ama sizin sesinizi duymadım."

Anında ateş basan yüzümü Merve'den saklamak adına ayağa kalkıp giyinmeye başladım. "Bilmiyorum. Çok

“...değildi herhalde.” Güneşin doğuşuyla aydınlanan sokakların ışığını görüyorduk kapıdan girdiğimizde. Gece-
nin sakin trafiğinde oldukça hızlı bir şekilde diğer eve
gittik. bugün pazar olduğu ve Görkem Merve’yi yalnız
bırakmak istemediği için eve dönmüştük. Normalde ben
de Merve’nin yalnız kalmasını istemezdim ama Görkem
bu kadar tutkulu ve açıkken yalnız kaldığımız zamanlar
senki birkaç dakikadan ibaretmiş gibi yetersiz geliyordu.
“Tabii tabii...”

“Görkem nerede?”
“Aşağıda, ona kahve yapmanı bekliyor. Kahvaltı için
seni uyandıracaktım ama geç uyumuş olabileceğini, ra-
hatsız etmememi söyledi.” Ağzım açık öylece kalakaldı-
ğında Merve, kıkırdarak yatağımdan kalktı. “Acele et
şek böceği, abim özlemişti seni.”
“Merve! Her seferinde beni deli edecek bir şey söyle-
mek zorunda mısın?”

“Kesinlikle evet, canım.” Merve, kapıdan çıkınca ken-
dimi gerisingeri yatağa bıraktım. Böyle güzel anların her
birinin sonunda uyuyup uyandığımızda Görkem’in eski
mesafesini almasını bekliyordum. Öyle de oluyordu za-
ten. Bu sefer... Ah be Görkem... Seni bir çözebilsem...

“Azra!” Merve’nin alaycı seslenişıyla ayaklandım.
Görkem, ona kahve yapmamı mı istiyordu? Seve seve
yapardım. Dün gecedan kalan dağınık saçlarımı toparla-
yıp tepeden bir tokayla tutturarak aşağı koşturdum. Sırtı
bana dönük, ayaklarını uzatmış oturan bir adet Görkem’i
görmek ilaç gibi geldi. Saçları nemli, altında yalnızca sa-
laş bir eşofmanla kimse ondan daha seksi görünemezdi.

“Günaydın!” diye şakıdım neşeyle. Görkem kafasını
sakince çevirip bana bakarken elindeki kitabı kapattı.

“Tunaydın,” dedi baştan aşağı süzerek. Dün hafifçe
beliren ve tenimi kızartan sakalları bugün daha uzundu.

Bacaklarımın arası sızlarken, durup dururken kendime neden bunu yaptığımı sorgulamadım. Dün gecenin arılarını asla unutabileceğimi sanmıyordum. Bileklerini sana sertçe bastırıldığı... "Azra?" Sertçe yutkundum. Ayırdından bir daha istiyordum. Sonra bir daha, bir daha, bir daha...

"Kahvaltılık bir şeyler kalmış mı bakayım. O sırada size de kahvelerinizi yaparım."

"Önce bir şeyler ye, sonra beraber içeriz." Görkem'den bir düşünceli hareket daha! Biraz daha devam ederse ağlayacaktım. Ne oluyordu bu adama?

"Peki," diyerek uzaklaşırken yanlarından Merve, açık bana bakmış sırtıyordu. Sürtük! Onu da görecektim zamanı gelince.

Kahvaltımı mutfakta yapmayı tercih ettim. Görkem'in bakışları altında bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum. Bir dilimi zar zor bitirdiğimde o olmadan da durumun değişmediğini anlayınca vazgeçtim. Kahveleri hepimizin sevdiği gibi hazırlayıp yanlarına geçerken kendimi tuhaf hissediyordum. Merve'nin yanımda olması rahat hareket etmemi zorlaştırıyordu.

Sessizce karşısına geçip tepsiyi uzatırken kafasını kaldırdı. Uzanıp fincanı alırken Türk kahvesinin bile kokusunu bastıran o keskin ama mükemmel kokusunu soludum.

"Kahvaltı yapmadın."

"Yaptım."

"Hangi ara?"

"Kahveleri hazırlamadan birkaç dakika önce..."

"Bir dilimi bile zor bitirirsin o kadar kısa zamanda."

"Aynen öyle. Afiyet olsun," dedim fincanı sonunda alıp koltuğa yaslanınca. Merve'nin yanına doğru gider.

İleri sıkıntıyla nefesini saldıgını duydum. Zayıflamış
canım hoşuna gitmiyordu. Sırf bu yüzden kendimi ye-
meye verecek halim yoktu. Ne yapabilirim, canım iste-
miyordu.

"Elene sağılık, canım."

"Afiyet olsun."

"Sabah 10'da mağazayı açmış olacaksınız değil mi?"

"İda orada olmamız lazım. Gönderdiğin temizlik eki-
pi her ne kadar güvenilir olsa da kendim görüp kontrol
etmeliyim."

"Profesyonel bir ekip yolladığımı söyledim Merve."

"Biliyorum, abi. Ama işimi sağlam kazığa bağlamam
gerek. Sen itiraz etmemiş olsaydın şu an orada olurum."

"Gerek yok."

"Yine başladı..." diye homurdandı, Merve. Çok ko-
maktı bu halleri. Annemle babama oynadığı tatlı kız
oyunlarının hiçbirinin Görkem'in karşısında işe yarama-
dığını görmek güldürüyordu beni.

"Efendim?"

"Bir şey demedim."

"Neyse, kahvelerinizi için de hazırlanın. Mevsim ara-
dı. Öğlen beraber yemek yiyecekmişiz ve siz de gelecek-
mişsiniz."

"Mevsim, söylemese çağırmayacak mıydın? Aşk ol-
sun abi!" O an Merve'yi tutup öpsem geldi de durdum!
Yine öküzlüğü üzerindeydi işte.

"İstemiyorsan gelmezsin, Merve."

"Tamam, sen git. Biz başka yere gideriz." Bağırarak
istiyordum böyle zamanlarda. Salak mısın be adam! Hem
ne bela bir yere davet et, hem de öküzlüğe devam et, demek
isterdim.

"Nereye?"

"Canınız nereye isterse."

"Azra!"

"Ne oldu yine?" Az önce hurlayan ben değilmişim gibi yumuşayan sesimle duraksadı. Tabii çok kısa sürdü şaşkınlığı.

"Bir şey sorduğumda cevabını almak istiyorum, anlıyor musun?"

"Eee tamam, ben ne dedim? Canımız o an nereye gitmek isterse gideriz. Henüz bir plan yapmadık ki." Merve kıkırtısını bastırmayı becerseydi durumu gayet iyi kontrol ediyordum.

Fincanı sertçe masaya bırakıp kalkarken, "Hazırlanın. 20 dakikaya çıkarız," dedi ve salonu terk etti.

"Abin emir vermeye bayılıyor. Bence bazı psikolojik problemleri var, sen de farkında mısın?" Suratını asıp kafasını iki yana salladı. Beklediğim kahkahalı tepkiyi alamadığım için şaşkırdım.

"Sadece haberi olsun istiyordu, Azra. Neyse... Kalk, hazırlanalım." İkisini de anlamak cidden zordu. Biraz önce kıkırdayan o değil miydi? Şimdi bu duygusallık da neydi?

"Tamam, ben ne dedim sanki?"

"Onunla dalga geçiyordun ve kabul ediyorum, komikti. O da bunun gayet farkındaydı ve bu yüzden sinirlendi."

"Suçlu ben miyim şimdi? O da insan gibi sorsun o zaman."

"Ne cevap vermem gerek, bilmiyorum. Bu ikinizin aranızda halletmeniz gereken bir şey. Sadece sana değer verdiğini bil." Merdivenlerin sonunda durup Görkem'in odasına baktı. "Bunu gözlerinde görebiliyorum," dedi fısıltıyla. Merve odasına girerken birkaç saniye kaldım merdivenin başında. Benim göremediğimi mi görüyordu, yoksa o da aynı benim gibi görmek istediklerini mi

sevmeyi sevmiştii? Değer vermek... Birçok anlama gelebi-
rirdi. Ve ben içten içe âşık olduğu kadına verdiği değeri
sevmek istediğimi biliyordum.

"Açılışa gelemediğimiz için çok üzgünüm," dedi Merve, gerçekten içten bir şekilde. Gülümsedim. Onu ilk gördüğüm ve adını ilk duyduğum anı hatırlıyordum. Nasıl sinirimi bozduğunu...

"Sorun değil. Sizin iyi olmanız her şeyden önemli." Artık belli olmaya başlayan minik karnına dokundum. Bunu yaparken düşünmemiştim bile. Belki o kadar samimi değildik ama o sıcaklığı yayıyordu bir şekilde.

"Üçüncü ay bitene kadar devam edeceğini söyledi doktor. Bazen çok iyiyim, şu an olduğu gibi. Söylediğim zamanlarda ise olabileceğinin en kötüsünü yaşıyorum sanırım."

"Neden bu kadar gergin olduğu anlaşıyor," dedim Tolga'yı göstererek. Her ne kadar Görkem ve Merve'yle sohbet ediyor olsa da mavi gözleri birkaç saniyede bir Mevsim'in üzerine dönüyordu.

"Buraya zorla getirdim. Evden çıkmamı istemiyor, ama bir günü daha evde yatarak geçirirsem delirecektim. Cemre de bana gelemiyor. Yedinci ayı bitti. Masal doğana kadar Tamer'in onu yataktan çıkaracağını sanmıyorum."

"Adını koydular bile, öyle mi? Harika!"

"Evet, Ateş ve Rüya'dan sonra ne kadar da şaşılacak bir isim, değil mi?" dedi gülerek. Kıkırdadım. Çocukları henüz görmemişim ama anne ve babaya bakınca çıkan sonucun kötü olması ne kadar mümkün olabilirdi ki...

"Peki, Tamer, neden yataktan çıkarmıyor onu?"

"Skolyoz ameliyatı oldu. Yanılmıyorsam dört defa... Son aylarda ağırlık arttıkça onunda ağırları artıyor. Tabi

birkaç risk de ortaya çıkıyormuş. Tamer'e bir kere dikkatli baktıysan onun Cemre'ye ne kadar düşkün olduğunu görebilirsin. İkizler doğarken yaşanan ufak tefek sıkıntılar belli ki içine yer etmiş. Bu sefer daha tutucu..."

"Haksız olduğunu sanmıyorum."

"Demesi kolay! Ben de aynı şeyleri söyleyebilirdim bundan birkaç ay önce. Görkem başında sürekli panik halinde gezmeye başladığında görürüm seni de!" Geceğinden fazla büyüyen gözlerimi ve şaşkın ifademi yakalamış olacak ki gülümsemesi, utangaç, minik bir tebessüme dönüştü. "Özür dilerim. Böyle konuşmamam gerekirdi. Yani ilişkinize burnumu sokmak..."

"Biliyorum Mevsim. Sorun değil." Suratıma yerleşen gülümseme zorlayıcıydı. Acı veriyordu. Yanaklarımdaki kaslardan başlayıp kalbime inen bir acı...

"Aptalın tekiyim!"

"Hey! Abartıyorsun. Kötü bir şey söylemedin ki."

"Evet, ama..."

"Mevsim!" O devam ettikçe acı içimde daha derin bir yer edinmeye başlıyordu. Abartan o değildi, bendim. Böyle hissetmem saçmalıktı. Şu saniyeye kadar ondan bir çocuğumun olmasını isteyebileceğim aklımın ucundan dahi geçmemişti ki! Henüz ilişkimizin hangi konumda olduğunu dahi bilmezken bir çocuk düşünmek... Herkesin gözlerimin içine bakıp salak diye bağırdığını duyar gibiydim.

"Tamam, tamam. Her neyse! Sonunda onun yanında birini görebildiğim için mutluyum."

"Daha önce..."

"Ah hayır. Eğer hayatında biri ya da birileri vardiysa da bu bizlerin arasına getirmek istemeyeceği kadar önemsizdi belli ki."

"O... O biraz kapalı," dedim, kendimi ifade etmeye çalışarak.

"Farkındayım. Sanırım herkes farkında." Çaresiz bir gülümseme peyda oldu dudaklarımda.

"Onu tanıdığımı söyleyemeyeceğim."

"Abarttığından eminim. Aynı evde yaşıyorsunuz. Birçok alışkanlığından haberin vardır."

"Demek istediğim... Ailesini tanıyor musun?" diye sordum, bir anda. Nereden gelmişti bu cesaret?

"Tanımıyorum, ama babası hakkında bizimkilerden birkaç şey duydum. Dolandırıcının tekiymiş. Tamerlerin şirketine bile bulaşmış zamanında. Bir şey elde edememiş tabii. Başka pis işleri de varmış. Detayları bilmiyorum. Ne Tamer ne Tolga böyle konularda konuşma yarlısı değiller. Bunları biliyordur, zaten. Google'a yazarsan bir iki kalıntı bulabilirsin." Yanlış bir şey söylememek için kafamı salladım. Bilmiyordum. Google'da arama yapmayı akıl edemeyecek kadar aptal olan kafama patlatasım geldi.

"Annesi..."

"Merve de mi anlatmadı sana?"

"Bu konular hakkında konuşmayı sevmiyor."

"Onu anlayabiliyorum. Ben de annemi ve babamı kaybettim. Açıkçası onlar hakkında konuşmak ne kadar zaman geçerse geçsin kolaylaşmıyor." Yaptığım aptallığın farkına vararak elini sıktım ve o her zamanki gibi tatlılıkla gülümsedi. Kafasını dağıtmaya yaraması umuduyla İstanbul'a alışma sürecini sordum. Abisinden, en yakın arkadaşı ve abisinin eşi olan Esra'dan bahsederken elimden geldiğince onu dinlemeye çalıştım. Görkem'e yakın olarak gördüğüm Mevsim bile onun hakkında bir şey bilmiyordu. Görkem tam anlamıyla kapalı, sır dolu bir kutuydu.

Yığın ve yorucu geçen bir günü atlatmayı başarmış, yemek yiyecek halim olmadığundan kahveni alıp kanepeye kurulmuştum. Merve odasında Okan'la konuşuyordu. Ben de süreli saate bakıp Görmek'in gelmesini bekliyordum. Onunla geçirdiğim zamanların aralığı artıktı. Onunla geçirdiğim zamanlardaki yoksunluk hissi de beş-onuzda artıyordu. Hele ki geçirdiğimiz bu zamanlar beraberinde verici nitelikteyse... Gerçi dün akşam sessiz mutuluk verici kendisini odasına kapatmıştı. Bunun haline bürünmüş, kendisini söyleyemezdim. Mutuluk verici olduğunu söyleyemezdim. Bir zamanlar kayan bakışlarımı engel olamadım. Bir zamanlar kayan bakışlarımı engel olamadım. Bir zamanlar kayan bakışlarımı engel olamadım.

Saate yeniden kayan bakışlarıma engel olmadım. Bir önceki bakışımdan bu yana yalnızca beş dakika geçmişti. Aslında bu saate kadar evde olması gerekirdi. Toplantısı ya da katılması gereken bir yemek olduğunu söyleme- mişti. Ben ise saçma sapan bir şekilde aramaya, mesaj atmaya çekiniyordum. Telefonumun tuş kilidine bastım. Herhangi bir bildirim yoktu, hat çekiyordu, internette de sorun yoktu. Yani bir işi çıksa ve genelde olduğu gibi ha- ber verecek olsulaşım sorunu yaşamamış olurduk. Yeni- ber saatte bakarken kapıdan ses geldi. Kamıma hızla sap- den saate bakarken kapıdan ses geldi. Kamıma hızla sap- den saate bakarken kapıdan ses geldi. Kamıma hızla sap- den saate bakarken kapıdan ses geldi.

Anahtarı çıkarmak için aşağı eğilmiş kafasından yüzünü göremedim. Onun yerine dağılmış saçlarında, zarif ellerinde gezindi gözlerim.

"Odama çık," dediğini duydum sertçe. O an fark ettim ki yüzü çoktan bana dönmüş ve hiç olmadığı kadar yırtıcı ve bir o kadar soğuk gözlerini üzerime dikmişti.

"Neler oluyor?"

"Odama çık dedim Azra," diye gürledi. Her zaman olduğu gibi bağırıyordu ama ses tonu... Kötü bir şey olmuştu. Benimle ilgili... *Lalet olsun!* Yine neye sinirleşmişti bu adam?

"Tamam, ama en azından bir merhaba diyebilirsiniz, değil mi?" İfade­sizliğini koruyan kaşlarını çatı.

"Fazla zorluyorsun. Dikleşmen için doğru zaman değil. Hadi!"

"Ne dikleşmesi, Görkem? Sadece..."

"Azra! Odama!" Bağır­dı. Evet, bu gerçek bir bağır­maydı. Düşmeye başlayan çenemi zorla tutarak merdivenlere döndüm. Merve endişeyle bize bakıyordu. "Merve, bize bir süre izin ver. İstersen Ali'ye söyle, seni yemek yiyebileceğin bir yere götürsün."

"Hayır, burada kalacağım. Neler oluyor, abi?"

"Merak edeceğin bir şey değil. Endişelenmeyi bırak. Her çift kavga eder, öyle değil mi?"

"Buradan kavga ediyormuşsunuz gibi değil de sen Azra'ya saldırıyormuşsun gibi görünüyor." *Aynen öyle!*

"Az sonra kavga edeceğiz ve ben kardeşimin buna şahit olmasını istemiyorum. Çünkü bu benim özelim. Anladın mı?"

"Azra'yı yalnız bırakmayacağım." Merve'nin neden bu kadar direttiğini anlayamasam da işime geliyordu. Ben de bir adet sinirli Görkem'le yalnız kalmak istedi-

şimden emin değildim. Görkem Merve'nin yanına gidip emuzlarını kavradı.

"Merve, canım, yalnızca sinirim bozuk ve bunu Azra'yla özel olarak konuşmak istiyorum. Senin canını sakmana degecek bir şey yok." Merve, bana göre uzun süren bir zaman dilimi boyunca Görkem'e baktı. Orada ne görmeye çalışıyordu, bilmiyorum. Tuhaf bir ilişkileri vardı. Tek bildiğim, anlamak için önce geçmişlerini bilmem gerektiği idi. Bir gün öğrenecek miydim acaba?

"Tamam. En geç bir saate evde olurum."
"Tamam." Alnından öptü ve bana bir kez olsun bakmadan merdivenleri tırmandı.

"Ona boyun eğme. Azra'lık yap demiyorum, yalnızca seni bastırmasına izin verme." Birden bire neden böyle bir şey söylemişti? Kafamı salladım. Cevabım yoktu. Merve kapıya giderken, ben de Görkem'in peşinden yakarı çıktım. Hafifçe aralık olan kapısını gördüğümde kaçmak istedim. Bu hali huzursuz ediciydi.

"İçeri gel." Vay canına! Huzursuz edici değil, korkutucuydu.

Kafam yere eğik, kapıyı itip açtım, ama ardından kapamadım. Bilinçaltım kaçacak delik arıyordu. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. En azından fiziksel olarak... Öyle biri değildi. Öyle olsa bunu anlardım, değil mi?

Kendimi hazır hissettiğim noktada kafamı kaldırdım. Çeketinden ve kravatından kurtulmuş, gömleğinin son düğmesini açmak üzere olan tenine baktığım anda tenime olan temasını hatırlatan bir Görkem'le karşılaştım.

"Kapıyı kapat. Merve, dayanamayıp erken gelebilir." Bunu neden yapıyordu? Hem ürkütüyor, hem merakta bırakıyor, aynı zamanda deli gibi heyecanlanmamı sağlıyordu. Duygusal anlamda kendimi sağlıklı hissediyordum. En ufak bir darbeye hazırlıksız yakalanacak kadar zayıf...

"Neler olduğunu söyleyecek misin artık?"

"Otur." Yatağının sağ çaprazında kalan koltuklardan birini işaret etti. Yanından geçerken kapıdan girdiği illi bunu gizlemeyi iyi başarıyordu. Karşımdaki ama biraz ucuna otursa dizi dizime değecek kadar yakın olan koltuğa.

"Buraya geleli ne kadar oldu?"

"İki ay bitmek üzere."

"Biz ne kadar süredir beraberiz?"

"Bir aydır." Aferin, Azra. Tam olarak gün sayısı verseydin. Hatta saat, saniye falan...

"Peki, şimdiye kadar sorduğun ya da sormadığın tüm soruları düşün. Kaçının yanıtını aldığını..."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Soruma cevap ver." Tüm düğmeleri açık bir gömlek yerine bir tişört giysen, beni bu kadar gerip titrememe neden olmasan belki düşünmeyi başarır ve sana doğru cevapları verebilirdim!

"Bilmiyorum. Hiçbiri?" Gözlerini yumdu. Kafasını geriye atıp koltuğa yasladı. Alnını ovuşturmaya başlayan parmaklarının yerine geçmek istedim. Şu halde bile gözümün önüne düşen görüntülere hayret ettim. Caruzun derdine düşeceğime... Of of...

Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladığımda gözlerime düşen gözleri olabilecek en acı kahvenin tonuna bürünmüştü.

"İlk konuşmamızı hatırlıyor musun? Sana sivri dilini törpülemeni, bana sürekli sırf bunu istediğin için itiraz etmemeni ve başka bir erkeğin asla ama asla olmayacağını, seni kimseyle gereğinden fazla bir samimiyet içerisinde görmek istemediğimi söylemiştim. Hiç birinde beni dinlemedin. Sivri dilin yerli yerinde duruyor. Hayır de-

diğinde ya da senden bir şey istediğimde dinlememekte direniyorsun. Samimiyetine dur demeyi başaramıyorum.”

“Bir ilişki değil de egonu tatmin etmek için evcil bir hayvan arıyor gibi duruyorsun, Görkem. Evet, hepsini en başında söylediğini biliyorum. Ama hepsini yerine getireceğime söz verdiğimi hatırlamıyorum. Denerim dedim Görkem ve deniyorum.” Ona karşı koymakta zorlanmadığını söyleyemezdim. Sadece zaman geçtikçe sessiz kalmak da bir o kadar zor olmaya başlamıştı. Hiçbir şey yapmazken bana bu şekilde yaklaşıyor olması beni çileden çıkarıyordu. Derdin ne senin, diye bağırarak geobe de içinden tutuyordum kendimi.

“Beni haklı çıkar. Durma, devam et sıvri dilini konuşmaya!”

“Hala neden bu kadar sinirli olduğunu söylemedin?” dedim, şu anın geçip gitmesini dileyerek. Yoksa susmayı başaramayacaktım.

“Mevsim sana karşı biraz daha sıcak olmam gerektiğini söylediğinde gerisini öğrenmem çok da zor olmadı ve en başında sana bir şey söylemeyi unuttuğumu fark ettim. Bu zamana kadar benimle konuşup öğrendiğin her ne varsa zamanı geldiği ve ben istediğim için öğrendin. Bundan sonra da sorularını ya kendine sakla ya da bana sor. Asla cevap alacağının garantisini vermiyorum, ama benimle veya ailemle ilgili yakınımıdaki diğer insanlara sorular sormayacaksın. Anladın mı? Benden ne duymak istediğini bilmiyorum. Şimdiye kadar Merve’den az çok bir şeyler öğrenmişsindir. Daha fazlası? Yok Azra.” Kalktı. Gömleğini sinirle üzerinden çıkarıp yatağının üzerinde duran tişörtünü aldı ve odadan çıktı.

Bir şeyler söylemek isteyen zihnim tıkanıp kaldı. Dün yanılmıyordum. Sormamam gerektiğini bile bile çenemi

tutmayı başaramadığımda böyle bir şeyin olacağını içim
içe tahmin ediyordum. Aptal Azra! Ne zaman, nerede dura-
cağımı bir öğrenemedin! Ya şimdi, ne olacaktı?

Onun odasında, kokusunun en baskın olduğu yerde durmaya dayanamayarak sinirle kendimi odama attım. İçimde biriken duyguların yoğunluğu ile ağlamamak için dişlerimi sıkarak koltuğun üzerinde duran dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma yerleştirdim.

Haksız olmadığını bilmek canımı daha çok sıkıyordu. O ve özel hayatıyla ilgili herhangi bir konuyu başkasına sormam hem aptallık, hem saçmalıktı. Sadece bu duruma beri kendisinin ittiğinin farkında olmaması yaptığı bir derece makul kılabilirdi. Az önce yaşanan gergin dakikaların etkisiyle titreyen bedenim henüz sakinliğine kavuşmuşken, az sonra bulabileceklerimin heyecanıyla yeniden tepki vermeye başladı. Görkem Çolak. Sayfanın yüklediğini gösteren işaret dönmeye başladığında kâğıt bir kez olsun çalınmadan, ardına kadar açıldı. Merve telaşla yanıma gelene kadar bilgisayarı nasıl kapadım, bilmiyorum. Bunu yaptığımı görmemeliydi. Utanç vericiydi. Sapık gibi hissediyordum kendimi.

"Neymiş derdi? İyisin değil mi?"

"Bir seferde yalnızca bir soru soramıyor musun? İyiyim. Dertini de boş ver, önemli değil." Gözlerini alaycı bir bakışla kısıp üzerime dikti.

"Dalga mı geçiyorsun? Onu uzun zamandır bu kadar sinirli görmemiştim. Sanırım barda takıldığımız akşamlardan beri. Hatta o zaman bile daha sakindi." Nasıl açıklayabilirdim ne olduğunu? En yakın arkadaşımın özel hayatını paylaşamamak yorucuydu. Söyle gitsin, dedim kendi kendime.

"Dün Mevsim'le sohbet ederken biraz Görkem'den bahsettik. Biliyorsun, Görkem sessiz biri. Kendisi hakkında hiç konuşmuyor. Aslında bakarsan bu komada benziyorsunuz." Görkem kadar olmasa da surat ifadesi sertleşti. Bu tepkisinin bana olmadığını bilecek kadar onu tanıyordum iyi ki. "Üzerine düşmek istemiyorum, ama onun hakkında bildiğim tek şey kocaman bir boşluk. Yoruluyorum. Neye, nasıl tepki vereceğini bilememek, zaman zaman sıcak, zaman zaman buz gibi olmasa..."

"Azra," Elimi tuttu. En azından bir şey söyle diye yalvaracaktım sonunda ikisinden birine. Of! "Abimle birbirimizi yeterince tanımıyoruz. Çünkü yeterince bir geçirme fırsatımız olmadı. Onun adına, onun hakkında ahkâm kesemem. Senden yalnızca sabretmeni isteyebilirim. O iyi biri, bundan eminim. Ve dediğim gibi, sana değer veriyor. Belki de bu onun hatalı davranmasına yol açıyordur."

"Evet, kesinlikle bana olan aşkı onun saçmalamasına sebep oluyor!"

"Demek istediğim o değil. Duygularıyla nasıl başa çıkacağını bildiğini sanmıyorum. Hangimiz biliyoruz ki? Âşık olmadan önceki Azra'yla şu anki halini kıyasla. Ya da en iyisi, bana bak! Telefonu elime almaktan nefret eden ben, tazecik âşıklar gibi saatlerce konuşuyor ya da mesajlaşıyorum. Bir daha asla dediğim şeyleri kabullenmediğimi fark ediyorum." Gülümsedim. Merve'nin gözlerinin içinin gülmesi, özellikle âşık olduğunu bilmenin getirdiği o ışıltıları görebilmek harikaydı. Karşılığını alabildiğini görebilmek de...

"Senin adına seviniyorum." Durdu. Ellerimize baktı bir süre. Dudağını ısıtıp, aklındaki her ne ise, karara vardı. Yeniden yüzüme dönen bakışlarındaki hüznü, Merve'de görmeye alışık olduğum yaralı bir ruha aitti.

"Seninkiler gibi mükemmel bir aileye sahip olmadığımı biliyorsun. Düşün ki ben erken yaşta buradan ayrııldım, ya Görkem? O burada kaldı. Neler yaşadığı nasıl çocukluk geçirdi bilmiyorum. Çocuktu. Uzun bir süre bunu düşünmedim bile. Rica ediyorum, Azra. Ona zaman ver. Kimse sonsuzca kadar duygularının esareti altında yaşamaz. Bir yerden sonra açılacaktır." Yaptığını söyledi ona sıkıcı. İkisi de zor zamanlar geçirmişlerdi. Bunu en başından beri tahmin ediyordum, ama Merve ilk defa kendi isteğiyle onlar hakkında konuşmuştu. Ne yapmıştı da Görkem'in daha kötüsünü yaşamış olabileceğini söyleyebiliyordu? Ruhum sıkıştı. Gözlerimden o lanet olası yaşlar zamansızca akmaya başladı. Merve görünmez diye gözlerimi sınımsıkı yumup aklıma dağıtmaya çalıştım.

"Veriyorum, elimden geleni yapacağım."

"Söz veriyorum, elimden geleni yapacağım."

"Söz veriyorum, emzime seni." dedi.
"Biliyorum. Söz ver, mutsuz olmaya neden olacak tek bir adım dahi atmıyacaksın." diye mırıldandım. Çoktan attığım bir adımın

"Söz..." diye mırıldandım. Çoktan attığım bir adım
sırı geçersiz sayılırdı.

Arama motorundan şaşırtıcı sonuçlar elde edemedim. Babasının eski bir tarihte bir şirketi dolandırdığı, bununla ilgili davalık olduğu gibi birkaç haber vardı. Hiç birinin sonucu yazmıyordu. Ya silinmişti ya da zamanında üstüne kapalı halledilmişti. Annesi ölmüştü. Ama nasıl, nerede, ne zaman olduğu tam bir muammaydı. Bazı derneklerin düzenlediği kokteyllerde ve iş yemeklerinde çekilmiş resimleri vardı. Hepsinde yalnızdı. Bunca zaman nasıl bir kadınla yakalanmamıştı? Gökem'in, başka kadınlarla olan fotoğraflarını görmek yaralayıcı olurdu, o yüzden bu durumdan memnundum. Kısacası elde vardısıfıra sıfır. Bununla birlikte pazartesi gecesi, tartışmamızdan sonra evden ayrılmıştı. Sesini bile duymamıştım. Merve, o gelmeden gitmiş olabileceğini söyledi. Salı akşamı da gelmemişti. Ve şu anda telefonuma bakıp onu aramak için kendime bahane yaratmaya çalışıyordum.

Onu özlediğimi söylesem? Çok duygusal olurdu. Hastalandığımı söylemek? Aptalca olurdu. Eve gelip de beni gördüğü anda yalan söylediğim için yeniden kavga ederdik. Nerede olduğunu sorsam? Ters tepki verirse yıkılırdım. Basit bir nasılsın mesajı? "İyi," gibi kısa bir cevapla başarısızlıkla sonuçlanabilirdi. *Lanet olsun!* Annem içimden ettiğim küfürleri duysa sinir krizi geçirirdi. Dün akşam aradığında ses tonumdan yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı. Neyse ki restoranla ilgili sorular sorarak kafasını dağıtmayı başarmıştım. Şimdilik. Oysa ona çok ihtiyacım vardı. Bana akıl vermesine, yardım etmesine... Görünen o ki bir süre daha kendi başı-

maydım. Restoranı satmayı bir türlü başaramamışlardı. Rabun bu iş olmayacak diye söylüyor, benim Fransa'ya dönmem ile ilgili gereksiz bulduğum konuşmalar yapıyormuş. Dönemezdim. Artık değil...

"Ara onu. Sen aramazsan ben arayacağım ve senin aatlerdir telefonuna bakıp sessizce oturduğunu, aklını ornatmaya başladığını düşündüğümü söyleyeceğim."

"Sen işine baksana! Hazır Görkem de yok, git sevgi-lile konuş rahat rahat."

"Ciddiyim Azra. Ara."

"Aramak yerine yanına gitsem?"

"Nerede olduğunu biliyorsun ve hala şu aptal pi-ja-malarınla burada oturuyor musun? Âşık olan bir kadına yakışan hareketler değil bunlar!"

"Senin bu yaptığında yakın bir arkadaşına yakışmıyor, Abisinin kardeşi sıfatıyla konuşuyorsun!"

"Git ve aranızdaki sorunu hallet."

"Ya orada değilse?"

"Arayıp nerede olduğunu sorayım?"

"Hayır, yalan söyleme ihtimali var."

"Sanmıyorum, ama burada durarak vakit kaybetmen de saçma." Ya evde değilse? Ya yanında başka biri varsa? Ölürdüm! Hissedeceğim duygunun acı verici olacağından emindim.

"Tamam." Kendime düşünüp kötü senaryolar kurma izni tanımadan odama koştum. Allah'ım lütfen evde ya-l-nız olsun!

Görkem'i tek başına bulma umuduyla seveceğini dü-şündüğüm lila iç çamaşırlarımı giydim. Adamla kavga-l-yez, düşündüğüm şeye bak! Elimde değildi. Söz konusu o olunca, her an tenine karışma isteğiyle dolabiliyordum. Üzerime tek omzu düşük aynı renkte trikoyla kotumu geçirip çantamı aldım ve aynı hızla aşağı indim.

"Bu kadar hızlı olmanı beklemiyordum."

"Bana şans dile."

"Gece dönmeyeceğinizi varsayıyorum."

"Öyle olması için dua etmeni istesem terhiyesizce mi olur?"

"Evet, demek isterdim. İyi şanslar, carım." Kolumu cekete sokar sokmaz Merve'ye kocaman bir öpücük gönderip çıktım. Ah salak kafam! Adresini bilmiyordum ki Tarif edebilir miydim? Merdivenleri çıkar çıkmaz Ali'yi gördüm. Arabaya yaslanmış, telefonuyla uğraşıyordu.

"Ali?"

"Azra Hanım? Bir yere mi gidecektiniz?"

"Evet, ama senin burada ne işin var?"

"Görkem Bey, acil bir durum olur ya da bir şeyi hatırlayınız olursa diye burada kalmamı istedi."

"Dün gece?" diye sordum, tahminimi doğrulamak için.

"Evet, dün gece de buradaydım." Şimdi ne yapacaktım? Görkem'in diğer evine gitmek istediğimi söylesem götürür müydü? Hem de Görkem'e haber vermeden?

"Anlıyorum. Peki beni Görkem'in evine götürür müsün? Karşıda olan?" Bir yüzüme bir telefona baktı. Hemen atıldı. "Haber yok. Sürpriz yapmak istiyorum."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Herhangi bir nedenle evden çıkarsanız haber vermemi istedi."

"Bende senden ona haber vermemeni rica ediyorum. Zaten başka bir yere değil, onun yanına gidiyorum. Lütfen, Ali. Biraz tartıştık ve ben aramızı düzeltmek adına sürpriz olsun istiyorum." Sıkıntıyla iç çekti. Kabul etmezse sıcımtım. Bundan sonra taksiye binip evi tarif etmeye bile çalışsam Ali, Görkem'i aramış olurdu. "Lütfen," dedim gözlerimi üzgünce kırıştıtarak ya da en azından öyle yaptığımı sanıyordum.

"İşundan hiç hoşlanmayacak," dedi. İşte bu! Başarmış-
tım. Ve tahminimde yanılmamıştım. Görkem oradaydı.
Yoksa Ali boğu boğuna beni oraya götürmezdi.

"Seni buna zorladığımı söyleyeceğim."
"Tark edeceğimi sanmıyorum." Başını belaya sokmak
istememedim. Ancak başka çarem yoktu. Onu görmek zo-
rundaydım. Günler geçtikçe benden daha çok uzaklaş-
mıyordum.

"Elinden geleni yaparım." Kafasını sallayıp arka ka-
pıyı açtı. Öne binmek için ısrar etmek istesem de bir ge-
cele iki sorun çıkarmamak adına sustum.

Tandık sokakları geride bıraktığımızda içim içimi
yemeye başladı. Bir kez daha yakardım. Allah'ım, lütfen
yalnız olsun!

"Ne zamandır Görkem için çalışıyorsun?"

"Bir sene olacak."

"Çok olmamış."

"Görkem Bey de işin başına geçeli çok zaman olma-
dı."

"Daha öncede aynı işimi yapıyordun?" Bana neyse!

"Bir firmaya bağlı olarak çalışıyordum. Görkem Bey-
de beni bu şekilde buldu. Sonra oradan ayrıldım ve tam
zamanlı olarak kendisi için çalışmaya başladım."

"Mutluysan sorun yok." Aynadan gözleri beni buldu.
Garip bir ifadeyle bakıp gülümsedi.

"Mutluyum," dedi. Onu ilk defa gülerken görüyor-
dum. Sessiz sakın kendi halinde bir tipti.

"Neden güldün ki?"

"Mutlu olup olmadığımı düşünmeniz tuhaf geldi,
Azra Hanım." Hanım? Çok sıkıcı şey şu resmiyet...

"Neden? Hiç kimse mutlu olmadığı yerde durmama-
lı. En azından şartlar buna müsaitse." Yeniden gülümse-
di kafasını onaylar şekilde sallarken. Ve araba yavaşladı.

Gelmiştik. Kalbim atmıyor, çırpınıyordu sanki. Gökem'i gördüğüm zaman ne olacaktı? Yerinde duramayıp uçacaktı herhalde.

Ali kapımı açmadan indim. Peşimden geldi.

"Gelmene gerek yok. Yolu biliyorum."

"Kapıdaki görevli Gökem Bey'e haber vermek zorunda... En azından sizi tek başınıza gördüğünde bunu yapacaktır. Benimle beraber gelerseniz sizi yukarıya çıkarır sonra geri dönerim."

"Bu iyiliğini unutmayacağım. Teşekkür ederim." Minnetle gülümsedim. Tam da tahmin ettiği gibi ben girince adam hemen ayaklandı. Ali'yi gördükten sonra yüzü yumuşasa da kararsız kaldı.

"İyi akşamlar, Haşmet Abi."

"İyi akşamlar, Ali. Geldiğinizi haber edeyim."

"Gerek yok. Biliyor geleceğimizi." Kesin bir sözle bunları söylediği için adam yalnızca kafa sallayabildi. Gökem'in evine habersiz gelen çok misafiri vardı demek ki! Bundan nefret ettim. *Lütfen yalnız olsun!*

Ali'nin benimle yukarı çıkması işime geldi. Kendimi dik durmaya zorladım. O olmasa asansörde heyecandan bayılabilirdim. İnerken teşekkür ettim sanırım. Emin olamıyorum. Ayaklarımı sürüye sürüye kapısına giderken bedenim ağırlaşmıştı. Neydi bu halimin sebebi? Onu bir kadınla görme düşüncesi miydi yalnızca? Peki ya tek başınaysa ve bana neden geldin derse?

Kapıyı çaldım. Rahatsız etmeyen ve kısa soluklu zil sesini dinledim. Gözlerimi yumup derin nefesler almaya başladım. Bir daha çalmalı mıyım diye düşünerek dördüncü nefesimi çekiyordum ki, adımlarını duydum. Ve beşinci nefes... Gözlerimi açtım, kapı açıldı. Normalde eşofmanının bel hizasından belli olan boxerının yerinde

eller esiyordu. Yani eşofmarın altında hiçbir şey yoktu. İki kapı açılır açılmaz ilk baktığım nokta neden orasıydı? Terhesiz, Azra! Tuttuğum nefesimi zorlukla saldim.

"İçeri gel." Yüzüne bakmadan geçtim içeri. Çaktırmamaya çalışarak etrafa bakındım. "Kimse yok, Azra. Söylemiştin, sadakatsizliğe tahammülüm yok. Kendim hissettiğim." Vay canına! Yakalanmış olsam da büyük bir rahatlama hissettiğim gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi. Gerçeklikten kasılan omuzlarım gevşedi.

"Biri olduğunu düşünmemiştim."

"Azra." İnanmadığını, hatta yalanıma kızdığını gösteren ses tonu yüzünden dönüp ona bakmak yerine omuz aldım.

"Neden eve gelmiyorsun?"

"Bunun nedeni çok açık değil mi?" Çantamı koltuğa atarak kafamı çevirdim. Yarı çıplak karşımda durduğu sürece konuşmayı devam ettirebileceğimi sanmıyordum.

"Üzerine bir şey giyer misin?"

"Hayır."

"Görkem." Elimle dokunmayı özlediğim göğsünü ve karnını işaret ettim. "Yarı çıplaksın."

"Evet. Ne zamandan beri senin için sorun haline geldim?"

"Seninle mantık çerçevesi içinde konuşmaya çalışıyorum, ama sen bunu zorlaştırıyorsun."

"Tahrik mi oluyorsun?"

"Pislik gibi davranıyorsun!" Çenesi kasıldı. Seks sırasında istediği gibi açık seçik konuşabilirdi. Bunun hooşuna gittiğini biliyordu. Ama şu an yaptığı şey durumu daha kötüye taşımaktan başka bir işe yaramıyordu.

Eliyle koltuğu işaret edip odasına doğru ilerledi. Oysa ona pislik dediğim için beni azarlamasını bekliyordum. Yanalıyor olmak güzeldi. İşaret ettiği yere oturmadan

ceketimi çıkardım. Ne konuşmam gerektiğini bilmeden buraya gelmiş olmama ne demeliydi?

Geri geldiğinde kendisine ve bana birer kadeh viski koyup karşıma yerleştirdi. Viski? Bana? Neden? Biraz alkole sığınmaktan zarar gelmeyeceğini düşünerek ufak bir yudum aldım. Yakıcı tadı boğazımdaki katmanları yok ederek mideme süzülürken sert geldiğine dair bir tepki vermemek için dişlerimi sıktım. Bir yudum daha alırsam geçecekti.

"Ali'yi nasıl ikna ettiğini bilmek istiyorum." Ah! Onu kızmamalıydı.

"Kolay olmadı. Sürpriz yapmak istediğimi söyledim. Burada olabileceğini sallayıp şansımı denedim, tuttu. Önce kabul etmedi. Baya bir duygu sömürüsü yapmam gerekti. Ona kızma, hele ki benim neden olduğum bir şey yüzünden."

"Seçimlerinin doğuracağı sonuçları biliyor."

"Alt tarafı buraya geldiğimizi haber vermedi. Abartıyorsun."

"Haber vermesi için geceyi orada geçiriyor."

"Bu seferlik görmemezlikten gelemeyiz misin? Benim için? Lütfen." Yumuşadığını görebiliyordum. Daima gergin duran çenesi gevşiyordu teslim olduğu zamanlarda. Gözleri ise aksine sertleşiyor, teslimiyeti nedeniyle kendine kızıyordu. Bunları fark edebilmemin verdiği şaşkınlıkla kalakaldım. Ya ben onu okumakta kendimi aşıyordum ya da o eskisi gibi kendini kapamayı beceremiyordu. İkincisi olması için dua ettim.

"Neden buradasın?" Ali kurtulmuştu. Sanırım. Ve gelelim asıl soruya...

Seni gördüğümde, hatta göreceğim düşünceyi içerisinden hızlanan kalp atışlarımı beni sana getiriyor. Kısa zamanda alıştığım dokunuşlarının varlığını anıyor te-

Hayatımda gördüğüm en güzel tona sahip kahve
gözümleri görmek için deliriyor gözlerim. Dudakların...
Ah o dudakların. Görkem. O tadı alıp da vazgeçmem
mimikün mü?

"Sen veya geçmişin hakkında Mevsim'le konuşmama-
ıydim. Haklısın. Peki bunu neden yaptığımı göremiyor
musun? Bana bu denli kızacağın ve evden, benden uzak-
laşacağın kadar büyük bir hata mı yaptım?" Viskisinden
aldığı bir yudumun ardından dili gezindi dudaklarının
üzerinde. Elimdeki kadehi fırlatıp üzerine atlamak, du-
daklarına yapışmak istedim.

"Eve gelmedim çünkü sinirlendiğim zaman verece-
ğim kararların vermek isteyeceğim kararlar olmayacağı-
na bilecek kadar iyi tanıyorum kendimi. Yalnız yaşamaya
almış bir adamım. Bazı şeyleri düşünmek için yalnızlı-
ğın ihtiyacım vardı." Bardağı bırakıp gözlerine baktı.
"Hatalısın. Benden alamadığın cevapları ezeleyip çıkar-
maya çalışacak kadar inatçısın. Merakın gözlerini kör
ediyor. Azra, ne beklediğinden emin değilim. Restorana
gidip kahvaltı ettiğimiz günden beri ne bekliyorsun ben-
giden biliyorum. Ama bundan daha fazlasını veremem.
den şeyim yok." Dile getirmese de gözleri "Bana
Vercek bir şeyim yok." diyordu adeta. Çok geç olduğunu görmemesi
için kapadım gözlerimi. Biraz daha dikkatli baksa anlar-
dı. Yokuş aşağı, hızla koştuğum teni değildi. Kalbine ko-
şuyordum. Kalbine yuvarlanıyordum. Çok geç, Görkem.
Sen ne dersen de dönmeyeceğim. Şimdi değil.

"Fazlasını istemiyorum. Seni tanımakta zorlandığım
zaman ne yapacağımı bilemiyorum. Tek sorun bu, anlı-
yor musun? Konuş benimle Görkem. Şimdi değil, her-
hangi bir zaman. Bana geçmişini değil, bugünü anlat.
Yarınki planlarından bahset. Benimle sohbet et. Alışkın

olduğum, bildiğim her şeyin tam tersisin." *Yardım et bana, Görkem. Lütfen...*

Son yudumum etkisizdi. Ona olan aşkıma, onu düşündüğüm, hissettiğim, gördüğüm her saniye daha yakıcı bir hale dönüşmesindendi belki de bu etkisizlik. Kabul ettiğim şeyin ağırlığıyla çöken bedenime dahi yaramadı o yudum. Bana âşık olmayacağını kabul ediyordum. Bir geleceğimizin olabile ihtimalinin hayallerinden vazgeçiyordum. Şu an sadece kendimi kandırıyordum. Bunları başarabilseydim kalbimdeki o sızı şu saniye yok olurdu. Umudun olmadığı yerde acı da yok olurdu. *Aplal Azra! En başından kaçsaydın ya...*

Boş kadehim parmaklarımın arasından sıynlara kadar Görkem'in yanına geldiğini fark etmemiştim. Kadehim yerini eli doldururken, parmakları güçlü bir şekilde parmaklarımı sardı. Soru sormasam da isteklerim yanıtız kalmıştı. Bir kez daha... Buna alışmamam gerekiyordu. Kendi karanlığına beni de çekmesine izin veremezdim. Güçlü kalmalı ve onu yanına taşımayı başarmalıydım. Adımlarını peşi sıra takip ettim. Beni istiyordu. Onun olmak istiyordum. Her zaman.

Odasının ortasına geldiğimizde durdu. Elimi bırakan elleri kollarımdan yukarı çıkarak boynumu süpürdü. Yanaklarıma ulaşan parmakları ufak bir baskı oluşturdu. Ve beni kendine çekti. Dudaklarımı dudaklarına... Dili hızla ağzımın derinliklerine süzülürken nefes almıyı unuttum. Tadını özleyen yanım harekete geçerken ayrı şekilde karşılık verdim saldırısına. Dişlerimiz çarpıştı. Ezilen dudagımdan sızan ve belki de bir damla olan kan ağzımın içine karıştı. Dili yaranın üzerinde gezindi. Aynı tadı içine aldı. Titredim. Omuzlarına yapışan parmaklarımı gevşetip saçlarının arasına karışmasına izin verdim. Kokusu yayıldı bu ufak hareketle. Başım döndü. Nefes

almaya sık sık unuttuğumdan mı, sarhoş edici çekim alanına giriş yaptığımdan mı bilemiyorum. Onunla olmanın verdiği hissi tanımlayabilecek bir kelime yoktu.

"Seri istiyorum." Her zaman isterdi ve istediği zamanda alırdı. Ama bu defa fısıltıyla dökülen bu sözlerin verdiği his farklıydı. Saçlarını kavrayarak kafamı geriye yataırdı. Boynuma vantuz gibi yapışan dudaklarıyla düğümlemeyi bıraktım.

"Al o zaman." İnledi. Dişlerini sapladığı tenimin üzerinden ıslak öpücükleriyle geçerken üzerimi sabırsızca çakarmaya çalışan soğuk parmakları belimde gezindi. Saçlarını saran ellerimi çekip geri çekildim. Hızla üzerimdekini çıkarıp zorla giydirdiğim tişörtünü çekiştirdim. Lila rengi çamaşırlarıma kısıcak bir süre takılı kaldı bakişları. Vakit kaybetmek istemiyordu. Ben de aksini istediğimi söyleyemezdım. Saniyeler içinde çınlıçplak yatağın üzerine düştük. Bacaklarımı tutup beline sardı. Kadınlığımın girişini aralayan erkekliğiyle tüm kaslarım sıkıştı. Görkem'le sevişirken ölebilirdim.

"Bekleyemem." Neden bekleyecekti ki? Saçma!

"Sakin bekleme!" Ve hızla doldurdu içimi. Bağırđım. Zevkle. Dişleri omzuma gömüldü. Geri çekilip sertçe ilerken kendini bir kez daha içime, inledi. Yüksek sesle. Zevk seslerini duymak inanılmazdı. Sağ memem dudakları arasında ezildi. Emdi, yaladı, dişledi. Sanki kendine ziyafet çekiyormuş gibi mırıldanıyor, beni mümkünmüş gibi daha çok azdırıyordu. Geri çekildi. Sızlandım. Duğlarını göğsümde istiyordum! Bir an sonra elleri her yerimdeydi. Sızlanmamı yersiz kılarak dokunmadığı, oğşamadığı yer bırakmıyor, tenini tenime işliyordu. Boynuma kapanan yüzünü geri çekti ve gözlerime baktı. Kahveleri neredeyse yok olmuştu, iki karadeliğin içine düştüm. Amansız darbelerine devam ettikçe seslerimiz

yükseliyor, nefes alışlarımız hızlanıyor, tenlerimiz ter-
den kayganlaşıyor, gittikçe birbirimizde kayboluyorduk.
Tek bir dokunuşu yettibağırlarım içinde hızla düşü-
me. Yeniden içime gömülürken bakışları değişti. Yoğun-
laştı. Eridim.

"Siktir!" Lanet okuyup son kez içime gömülürken
ağırlığı üzerime düştü. Omuzlarına adeta yapışmış olan
ellerimi indirip sırtında gezdirdim. Bu yaşadığımız inan-
ılmazdı. Kendini kaybetmeden yalnızca saniyeler önce
değişen ifadesi... Sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi
bakıyordu. Ya da alkolün lanet olası etkisiyle kendimi
kandırıyordum.

"İyi misin?" İçimde bir hareketlenme oldu. Şaşkınlık-
la ufak bir inilti döküldü dudaklarımın arasından.

"Ciddi olamazsın!"

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım." Ve kendini yeniden
içime itti. Bu sefer çok daha yumuşak bir hareketle... Ka-
fasını kaldırdı. Sol kolundan destek alırken sağ eliyle yü-
zümeye yapışan saçları geri çekti. "Beri bu hâle getiriyor-
sun. Her seferinde." Eğildi ve bugüne kadar aldığım en
yumuşak öpücüğü bıraktı dudaklarıma. Öpmüyor, ok-
şuyordu dudakları dudaklarımı. Dili dilimle savaşıyor,
sevişiyordu. Çok fazlaydı. Çok... Duygusal... Gözlerimin
sulanmaya başladığını hissedince sınıksı yumdum. Ha-
yal etmek için bile fazla güzeldi. Sanki gerçekten ona ait-
mişim gibi...

Simsık sarılı kollarının arasında, enseme konan öpücük-
leriyle uyandım. Bundan daha muhteşem ne olabilirdi?
Kevirle mırıldanarak sırtımı göğsüne iyice yasladım. Rü-
yalarından bile daha güzeldi. 'Gerçeği hayal edebilece-

ğim her şeyden çok daha güzeldi.
'Uykuyu senin kadar seven kimseyi tanımadım.'
Uykuyu seviyordum da onunla uyumayı daha çok se-
niyordum artık. Kolayca edindiğim bu alışkanlık hiç iyi
değildi.

'Uykuyu sevmeyenleri anlayamıyorum.'
'Zamanın boşa geçtiğini düşünüyorum.'

'Hayır, dinlenerek geçiyor. Ve dinlenmek insanı her
zaman mutlu eder.'

'En fazla yedi saat ama genelde beş saat dinlenmeme
yeter. Herkesin yeter.'

'Yok artık! Bütün günü uyanık geçirirken sıkılmıyor
musun? Ayrıca herkese yetmez. Bana yetmiyor.' Kafamı
pozisyonumuz el verdiğince çevirdim. Burnum çenesi-
ne sürtündü. Sabah sabah ne kadar güzel kokuyordu...
Gülümse-di. Vay canına... Yoğun bir gecenin, harika bir
sevişmenin izlerini taşıyan dağınık saçları, gözlerinin
kenarlarındaki gel beni öp diyen çizgileri, normale göre
iyice uzamış, yer yer beyazlar olan sakalları ve o kıvrımla
şekillenmiş dudakları... Gülümsüyordu. Nefesim kesildi.
Elimi uzatıp avucumu yanağına yasladım. Başparma-
ğım la dudağının kenarına dokunurken gerçekliğine ken-
dimi inandırmaya çalışıyordum. O nadir görülen kıvrım
parmağımın altında zayıflarken ne yaptığımı idrak edip
elim i hızla geri çektim.

"Bütün gününü uykuda geçirip yapman gerekenleri kısıcak bir süreye sıkıştırmaya çalışmak kadar sıkıcı ya da sinir bozucu değil." Kendini geri çekmemesiyle rahatladım. Benimle sohbet ediyordu. Ashında sataşıyordu. Ve bence bu büyük bir adımdı. Benim için, bizim için...

"Yapmam gerekenler ileriki tarihlere, uyku düzenime göre planlanabilir."

"Sefa sürmek için doğmuşsun." Kıkırdadım.

"Annem de hep aynı şeyi söylerdi. İşin komik yanı, bunu söylediği zamanlarda restoranda ona yardım ediyordum." Hafif bir tebessümle eğildi. Dudağıma bıraktığı ufak öpücükten sonra geri çekildi.

"Duş alıp çıkmam lazım. Bir buçuk saat sonra toplan-
tım var." *Mutlu zamanların sonuna geldin, Azra.* "İstersen
bekle. Uzun süreceğini sanmıyorum." Ve gün yeniden
doğdu!

"Beklerim." Kafasını sallayıp odanın içindeki minik banyonun içinde gözden kayboldu. Yanında olsam ne de güzel olurdu... Dün geceki dokunuşlarını hâlâ hissedebiliyordum. Bugüne kadar geçirdiğimiz o özel anların hiçbirini unutmuyacaktım. Fakat dün gece bir şeyler farklıydı. O farklıydı. Daha özenli, daha şefkat dolu... Gözlerimde takılı kalan gözleri... Anbean kahvelerinde eriyip gitmiştim. Anbean teslim etmiştim kendimden bir parçayı daha. Kafamı biraz daha çevirip burnumu yastığına gömdüm. Alabildiğim kadar uzun ve derin nefesler alarak kokusunu ciğerlerime hapsettim. Keşke onu da içime hapsedebilseydim.

Görkem, duştan çıkmadan kendimi zorlukla yastığından ayırıp kalktım. Duştan çıkmış bir adet ıslak Görkem karşısında kayıtsız kalabileceğimi sanmıyordum. Sanki normal haline kayıtsızmışım gibi! Ve sabah sabah süregelen saçma duygusal halimden sıyrılmamda iyi olacak-

Diğer banyoda elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Sonra salona geçtim. Canım deli gibi kahve istese de Gökem'e sormadan eşyalarına dokunmak istemedim. Koltuğa oturduktan en fazla beş dakika sonrasalona girdi Gökem. Nemli saçlarıyla takım elbisesinin içerisinde ne kadar yakışıklı görüldüğün farkında mıydı? Ağzımın suyu aktı.

"İki saat içinde dönmeye çalışacağım. İşim uzayacak. Eğer dönmeyi başarsam, her veririm." Ayğa kalkıp yanına gittim.

Tamam."

"Dolapta" karnını doyuracak bir şeyler vardır. Tabii kahve de. Rahatına bak." Gülümsedim. Kibar olmayı deniyordu. Bu oldukça tuhafıma gitse de alışmak çok kolay olacağına benziyordu.

"Teşekkür ederim. Sana da kolay gelsin." Uzanıp dudaklarından öptüm. Yanaklarımı kavrayıp minik masum öpücüğümü derinleştirdi. Diş macununun naneli aromasının yanında kendi tadı ağzımın içini doldurdu. Dili bryan dizlerim yüzünden koluna yapışmışım ki kendini geri çekti. Alnını alnıma yaslariken taze nefesi yüzüme vuruyordu. Gözlerimi yumup anın tadını çıkardım. Bu adam ayaklarımı yerden kesiyordu.

"Gitsem iyi olacak. Yoksa geç kalacağım."

"Tamam." Kapı arkasından kapanırken duvara yaslanıp birkaç saniye soluklandım. Onu işe yolcu etmiştim. Hem de baş başayken. Kendi kendime sırtmaya başladığımı fark edince yaslandığım duvardan uzaklaştım. Her seferinde böyle bir etki bırakacaksa işimiz iştî.

Merve'yi aramak için telefonumu almaya giderken bu sabah dördüncü defa mesaj geldiğini bildiren ses yükseldi odaya. Sabahın köründe attığı mesajlara dönmediğim için telefonu açtığında sandığımdan daha sinirliydi. Tabi

ben tatlı tatlı konuşup gönlünü almayı başardım. Akşam eve döneceğimizi, bu yüzden Okan'ı eve almayı aklımdan bile geçirmemesini söylediğimde telefonu suratıma ne anlamı vardı?

Telefon elimdeyken dün gece annemin attığı mesajla da cevap vermediğim aklıma gelince onu da aradım. Özlem dolu sesini duyduğumda burnumun ucu sızladı.

"Haftaya gelecek olan müşteriden umutluyuz. Eğer olursa bir ay içinde toplanmış oluruz."

"Umarım olur, anne. Özledim. Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim."

"Şşşş... Bebeğim, üzgün çıkmasın o sesin. Biz de bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştik. Ayrıca böyle konuşma. Her şeyi bıraktırıp oraya getireceksin beni."

"Sanki senin sesin farklı çıkıyor."

"Ben anneyim."

"Bende annesinin kızıyım."

"Evet, öylesin. Seni seviyorum, Azra. Seni seviyoruz." Boğazıma bir yumru otururken, sesimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

"Sizi seviyorum."

"Dikkat et kendine bebeğim."

"Merak etme annecim. İkinci de öpüyorum," diyerek telefonu kapattıktan sonra mutfığa geçtim. Dolaptan aldığım kahveyi bir kupaya döküp hazırlarken hüngür hüngür ağlıyordum. Gözlerimden yaşlar ne zaman akmaya başlamıştı ve ben ne zaman böyle salaklaşmışım bilmiyordum. Delirmiş gibi sabahın bu saatinde, televizyonda bulabileceğim en saçma ve duygusal olan bir filmi açıp karşısında ağlamaya devam ettim. Derdim neydi benim?

Hasta olacaktım sanırım. Yoksa neden bir anda ağlamaya başlayayım ki?

"Aaa? Ne oldu? Neden ağlıyorsun?" Gökem'in te-
leşi ama yine de sert çıkan sesiyle irkildim. Eve girdiğini
bile fark edemeyecek kadar kaptırmıştım kendimi.
"Film yüzünden," dedim ağzımdan bir hıçkırık kaç-
masına engel olamazken.
"Ciddi misin?"

"Hıh..." Ben de neden ağladığımı bilmiyorum deyip
kendimi aptal yerine koyacak değildim ya!
"Peki, o zaman. Önce televizyonu kapatalım." Gidip
televizyonu kapattı. Gözlerimi elimin tersiyle silip rezil-
liğimi düzeltmeye çalıştım. Yanıma döndüğünde arkam-
dan omuzlarımı tutup beni kendine çekti. "Gel buraya.
İstersen film yüzünden ağlamaya devam edebilirsin. So-
larsen film yüzünden ağlamaya devam etmek mi? Biran önce kendime gelip
run değil." Devam etmek mi? Biran önce kendime gelip
reziliğime son vermeliydim.

"İyiymi ben. Geçer şimdi," desem de beni sarışına,
setimi okşayan ellerine hayır diyemezdim. Yanağımı
cenzuyla göğsünün ortasındaki o tatlı boşluğa yaslayıp
göğzlerimi yumdum. Kendimi derin nefesler almaya zor-
layarak, kesilmek bilmeyen iç çekişlerime son vermeyi
denedim.

"Daha sonra filmi izlemem gerekecek sanırım. Bu ka-
dar ağlamana sebep olduğuna göre iyi bir film olmalı."

"Beni ağlatmış olması iyi bir film olduğu anlamına mı
gelir? Bence berbat bir film. Neden insanları ağlatacak
ya da korkutacak film yaparlar anlamıyorum zaten."

Hıçkırınca susmak zorunda kaldım. Saçma sapan ko-
nuşuyordum zaten! Gökem'in yüzümü göremiyor ol-
masına sevindim.

"Geriye ne kaldı ki zaten? Aksiyon filmleri mi çekil-
sin sadece?" Benimle alay ediyor olmalıydı. Hayır, kesin
alay ediyordu.

"Ne alakası var? Hem ben aksiyon filmlerini de sev-

mem. Gereksiz bir koşturmaca, vurdu kıldı, başını çelme-
riş var hepsinde. En iyisi mutlu sonla biten aşk filmleri.”
Göğsünde oluşan ufak sarsıntı güldüğüne işaretli. Bunu
görememiş olduğuma lanet ettim.

“Hiç gerçekçi değil.”

“Nedenmiş o? Herkesin kendine göre bir mutlu sonu
olabilir. Ayrıca ana karakterin ölüyor olmasa ve filmin aç-
lında bitiyor olmasının neresi iyi? Zaten hayat yeterince
zorken en azından okuduğumuz ya da izlediğimiz şey-
lerde biraz mutlu olmayı hak ediyoruz.” Neden bahsed-
yordum ben? Adam dese ne saçmalıyorsun, haklı vallahi!

“Haklı olabilirsin. Ama bu bana kendini kandırma-
mış gibi geliyor.” O an anladım ki konu filmler değildi.
Konu Görkem’in ta kendisiydi. Ne söylemem gerektiğini
bilemedim. Yanlış bir laf edip onu yine kaçırmak isteye-
ceğim son şey bile olamazdı. Ama ben düşüneydim,
Görkemokları üzerime hızla çevirmişti. “Söyle bakalım,
neden ağlıyordun?”

“Dalga geçeceksin.”

“Hayır.” Yüksek sesle iç çektim. Görkem’e verdi-
ğim yalan söylememe sözümü kendime hatırlatmam
gerekliyordu. Bunu yapmaya çekineceğimden değil de,
Görkem’in bunu her şekilde anlayacak olmasından dola-
yı dürüst olmalıydım.

“Annemle konuştum. Daha telefonu kapatmadan
gözlerim dolmuştu. Sonra televizyonu açtım ve işte bu
haldeyim. Evet, şimdi dalga geçebilirsin.” Birkaç saniye
sessiz kalsa da saçlarını okşamaya başlaması beni anla-
dığının işaretiydi. Yani, sanırım öyleydi. Daha fazla dü-
şünmeden dokunuşunun verdiği rahatlatıcı etkiye teslim
oldum.

“Aileni özlemiş olmanla dalga geçebileceğimi nasıl
düşünebiliyorsun? Azra, kendi ayakları üzerinde dura-

ölmek için adımlar atan olgun birini görüyorum karşım-
da. Ansa bu demek değil ki aileni özlemek seni güçsüz-
kılar." Hafif baskılar uygulayarak kafamda daireler çizen
parmaklarının güzelliğinden bile etkilenemeyecek kadar
korktuğumu biliyordum zihnimi.

"Restoranı satmak sandıklarından daha uzun sürü-
r. Benden bu kadar uzak kalacaklarını düşünmediler.
Akılsız, ben de düşünmedim."

"Ya satamazlarsa? Uzun bir süre daha?" Bunu düşün-
mekten sürekli kaçınıyordum. Ya satamazlarsa? Dönmek
zorunda mı kalırdım? Dönmemi isteyeceklerini tahmin
edebiliyordum. Peki, bunu nasıl yapacaktım? Kabul et-
meyip burada kalmaya devam edersem onlarsız olmaya
nasıl katlanacaktım? Hiçbir fikrim yoktu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Yoksa düşündüklerinden kaçıyor
musun?"

"Onlar olmadan ne kadar süre daha burada kalabili-
rim bilmiyorum. Burada kalmama karşı çıkmayacak ol-
salar bile onları orada yalnız bırakmış olma düşüncesiyle
içim içimi yiyor."

"Ve özlüyorsun." Kafamı salladım. Görkem ne dü-
şündüğünü belli etmeyecek kadar dikkatli konuşuyor
olsa da, bir şekilde, bu durumun hoşuna gitmediğini his-
sedebiliyordum.

"Evet." Süregelen sessizlikte masaj yapan parmakla-
rı enseme kenetlenerek durdu. Ne düşünüyordu? Gidip
gitmeyecek olmam onun için ne kadar önemliydi? Ken-
disi demiyor muydu benden bir cacık olmaz diye... Şimdi
neden morali bozulmuş gibi içine kapanıyordu? Bir öyle
bir böyle hissetmekten, son zamanlarda hayatımdaki her
şeyin dengesiz oluşundan bezmiştim. Ve Görkem, sanki

mümkünmüş gibi, her şeyi daha çok karmaşıktıran o kelimeleri söyledi.

"Anlamadım?" dedim, duyduklarımın yanlış olabileceği ihtimalini göz önüne alarak. Beklentiyle karrum kasıldı.

"Gitmeni istediğimi sanmıyorum," dedi bir kez daha. Kelimesi kelimesine. Gitmeni-istediğimi-sanmıyorum.

Bunu söylememeliydi. Bugüne kadar hep yok yere beslediğim umudun artık yok yere olmadığını düşünmeye bilecek kadar güçsüz kalan aklıma yaptığı en büyük darbeydi.

"O gece, Gökem'e kızgın olduğum için şanslıyım o halde," dedi Okan hemencecik alıştığı o çapkın ama sevimli sırtışıyla.

"Kızgındım ve evet, şanslısın." Merve ile dalga geçmek için zor tutuyordum kendimi. Okan'a nasıl baktığının farkında mıydı?

"Aranız iyi o zaman?"

"Kesinlikle," dedim dün söylediği kelime bir milyondan fazla aklımdan geçerken. Nasıl iyi olmazdı ki? Kalbim erimiş, ellerine akmıştı.

"Dün abim, Azra'ya onun Fransa'ya, ailesinin yanına dönmesini istemediğini söylemiş. Dün akşamdan beri böyle dalıp gidiyor." Kıkırdadı. Şapşal! Keyfim yerinde olduğundan onunla uğraşmak yerine onaylayarak gülmüsedim.

"Fransa'ya mı döneceksin?"

"Hayır. Aslında bilmiyorum. Dönmek istemiyorum, ama bu ailemin ne yapacağına bağlı. Eğer İstanbul'a gelmezlerse onlardan uzak ne kadar süre idare edebilirim emin değilim." Okan bakışlarını kısa bir süre üzerimde gezdirdikten sonra "Yanlış düşünüyorsun," dedi.

"Bak benim ailem İzmir'de yaşıyor. Fransa nerede, İzmir nerede deme. Hepsi uçakla kısa sürede ulaşılabilir yerler. Burada iş kurdunuz. Para kazanamaya başlamışsınız bile. Sevdiğiniz adam ve en yakın arkadaşınla geleceğin için adımlar atmışken ailenin yanına dönmek her şeyi sıfırlamak değil de ne?"

"Evet ama..."

"Ailenle bu konu hakkında konuştun mu? Kötü durum senaryosu hakkında?"

"Hayır."

"Önce onlarla konuş. Sanmıyorum ki sana gel dizinin dibinde çürü, desinler." Suratımı astım. Annem her ne kadar yanında olmamı istese de asla bunu dile getirmezdii. Babam da ben ne karar verirsem vereyim arkamda dururdu. Kendi kendimi dara soktuğumun farkındaydım. Bunun büyük bir sebebi Gökem'le olan belirsizliğimizdi. İçten içe onun da her an gidebileceğini gibi hissetmesini istediğimi fark ettim. Ben çok ama çok kötü biriydim.

"Pekâlâ, Bay Çokbilmiş. Dediklerinizi dikkate alacağım."

"Bak! Gördün mü? Azra da sana Bay Çokbilmiş dedi."

"Öyle olduğumu inkâr etmiyorum ki!" deyip Merve'nin dudaklarına yapıştı. Coşkuylla öpüşmeye başladıklarında nereye bakacağını şaşırdım. Neyse ki sahilde bu saatte çok fazla insan yoktu.

"Hey! Yeter ama! O zaman ben neden geldim ki buraya. Zaten Gökem sorarsa hâlâ ne diyeceğimden emin değilim." Okan, Merve'yi bırakıp bana döndü.

"Bu konuyu açtığın iyi oldu. Arkadaşına bir şey söyler misin acaba? Hani hâlâ ilişkimizi saklamamasıyla ilgili... Liseli çocuklar gibiyiz!" Merve'nin dudaklarına yapıştırdığı parmağı yüzünden ağzımı açamadım.

"Bu konuyu konuşmuştuk. Zamanı gelince söyleyeceğim ve gelecek olan bu zamanı benden daha iyi bilemezsin."

"Belki onu bilemem ama ben de bu şekilde saklı kapılar ardında bir ilişki yaşayacak yaşı geçtiğimi biliyorum."

"Anlamıyorsun. Abimle sıradan bir abi kardeş iliş-

kimiz yok. Ona nasıl yaklaşmam gerektiğinden henüz emin değilim. Biraz daha sabredemez misin? Hem gör-
düğün üzere saklı kapılar ardında değiliz," dedi boşta
kalan eliyle etrafı göstererek. Parmagını ağzından çek-
ti. Elbette. Görkem'i benden iyi tanıyordu ama bence
yine de yanlış hareket ediyordu.

"Doğru zamanı sen bilirsin, evet. Fakat kaçır-
dığın bir şey var. Eğer bunca zaman ondan bir şey sakladığını
ya da yalan söylediğini öğrenirse tepkisi sert olur. Hem
ya da yalan ilişkinize. Bu kadarcık zamanda onunla ilgili
öğrendiğim en net şey bu olsa gerek. Yalanı ya da gizli
sakladıkları sevmiyor. Az önce dediğim gibi, bana bugün
ne yaptın diye sorarsa ve ben ona senin için yalan söyler-
sem ve iş bu ya yakalanırsam biterim. Emin ol, bu gibi
şeylerin bana dönüşü oldukça sert oluyor." Merve için
yalan söyledim. Görkem'in bu yüzden bana kızması da
dokunmazdı. Amacım Merve'yi biraz olsun sıkıştırmak-
tı. Ona kalsa bir, iki yıl daha ilişkisini bu şekilde yürüte-
bilirdi. Somurtan ifadesine baktığımda haklı olduğumu
düşündüğünü biliyordum.

"Tamam."

"Tamam, ne?" dedi Okan hemen.

"Abimle konuşurum."

"Ne zaman?"

"Bence bu akşam konuşalım," dedim. Bekledikçe vaz-
geçme ihtimaline karşılık. Şaka yapıyorsun, der gibi bak-
tı.

"Yok artık!"

"Ne için bekleyeceksin? Hem Görkem gayet anlayışlı
davranacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Bildiğimiz abilerden yola çıkarak söylüyorum. Gör-
kem hepsinin tersi..." Okan, yüzüme umutla bakarken
Merve de sırttı.

"Umarım dediğin gibi olur," diyerek kendini Okan'ın kolları arasına bıraktı.

"Sonra da tanışmak için gelirim."

"Yavaş gel, Okan." Hepimiz kahkahalara boğulurken bizi bekleyen akşam için endişelenmeden edemedim.

Eve varışımızın bir saat sonrasında Görkem geldi. İkimizi de kanepede, sessizce otururken gördüğünde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamış olmalı ki soru sormaz gibi kalktı bir kaşı yukarı.

"Hoş geldin," dedim sadece. Merve'yi de dürterek, lafa benim girmemi bekliyorsa daha çok bekleyeceğini göstermiş oldum. O da kuru kuru bir hoş geldin dedikten sonra Görkem anında karşımızda bitti.

"Neler oluyor?" Merve, kurumuş dudaklarını yalayarak bulmakta zorlandığı sesini çıkardı. Mırıldana mırıldana başladı anlatmaya. Elbette detay vermedi. Mesela bizim eve çoktan birkaç kere gelmiş olduğu gibi. Kısa sürede içerisinde, bol bol kısaltma yaptığı anlatacakları bitince Görkem ilk sözünü söyledi. Heyecandan mı, korkudan mı bilemediğim omuzlarımdaki gerginlik biraz çözülürken, ilk derin nefesimi aldım.

"Daha önce neredeydi aklınız?"

Tam olarak umduğum gibi karşıladığını söyleyemedim. Biraz daha sert yaklaşıyordu. Ama kurduğu tümle Merve'yi daha fazla oyalanmadan konuşması için sıkıştırmamın nedeniydi. Biraz daha bekleseydik ya da yakalansaydı ne olurdu, düşünmek bile istemiyordum.

"Birinden hoşlandığım ya da görüşmeye başladığım ilk anda söylemem gerektiğini düşünmedim."

"İlk an mı? İki aydan fazla olmuş tanışalı. Ayrıca bar-da tanıştığın biriyle beraber olduğunu söylüyorsun, farkında mısın? Buna nasıl tepki göstermememi bekleyebiliyorsun?"

"İnsanlar birbirleriyle çeşitli yerlerde tanıyorlar abi. Her kulağa pek hoş gelmiyor olabilir, ama ben de o barlarda takılan salak kızlardan biri değilim. Eğer kandi-
mlüğümü düşünüyorsan ya bana güvenmiyorsun ya da beni tanımıyorsun demektir." Uuuu...

"Hayır, senin gereğinden fazla iyi niyetli olabileceğini düşünüyorum. İyi niyetin yüzünden karşıdaki insanın iyi niyetini göremeyebilirsin." İyiydi.

"Sandığın kadar iyi niyetli değilim. Aksine karşımdakine güvenmem benim için oldukça zor bir durum." Haklıydı. Görkem sıkıntıyla salonda dönüp dururken sessizliğini korudum. Belki de ilk defa ağzımı açıp tek kelime edesim gelmiyordu. Burada bulunmak dahi istemiyordum aslında, ama Merve'yi yalnız bırakırsam beni döverdi.

Sonunda dolanmayı kesip Merve'nin karşısına geçtiğinde daha sakın görünüyordu. "Hayatına karışmam. Kendi kararlarını verebilecek olgunluktasın. Sana ya da kararlarına saygı duymadığımı düşünmeni istemem. Yalnızca bir daha benden bir şey saklamamanı rica ediyorum. Olurda bir gün gerekirse seni korumam zorlaşır. İyi ya da kötü, ne olursa bana gelebileceğini bil." Merve'ye bakıp da dolu gözlerini gördüğümde oradan ayrılmam gerektiğine karar verdim. Yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Mümkün olduğu kadar dikkat çekmemeye özen göstererek koltuktan kalktım. Merdivenleri çıkarken dayanamayıp arkama baktığımda Merve, Görkem'in kolları arasındaydı. Görkem'in ise sımsıkı yumulu gözleri ona ne kadar değer verdiğini hissettiriyordu. Dolan gözleri-me anlam aramayıp odama çıktım.

Makyajımı kırmızı bir rujla tamamlayıp sardığım saçlarımı açmaya başladım. Değişik görünecektim ve bu ufak değişikliğin Görkem'in üzerinde iyi bir etkisi olmasına umuyordum. Hatta beni gördüğünde vereceği tepki için heyecanlıydım. Bu akşam düzenlenen bağış yemeğine davet edilmiş ve yanında beni de götürmek istemişti. Görkem'in bile doğru düzgün tanımadığı o insanların içinde rahat edemeyeceğimi bilsem de seve seve kabul etmiştim. Ne yalan söyleyeyim, onun dışarıda hiçbir kadınla vakit geçirmediğini ve hayatındaki kadınları hiçbir iş ya da arkadaş ortamına sokmadığını bildiğim için gururum okşanmıştı.

Resmi yemek olduğu için oldukça sade, dizimin hemen altında biten, yalnızca zarif bir göğüs dekoltesine sahip, siyah birelbise seçmiştim. Hem şık ve asil görünmek istiyordum, hem de açılışa yaşadığımız olayları bir daha yaşamak istemiyordum. Her ne kadar ilkel kıskançlığı hoşuma gitse de onu sinirlendirmemin sonuçlarına katlanmam gerekiyordu.

Gitmemi istemediğini söylediğinden beri yalnızca bir hafta geçmişti ve ben aramızdaki sessiz anlaşmayı bozan kişi olmamalıydım. O daha iyiydi. Daha yakın...

Telefon çaldığında hazırdım. Açmamla "Beş dakika

mişti. "Ama doğal halini tercih ederim," dedi. "Sana daha çok yakışıyor." Hissettiğim mutlulukla karnım kasıldı. Sonuçta bu ben değildim. Sadece ilgisini çekmek için yapılmış ufak bir değişiklikti ve o doğal halimi tercih etmişti. Bundan daha iyisini bekleyemezdim.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim. Boyununa sarılıp bunu bir öpücükle göstermeyi tercih ederdim ama kendimi tuttum. Böyle şeyleri yapmakta zorlanıyordum. O bana yaklaşmadıkça ona yaklaşmak... Cayır cayır yanan bir ateşe atlamak gibiydi. Kendine gel, Azra. Adam seni bekliyor. Havanın ilerleyen saatlerde soğuma ihtimalini düşünerek askıdan ceketimi alıp açtığı kapıdan çıkana kadar gözleriyle her hareketimi inceledi. En ufak bir değişimi dahi yakalayabileceğinden emindim. Beni okumayı her seferinde başarıyordu.

"Orada ne kadar kalmamız gerekecek?" diye sordum, trafikte zorlukla ilerlerken.

"Bir, belki iki saat..."

"Hmm... Keşke Merve ya da Mevsimler de gelseydi." Böylelikle tüm gece ağzımın suyu akarak Görkem'e bakmaz, etraftaki insanların dikkatini gereksiz yere üzerine çekmezdim. Enfes görünüyordu. Her zaman olduğu gibi... Ve ben arabaya bindiğimizden beri gözlerimi ondan zorlukla alıyordum.

"Hihi..." dedi sadece. Konuşup dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. O bu kadar sıcakken istediğim tek şey kendimi üzerine atmak oluyordu. Ve sağ olsun, Görkem aksi için pek de yardımcı olmuyordu.

"Kimseyi tanıımıyorsan neden gitmemiz gerekiyor?" Yandan anlık bir bakış atıp yeniden yola çevirdi kafasını.

"Bağış yapan tüm kişi ve kurumlar davetli."

"Yani?"

Sıkıntılı bir iç çekişle, "Yani... Biz de bağışta bulunan

imamlardan biriyiz. Mevsim gidemeyeceği için ben gidiyorum." dedi. "Yeterli mi, Azra Hanım?"

"Ne kadar sıkıcı olacağını anladım, yeterli." Sırıttı. İvez eve! Gerçek bir sırıtmaydı! Daha fazla soru sormadım. Halimizden memnun bir şekilde, sessizce yola devam ettik. Onun yanında bir davete katılıyor olmanın heyecanı gideceğimiz yere yaklaştıkça arttı.

Otelin girişindeki kalabalığın arasına karışıp kapının önüne gelene kadar ağır ağır ilerledik. Vale kapılarımızı açıp arabayı teslim aldıktan sonra ana kapıdan geçme-ye arabayı kolunu uzattı. Bunu beklemiyordum. Neden Görkem kolunu uzattı? Ne kadar farklı olsa da bir ilişki- den beklemiyordum ki? Ne kadar farklı olsa da bir ilişki- mi vardı sonuçta, değil mi? Bizbirlikteydik.

İstemsizce gülümseyerek koluna girdim ve otelin ye- mek verilecek ana salonuna doğru keyifle yürüdüm. Sarı saçları sıkıca toplanmış, etrafta dolanan personellerden biri, şık giyimli bir kadın karşıladı bizi.

"Hoş geldiniz. Rezervasyonunuz kimin adınaydı?"

"Görkem Çolak." Elindeki listeyi kontrol edip, "Buyu- run, bu taraftan Bay ve Bayan Çolak," diyerek içeri doğru yürümeye başladı. Kadın bizi evli mi sanmıştı? Neden? Ne kadar saçma ve yanlış bir hareketti bu! Ama kulağa da güzel gelmiyor değil. Aptal Azra!

Görkem'e baktığımda yine sırıtıyordu. Ne yani, buna sinirlenmemiş miydi? O benim eşim değil, haddinizi bilin gibi bir şey demesi gerekmez miydi? Görkem'den beklenmedik bir hareket daha...

Kocaman, yuvarlak masaların arasından yürüyen ka- dın takip ettik. Görkem yakınından geçtiğimiz bir iki masaya ufak bir baş selamı verirken ben yüzüme kon- durduğum hafif tebessümü bozmamaya çalışıyordum.

"Masanız burası. Az sonra yemek servisi başlayacak. İyi akşamlar efendim." Bizi evli sanan sarışın kadın yanı-

mızdan ayrıldı. Gökem'in kolunu bıraktığında önünde durduğumuz sandalyeyi çekerek "Buyurun, Bayan Çolak," dedi yüzünde muzır bir sırımayla. Kalbim tekleledi. İtiraz etmediği gibi bir de üzerine alay mı ediyordu? Ağzım açık, suratına aval aval bakarken yerime oturdum. Yanımdaki yerine yerleştiğinde hala açıkça sırıtıyordu.

O masadakilerle selamlaşıp tanımadığı kişilere kendisiyle birlikte beni de tanıtırken yalnızca kafamı sallayıp gülümsemeyi başarabildim. Bayan Çolak... Ah be adam... Alay ediyordun, ama düşünmüyordun ki bu kız bundan etkilenir. Bile bile kaptırıyordum kendimi. Onun bu yakın ve ilgili hallerine nasıl karşı koyabilirdim ki?

Küya gibi geçen bir ayı geride bırakırken annemin her seyi darmaduman eden haberiyle uyandım.

"Babanla ben önümüzdeki yazı da burada geçirmeye karar verdik. Okullar kapandıktan sonra işler artacak. Madem bu zamana kadar devretmeyi başaramadık bari kazançlı bir yaz geçirelim."

Bu sözlerin üzerine ne diyebilirdim ki? O an Okan'la olan konuşmamızı hatırladım. Annem bana gelecek mi-sin diye sormadan benim açıklamam gerektiğini söyle-mişti. Ve söyledim de... Anlayışla karşıladı. En azından tipik annem gibi davranarak, hoşuna gitmediğini giz-lemeye çalıştı. Annemin sinirlerinin gerildiğini anlayan babam telefonu aldığımda daha sıcaktı.

"Oraya boşuna gitmedin. Bir iş kurdunuz ve bunu yü-rütmeyi başarıyorsunuz. Elbette buraya dönmeyeceksin. Yarın boş zamanın olursa ziyarete gel ama!" diyerek ko-nuşmanın yönünü değiştirmiş, bir sürü soru sorarak o an işin de olsa kafamı dağıtmayı başarabilmişti.

Ne düşüncelerle yola çıkıp şu anda ne yaptığımı bak-tığımda şaşırmadan edemiyordum. Ailemin geleceğin-den o kadar emindim ki! Şimdi ise... Bavul toplamakla bile uğraşmayıp bulduğum ilk uçakla yanlarına gitmek istiyordum. Bir süre önce aldığımız işler olmasa saniye düşünmezdim bile. Gidersem elime ne geçecekti bilmi-yorum, ama onları görmeden de böyle bir karar vermiş olmak içime sinmiyordu. Görkem'den bahsetmemiştim bile. Onları kandırıyormuşum gibi hissediyordum.

"Neyin var senin?" Yarısı anca tamamlanmış çizimin

üzerinden kaldırdım kafamı. Henüz Merve'ye söylememiştim. O sabah sabah bütün neşesiyle Okan'la geçirdiği geceyi anlatırken tadını kaçırmak istememiştim. Haftaya Okan'ın ailesi geliyormuş ve Okan ona ailesiyle tanışma sırası istediğini söylemiş. Gel de bunun üzerine kötü haber ver!

"Annemle konuştum sabah."

"Eee... Nasılmış Filiz Hanım?"

"Gelmemeye karar vermişler." Merve, elindeki kalemi atıp huzla bana döndü.

"Ne demek gelmemeye karar vermişler?"

"Şartlar onları bu kararı vermeye itti belli ki. Restoran daha mantıklı gelmiş. En azından kazançlı bir yaz olur, diyorlar." Rahatlayarak verdiği nefese anlam veremedim. Ne vardı bunda rahatlayacak?

"Bu demek değil ki hiç gelmeyecekler. Niye bu kadar canın sıkıldı?"

"Şimdi gelmemeye karar verdikleri gibi ileride hiç gelmemeye de karar verebilirler."

"Saçmalama Azra. Anlıyorum, ilk defa onlardan bu kadar uzak kalıyorsun ama bu demek değil ki istediğin zaman gidip göremeyeceksin. Onlar buraya yerleşene kadar sen ara ara kaç, birkaç gün kalır gelirsin."

"Mesela şimdi gidebilir miyim?"

"Nasıl yani?"

"Bayağı... Burada bir iş kurarak ve burada kalmaya karar vererek onlardan ayrı bir yol seçtiğimi göstermiş oldum. Ama bunları telefonda konuşurken annemin o hüzünlü sesi ve gergin tepkisi içime oturdu. Onları görmek istiyorum. Onları görmeye ihtiyacım var." Merve yanuma gelip yere diz çöktü. Saçlarını okşayarak kafamı omzuna çektiğinde dolan gözlerim huzla boşaldı.

"Deli misin sen? Madem bu kadar görmek istiyorsun, gitme! Derdin aldığımız işlerse, onları teslim etmemiştir daha çok var. Hem ben senden daha yetenekliyim, umutun mu? Hepsini hallederim. Sen yeter ki git ve içini rahatlat. Bu şekilde burada zaten bir işime yaramazsın." Sıkıca sarmalandığım yer o kadar tarudık ve huzurluydu ki bayatımda olduğu için güçlettirm sessizce. En basit kararları bile vermekte zorlanırken onsuz bir şeylerle mücadele ettiğimi düşünmek dahi istemiyordum.

"Benden daha yetenekli olmasan da birkaç gün idare edebilirsin. Nasıl olsa benden öğrendin çoğu şeyi."

"Hemen şımar! Hadi sulu göz, sana bilet alalım."

"Görkem..." Ne tepki verecekti?

"Ara onu. Toplanmak için eve geçeceğini söyle. İş yoksa seni havaalanına o bırakır."

Son zamanlarda ciddiye alınabilecek hiçbir sorun yaşamamıştık. O malum günden sonra her ne olduysa, Görkem değişmişti. Şimdi gitmek istediğimi duyduğunda bunu hoş karşılayacağını düşünmüyordum.

"Tamam. Sen benim için bilet al. Ben de Görkem'i arayayım." Kafasını sallayıp bilgisayarın başına döndüğünde telefonumu alıp çıkış kapısının önüne doğru yürüdüm. Günün bu saatlerinde çok da yoğun olmayan caddeye karşı duvara yaslandım. Uzun zamandır her sabah uyandığımda içimde coşan keleklerden eser yoktu bu sabah. O an için ya da o anlar için yolunda gidiyor gibi görünen şeylerin aslında gitmediğini görmek canımı sıkıyordu. Hep bir tarafım eksik ya da yarım kalıyor, tam anlamıyla huzura ermeme zorlaşıyordu.

Son bir ayımız dolu dolu geçmişti. Bağış yemeğinden sonra Merve'yi de alarak bir akşam yemeğe çıkmıştık. Adını bile bilmediğim bir kadın için "Bayan Çolak" olduğum günden sonra...

Bir kere Akay, Bektaş ve Deren aileleriyle kahvaltıya gitmiş, bunun dışında bir hafta sonunu da karşısındaki evde geçirmişti.

Yalnızca ikimizin olduğu o anlar paha biçilemezdi. Görkem sanki daha huzurlu, daha ilgili biri haline dönüşüyordu ve ondaki bu beklenmedik ama eşsiz değişim beraber korkularını artırıyor, kaybedebilme ihtimalim aklımın sınırlarını zorluyordu. Bir türlü huzurlu mutluluğa ermeyi başaramıyordum. Eskisine göre daha sık sohbet ediyor olmamız muhteşem bir gelişmeydi. Ondan istediğim gibi, bana bugünü anlatmayı becerebiliyordu. Ben de yanlış adım atmaktan korkup geçmişine, çocukluğuna dair hiçbir şey sormuyor, klasik anılar geçidi konuşmalarının ben odaklı olmasına ses çıkarmıyordum. Yazılı olmayan bir anlaşmanın sınırlarında yüzüyorduk sanki. Ve ben bu anlaşmanın süresinden haberdar değildim.

"Bileti aldım. Gece uçacaksın. 10'da. Abime söyle, seninle doya doya zaman geçirebilir." Merve'nin düşüncelerimden habersiz satışmasına gülümseyerek cevap verdim. O mutfağa doğru uzaklaşırken sonunda aramayı başardım. İkinci kere çalmadan açtı.

"Azra..."

"Görkem... Müsait değilsen sonra arayabilirim."

"Müsait olmasam meşgule atardım. Bunu bildiğine göre, söyle bakalım ne oldu?" Nefret ediyordum. Beni bu kadar çabuk çözmüş olmasından, ondan herhangi bir şeyi saklamayı başaramıyor olmaktan nefret ediyordum.

"Annemler restoranı bu sezonda elinde tutmaya karar vermiş. İşin doğrusu, şimdiye kadar satamayınca bu kararı almışlar." Nefes alışını duyabiliyordum. Gözlerimi kapatıp ofisinde nasıl görünebileceğini hayal ettim. Masasının arkasına kurulu sandalyesinde oturmuş, şim-

di söylediklerim üzerine dirseklerini masaya dayayarak öne eğilmiş, donuk bakışlı, seksi bir adet Görkem...

"Ve?" Yorum yapmamasına sinirlensem de öbölleydi. Önce sonuca ulaşmak istiyordu, ben ise kaçmak. Orada ne kadar kalacağımdan bile emin değildim. Bu süre zarfında Görkem'den uzak kalmak yeterince rahatsız edici olacaktı. Ya benden soğursa? Yalnız kalmak, benden uzak olmak bir şekilde ona kendini iyi ve rahat hissettirirse ve bu yüzden benimle olma kararını sorgularsa? Bunların hiçbirini olmayıp da döndüğümde eski Görkem'i karşımda bulursam? Hani şu soğuk olan...

"Yeni bir iş kurduğumu biliyorlar. Bu yaz onlara yardım etmek için yanlarında olmam çok zor. Bunu telefon-da konuştuk. İkisi de ellerinden geldiğince benden uzak olmayı anlayışla karşıladılar, ama..." Bunu söylediğim de beni ezik bir kız gibi görür müydü? Off! "Ama benim için rahat etmiyor. Onlarla yüz yüze konuşmam gerek." Koltuğunun tekerleğinin sesini duydum. Ayağa kalkmıştı sanırım. Konuşmasını beklemeden devam ettim. "Bu akşam için bilet aldım. İstanbul'a dönme kararlarından tamamen mi vazgeçtiler, burada olma sebeplerimi yeterince anlıyorlar mı bilmek ve bunları yüz yüze konuşmak istiyorum."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum. Belki bir hafta?" Bir anlık sessizlikten sonra, "Seni anlıyorum, Azra," dedi. "Onlarla yüz yüze konuşmak istemen doğru bir karar." Gerçek düşüncesi miydi bu, yoksa başından savuşturuyor muydu, emin olmam mümkün değildi sanırım.

"O zaman beni evden alır mısın?" diye sordum, ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Bir saat içinde evde olurum. Ali'yi seni alması için yolluyorum. Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim sadece. Beni, Ali'nin almasını istemediğini söylemedim. İşte bu yüzden sevmiyordum nin ne hissettığını anlayabilmek resmen imkânsızdı!

"Ben çıkıyorum. Görkem, bir saate evde olacaktım."

"Tamam canım. Evde görüşürüz muhtemelen ama abimin sağı solu belli olmaz, seni erkenden evden çıkar bir yerlere götürür. Ben şimdiden öpeyim seni."

"Senin gelmeni beklerim," dedim sarılıp öperken.

"Bilet bilgilerini mailine attım. Dönüş biletini de en yakın zamana alırsın umarım." Neden bu kadar canım sıkılıyordu? Konuşup dönecektim işte. Bir sorun yaşamıyordum hisinden nefret ediyordum!

"Görüşürüz," dedikten sonra Ali'yi beklemeden çektim alıp çıktım. Görkem eve gittiğimde kızacaktı muhtemelen, ama şu an için umurumda değildi. Yalnız kalmak istiyordum. Köşedeki taksi durağına yürüyüp taksiye bindim. Annemi arayıp geleceğimi haber vermem iyi olacaktı. Sürprizlerden hoşlanmazdı.

"Bir günde iki defa..."

"Hoşuna gider diye düşündüm, mēre."

"Anlaşıldı, beni kızdırmak istiyorsun."

"Hayır, sevineceğin bir haber vermek için aradım."

"Neymiş o?" diye sorarken çoktan ne söyleyeceğimi anlamış, heyecanlanmıştı.

"Akşam uçağıyla geliyorum."

"Harika! Babana hemen söylemeliyim! Ne yemek istersin? Uçaktan aç inersin. Restorandan da getirebilirim."

"Anne... Yemek yemek için gelmiyorum. Uçağı binerken ararım yine."

"Tamam kızım. Dikkat et kendine. Bu kararı vermene çok sevindim." Ah, hayır... Temelli döndüğümü düşünüyordum olamazdı.

"Anne, ben..."

"Gece konuşuruz, canım. Baban merakla bana bakıyor. Öpüyorum seni." Hattın kesildiğini gösteren ses kulağıma çalındı. En başta ne için geldiğimi söylemem gerekirken nasıl böyle bir aptallık yapabildiğime kızdım! Karşımdaki annemdi. Her şeyi istediği gibi anlamakta üstüne yoktu! *Salak kafam!*

Henüz iş çıkış trafiği başlamadığı için mümkün olduğunca kısa sürede eve vardığımda Görkem'in arabasını park edilmiş buldum. Söylediği saatten bile önce gelmişti. Nasıl bir ruh halinde beni beklediğini Allah bilirdi.

Biraz gergin bir şekilde kapıyı açmaya çalışırken muazzam algısıyla benden hızlı davranarak, o açtı kapıyı. Çeketini çıkarmış, ayakkabılarından kurtulmuştu. Dağınık ama inanılmaz seksi görünüyordu. Ifadesiz gözlerinin kenarlarındaki oturmuş çizgiler daha belirgindi. Yorgun muydu? Ona bakmayı kesmeliydim. Yanından geçip içeri girerken belimden kavrıldı. Suratına yaklaşıp ne kadar bakışları baştan ayağı vücudumun her yerinde gezinmiş, belki de zihninde beni defalarca kez soymuştu.

"Gitmeden önceki bu zamanı değerlendirelim," diye buldadı kulağıma. Dudakları kulağıma süpürüp boyununda duraklarken nefesim hızlanmıştı bile. Tek bir hareketi ve sözünü beni kendine hazır hale getirmeyi başlıyordu her seferinde.

"Önce eşyalarımı toplayayım..." dedim gereksiz bir iltizazla. Dikkate almadı. Elimdeki çantayı alıp yere bıraktı. Arkasını dönüp merdivenleri çıkarken diğer elimi tutmuş, beni peşinden sürüklemeye başlamıştı. "Ali'yi beklemeden geldiğin için sonra kızacağım." Düşündüğüm şey bile değildi bu. Beni uydusu haline getirmiş olmasından rahatsızlık duymayı başaramıyordum. Bunu istiyordum. Ona ait olmak... Sanki bunca zaman aradı-

ğım oydu. Sorgusuzca kendimi birine teslim edebileceğim aklımın ucundan dahi geçmezken o bunun olmasın bir şekilde sağlamıştı.

Odasının kapısını arkamızdan kapattıktan hemen sonra bana döndü. Ellerini kaşıma koydu ve karnomun heyecanla kasılmasına neden oldu. Soğuk parmakları bluzumun altından girip onu ağır ağır yukarı sıyırmaya başladı. Sıcak tenim dokunuşuyla ürperdi. Kollarımı kaldırarak bluzu çıkarmasına yardım ettim. Elleri kollarımda gezinerek sırtıma dolandı. Nazik dokunuşları yüzünden boğazım düğümleniyordu. Parmak uçları hafifçe tenimde gezinip sutyenimin kopçasının üzerinde durdu. Tek hareketle serbest kalan göğsüm heyecanla şişti. İçine hızla çektiği nefesle, meme uçlarını arzusuyla sertleştirdi. Olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. İç çamaşırlarım sınırlı kalmıştı ve bunu fark etmek yüzümü kızartıyordu.

Dokunuşlarıyla sürdürdüğü işkence dengemi bozuyordu. Elleri her yerimdeydi. Sırtıma, belime, karnıma, göğsümün yuvarlak hatlarına dokunuyor, tüylerimin diken diken olmasını sağlıyordu. Başım geriye düşerken inledim. Sazlayan memelerim daha fazlasına ihtiyaçları olduğunu haykıırıyordu. Görkem'in nazik dokunuşları pantolonumun kenarında gezinmeye başladığında, benim ne istediğimi görmezden geldiğini anladım. Lütfen, diye fısıldıyordum içimden. Uzattığı bu süreçten nefret ediyordum. Zevk dolu çektiği bu işkencenin bitmesi için yalvarıyordu zihnim.

Pantolonumun fermuarını yavaşça aşağı indirdikten hemen sonra külotumla beraber iki kumaş parçasını da üzerimden sıyırmaya başladı. Öylesine ağır hareket ediyordu ki amacının beni delirtmek olduğunu görebiliyordum. Kıyafetlerimle beraber aşağı doğru eğilirken,

Islak parmaklarını tenimin her yanına sürtmeye özen gösteriyordu. Ayak bileklerimden birini kavrayıp hırsıyla kaldırdı. Pantolonu çıkarırken bileğime dokunan dudaklarını ellerinin aksine sımsıcaktı. Diğer bileğimde aynı işlemden geçerken bir kez daha inledim. Adamın yaptığı her şeyden seksilikakıyordu.

Ayağa kalkıp gömleğini üzerinden bir hamlede çıkartıp bedenime sarıldı. Kıçımavucu içine alıp ezerken sendeledim. Tutuşu sıkı olmasaydı o saniye yeri boylasındaydım. Kendisine doğru bedenimi yaslarken sertliği yabıktırdım. Onu bu hale getirenin ben olduğumu karnuma yerleştirdi. Onu bu hale getirenin ben olduğumu bilmek onu daha çok arzulamama neden oldu.

Dili köprücük kemiğim üzerinde gezindi ve kendimi dönerken buldum. Sırtım hızla göğsüne yaslandı. Elleri önce karnıma, sonra göğsüme dolanıp onları sıkıca kavradı. Şimdi sertliği kalçamdaydı. Destek almak için ellerimi duvara yasladığımda bir adım geri çekildi. Fermuarının sesini duydum. Beklenti beni öldürecekti. Nefesimi kontrol edemiyordum. Ve bir an sonra çınlıplak sertliği içimin üzerindeydi. Parmakları kıçımı okşayarak kadınlığımın girişine geldi. Islaklığıma karıştırdığı parmakları içimde gezinirken kafam omzuna düştü. Dili kulağıma dolarırken sertliği ağır ağır varmak istediği yolda ilerliyordu. Başım döndü, gözlerim kapandı. Dişleriyle boynumu çizerek belirlediği bir noktada durdu ve tenimi ısırdı. Aynı anda sertçe içime girerken çılgınlığım odayı doldurdu. Ellerinden biri mememi kavradı, yoğurdu. İçimde gidip gelirken, dokunuşlarına hiç ara vermeden bedenimin her noktasını kendisi için uyarmaya devam etti. İnledim. İnledi. Kıçımı sertçe her ezişinde kendimi biraz daha kaybettim.

"Kendini bırak, Azra..." Meme ucumu parmakları arasında çevirip içimi yeniden doldurduğunda başka seçe-

neğim kalmamıştı. Dağıldım. Ben parçalara bölünürken hiç kıpırdamadan bekledi. Ta ki dizlerim beni taşıyamaz hale gelip ona doğru yığılana dek. Bir hamlede beni kucaklarına alıp yatağa taşıdı. Terden yüzüme yapışan saçlarını çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Öpüşü öylesine derindi ki nefes alamayacağımı sandım. Büyük bir açlıkla saldırıyordu. O an fark ettim ki o daha boşalmamıştı. "Sen..." diye fısıldadım dudaklarının arasından.

"Henüz bitmedi," dedi ve öpmeye devam etti. Her yeri... Elleri durmak bilmedi. Oyun hamurundan farksız bir kıvamda ellerinde şekil almaya devam ettim. İkimin de nefesinin kesilmesine neden olacak şekilde yavaşça ıslaklığı doldurdu. Omuzlarını sıkıca kavradım. Kalçalarını kusursuz bir ritimle onunkilere çarparken gözlerimi gözlerine diktim. Gözlerini kaçırmadı. Bir süredir olduğu gibi kendini bana açtı. Hissettiği zevkin git gide artışı izlemenin verdiği yoğunlukla sarmalandım. İçimdeki tanıdık kasılmalar başladığında bir kez daha sona ulaşmak için hızlı hareket etmeye çalıştım. Görmek buna izin vermedi. Kalçamı kavrayarak olduğum yere sabitledi ve kontrolü tamamen kendi eline aldı. Bakışları alev almış olan tenimde ağır ağır gezindi. Çıplaklığımdan utanmamın sırası değildi belki ama daha çok kızardığımı hissettim. Bakışlarına engel olabilme umuduyla onu öpmek için uzandım. Kalçalarımı daha sert kavrayarak içimde hareket etmeye ve beni izlemeye devam etti. Gözlerimi yumdum. Sanki kendimi bu şekilde saklayabilirmişim gibi. Çok yoğundu. Çok fazla... Vahşi gücünü her zaman korumaya devam etse de sevişmelerimiz ilk zamanlardakinden oldukça farklıydı. İsteddiği zaman bütün sertliğiyle bedenimi ele geçirse de diğer zamanlarda her bir zerremi nazikliği ve yoğunluğuyla eritiyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp üzerimdeki ağır hareketle-

me boyun eğdim. Zevk dolu bu acıya katlanabilmem için
bunumu kokusunun en yoğun hissedildiği kulağının al-
tına yerleştirip, kokusunu soludum. Gözlerim karardı.
Saçlarını tutup beni kendinden uzaklaştırmasına karşı
koyamadım. Önce dudaklarımı öptü. Diliyle boynum-
da gezinip sol mememi ağzı içine hapsedti. Diğer eli sağ
mememi sıkıyor, parmaklarını kullanarak meme ucunu
kakaç altına alıyordu. Kasıklarımın tüm vücuduma
yayılan arzusuyla inledim. Tırnaklarım istemsizce sırtına
sıplanırken homurdandı. Ve sonunda hızlandı. Yapabil-
diğim kadar bedenimi güçlü bedenine yaklaştırdım. Ye-
nişim sona yaklaştığını hissederken mırıldandım. "Dur-
ma." Durmadı. Git gide hızlandı. "Çok yakın..."

Onu öpebilmek için son bir çabayla saçlarından tutup
kendime çekmeye çalıştım. İzin vermedi. İçimdeki son
damlayı atana kadar beni izlemeye devam etti. Gözlerine
bakmak dayanılmazdı. İçindeki her ton adeta birbirine
bakıyor, girdap misali dönüp beni içine çekiyordu. Tutsak
olduğum gözlerini sonunda yumarak beni azat etti. Su-
sedüğüm dudakları dudaklarımı buldu. Kana kana içtim.
Üst üste gelen zevk dalgalarında dağılmıştım. İçimde
birkaç kere daha gidip geldikten hemen sonra inleyerek
üzerime boşaldı. Vücudunun kasılmalarını kontrol ede-
mezken ona sıkıca sarıldım. Olmak istediğim, olmasını
istediğim tek yer burasıydı. Ağırlığını vücudumun sol
yanına bıraktı. Uzunca bir süre öylece kaldık. Ne o ko-
nuştuk, ne de ben. Yaşadığım bu anı anlatabilecek tek bir
sözcük bile yoktu.

Bavulumu alıp çıkışa doğru kalabalığın arasından yürürken ağladığımı annemlerin anlamaması için gözlerimi silişip duruyordum. Gerçi bunu dert etmeme gerek yoktu. Annemi gördüğüm anda yeniden ağlamaya başlayacağımı hissediyordum. Boğazımdaki yumru bir türlü gitmek bilmiyordu.

Görkem'in beklediğimin aksi davranışları darmaduman olmama neden olmuştu. Giderken dudağımdan usulca öpmüş, kulağıma dikkatli olmamı fısıldamış, yanağıma okşamış ve gitmem için sırtımı kendisine çevirmişti. Uçağa giden köprüden sürünüyormuşcasına yürümüştüm. Ayaklarım geri gitmek için yalvarıyordu. Görkem'e sen de gel dememek için zor tutmuştum kendimi. Veda edercesine yoğun sevişmesinin izlerini tenimde hissedebiliyordum. Ya da korkularım o kadar başına buyruk hareket etmeye başlamıştı ki yalnızca saçmalıyordum. Neden veda etsindi ki? Kim bilebilir?

Çıkış kapısından adımımı atar atmaz annemin haykırışını duydum. Adımı duymayan kalmamıştı sanırım etrafta. Bavulun sapını bırakarak kollarımı açtım ki aneme sarılabileyim.

"Kızım..." Annem özlemle kendini kollarıma atarken, akmak için hazır olda bekleyen gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kafamı boynuna yaslayıp ağlarken anne kokusunu içime çektim. Omzuma dolanan daha büyük ve güçlü kolla babamın geldiğini anlayarak kafamı kaldırdım. Dolu ama mutlu gözlerle yüzüme bakıp "Hoş geldin," diyerek o da bize katılıp sarıldı.

"Hoş buldum babacım ve anne biraz daha sıkarsan belimi koparacaksın."

"Sus bakayım sen! Özledim de sarılıyorum!" Ağlamakta şışmış gözlerini gözlerinden kaçırmak isteyerek yeniden kafamı boynuna yasladım.

"Sadece şaka yapıyorum, méré."

"Bak hala bana ne diyor! Anne diyeceksin, annel!" Kırdarak kollarının sıcaklığından ayrıldım. Biraz daha bu şekilde kalırsak kendimi yere bırakıp sonsuza kadar bu şekilde kalırsak kendimi yere bırakıp sonsuza kadar ağlayacaktım. Bu hissin neden bu kadar yoğun olduğunu anlayamıyordum, ama içimde bir şeylerin olduğunu ve taşmaya başladığını fark edebiliyordum.

"Tamam, anne."

"Hadi, eve gidelim," deyip valimizi alan babamın koluna girdim. Diğer kolumu da anneme dolayıp yürümeğe başladım. Gecenin bu saatinde esen serin rüzgârdan korunmak için kafamı yere eğerek arabaya yürürken özlediğim tek şeyin ailem olduğunu anladım. Bu şehirde görebileceğim hiçbir şey göremiyordum.

Eve varana kadar annemle babamı esas konuşulması gereken konulardan uzak tutmak için saçma sapan şeyler anlattım. İstanbul'da nasıl bir trafik yoğunluğu olduğundan, havanın kirliliğinden, gecenin bir yarısı bir şehrin uyumadığından...

"Gece sokaklara mı çıkıyorsunuz?" diye sorduğunda annem, değişen hiçbir şeyin olmadığını anladım.

"Hayır anne. Gece en geç on ikide eve dönmeye çalıştığımızda bile yoğun bir trafik olduğunu ve insanların hala sokakta olduğunu anlatmaya çalışıyordum."

"Ben de buna inandım! Neler yapıyorsunuz orada, kim bilir? Merve'nin abisi demiyor mu ne işiniz var o saatte sokakta diye? Onunla konuşamadım bir türlü zaten. Kızlarımızı emanet ettik ama adamın haberi yok..." An-

nem söylenmeye devam ederken onlara Gökem'i nasıl açıklayacağımı bir kez daha düşünmeye başladım. Annemin bu tepkileri durumumun hiç de kolay olmadığını gösteriyordu.

"Anne, sakinleşir misin biraz? Gece dışarı çıkmıyoruz." İnanmayan gözlerle bakmaya devam edince arabanın içine dolan sokağın hafif ışıkları altında anneme doğru eğildim. Bu şekilde şişmiş gözlerimi ortaya çıkarıyor olsam da bana inanması ve sakinleşmesi gerekiyordu. "Ciddiyim. Gece dışarı çıkmıyoruz." İşe yaradı. Bir süre daha baktıktan sonra konuyu değiştirerek işlerin nasıl gittiğini sordu. Daha sonra detaylı anlatacağım için kısa kısa bilgiler verdim. Bu şekilde eve varana kadar zararsız konular üzerinde kalmayı başardık.

Arabadan inerken kotumun cebinden fırlayan telefonu görünce hâlâ açmadığımı ve Gökem'e haber vermediğimi fark ettim. Hızla telefonu çıkarıp açılmasını bekledim. Acelem vardı ya, sanki olması gerektiğinden daha uzun sürede açılıyordu aptal telefon!

"Ne duruyorsun kızım orada? Hadii!"

"Geliyorum." Annemlerin arkasından apartmana girip merdivenleri çıkarken telefonum açıldı. Hattı değiştirmemiştim! İnternete girmem içinde birkaç dakika daha beklemem gerekiyordu. Hay ben böyle işin içine...

"Telefonu bırakıp önüne baksana, Azra."

"Merve'ye geldiğimi haber verecektim, ama hattı değiştirmeyi unutmuşum."

"Benden arayabilirsin."

"Gerek yok annecim. Eve girelim internete bağlanıp yazalım." Garip davranıyordum. Merve'yi kızı gibi severdi ve onu aramasına normalde karşı çıkmazdım. Kendine gel, Azra! Planladığından önce kendini ele vereceksin.

Babam kapıyı açıp bavulu odama sürüklerken onu ta-

kip ettim. Evin tanıdık kokusu içime doldu. Onca sene-
min geçtiği eşyalar arasından geçerken şu kısacık sürede
ne kadar değiştiğimi görebiliyorum. Dışarıdan da belli
oluyor muydu acaba?

"Üzerini deış. istersen duşunu al. İçeride görüşürüz
kızım." Eğilip yanağımdan öptü. "Gelmene sevindim,"
dedi ve kapıyı ardından kapatarak beni yalnız bıraktı.
Hem Merve'yle birlikte, hem de tek başıma bir sürü anı
biriktirdiğim odam artık bir şekilde yabancı geliyordu.
Her nasıl olduysa İstanbul'daki hayatıma alışmayı başar-
mıştım ve bu kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor-
du. Kendi evimde, kendi odamda böyle yabancı hisset-
miyor olmam gerekmez miydi?

Yatağa çöküp evin internetine bağlandım. İnternet
üzerinden aramanın ne kadar başarılı olacağını bileme-
sem de Görkem'in sesini duymaya ihtiyaç duyarak ara-
dım. Cızırtılı birkaç çalıştan sonra açıldı.

"Geciktin." Sesi boğuk ve çok derinden geliyordu.
Söylediğine gülümsedim. Bu gibi konularda yanıltmı-
yordu.

"Annemlerin coşkulu karşılaması yüzünden telefonu
açmayı unuttum. Sonra hattı değiştirmediyimi fark et-
tim. Şimdi odama geldim ve evin internetine bağlanıp
seni aradım." *Daha da uzatsaydın, Azra!*

"Diğer hattın numarasını yolla bana. Bu hattı da yarın
yurtdışı aramalarına açtır."

"Tamam."

"İyi geceler, Azra."

"İyi geceler, Görkem." Hüzünle baktım kapanan te-
lefonu. Biraz daha konuşsaydı ne olurdu sanki! Merve'ye
geldiğimi ileten bir mesaj atıp telefonu bıraktım. Önüm-
deki günlerin nasıl geçeceğinin endişesi içerisinde soyu-
nurken, annemin ve babamın içeriden gelen gürültülü

koruymalarının verdiği tanıdık hisle kendimi rahatlatmaya çalıştım.

Üç gün... Üç gün dediğiniz nedir ki... Bir insan diğer bir insanı ne kadar süre görmezse özleyebilir? Özlemek için yalnızca birkaç saat geçmiş olması yeterli midir? Yoksa bu özlem değil de alışkanlık mıdır? Belki de bağımlılık...

Birkaç saat sonra onu son görüşümden bu yana üç gün geçmiş olacak. Ona en son dokunduğumdan bu yana geçen üç gün... Bu kadar zorlayıcı olacağını hayal dahi etmezdim. Her gece erkenden yatağa girip gözlerimi yumuyor, bir an önce uykuya dalmak ve berbat geçen bir günü daha geride bırakmak için çabalıyordum.

Düşündüm. Aşkânlık olduğuna karar verdim. Her gün onu görmek, her gün bir şekilde ona temas edebilmek, sesini duymak, kokusunu solumak bende aşkânlık haline gelmiş olmalıydı. Yokluğunu aldığım nefeste dahi hissediyor olmam normal bir durum olamazdı. Annem "Bu hayatta yalnızsın," derdi. "Her zaman yalnız kalacağımın gibi yaşa." Senelerce bu sözleri o kadar çok işittim ki şu anda durup Görkem olmadan da hayata devam edebileceğimi biliyordum. Ona bağımlı değildim. Henüz o kayışı koparmamıştım, ama... Hayır, onsuz olmak istemiyordum. Bu kolaylıkla kabullenebileceğim bir şey değildi.

Özledim...

Birkaç dakikalığına bile olsa sesini duymak iyi geliyor-
du, ama telefon konuşmalarındaki Görkem soğuktu. Bu,
hiç hoşuma gitmiyordu.

Annemlere hala Görkem'i anlatamamıştım. Merve'yle başladığımız işten memnun olduğumu ve İstanbul'da kalma kararından vazgeçemediğimi biliyorlardı. Annem birkaç gün asık suratla gezmiş, ama sonunda durumu kabullenmeyi başarmıştı. Babam ise gözlerime gururla bakmıştı, her zaman olduğu gibi. Onlara Görkem'i ne zaman anlatacaktım, bilemiyordum. Daha fazla beklemeden konuşmalı ve İstanbul'a dönmeliydim. Ondan uzak kalmak bana iyi gelmiyordu.

Uykumdan dolu gözlerle uyandım. Burnumdan aşağı doğru süzülen yağın tuzlu tadı dudaklarımın arasında kaybolurken daha da şiddetle ağlamaya başladım. Rüyamda Görkem o kadınlaydı. Doğum gününde yarına gelen kadınla... Ona sarılıyor, aynı bana yaptığı gibi yanığını okuyordu. Çenesini kavrayıp dudaklarından öpecekken uyanmış olmalıyım. O anın acısıyla ruhumun tenimden ayrıldığına emindim. Kalbim sıkışıyor, carum yanıyordu. Artık ne olduğu belirsiz bir ilişki yürütebilecek bir güce sahip değildim. Ya benimdi, ya değildi. Arası cehennemden beterdi.

Ayaklarım yere basmıyordu. Sevinçten saatlerdir uyu-
maya başaramıyordum. İçimi yeniden tarif edemediğim
bir sıcaklık kaplamıştı.

Beni özlediğini söyledi.

Ona seni özledim, dedim telefonu kapatmadan he-
men önce. İki nefeslik bekleyişten sonra, ben de dedi.

"Geldiğinde sana neler yapacağımı hayal edebiliyor musun?"

İşte o andan beri yüzümdeki aptal sırıtmaya mani ola-
mıyordum.

Ona olan aşkım beni aptallaştırmış olsa da tamamen
kör olmuş değildim. Duyduğumuz özlemin şekillerinin
farklı olduğunu görmezlikten gelemezdim. Ama bu du-
rum koşarak kollarına atlama isteğimi köreltmiyordu.

Annemlerle konuşmanın zamanı gelmişti.

"Anne, baba sizinle konuşmak istediğim bir konu var." Restorandan yorgun bir şekilde dönmüş kahvelerimizi yapmış oturuyorduk. Bir hafta geçmişti ve benim dönme zamanım gelmişti. Ailemi özliyordum. Onların yanında olmasını gerçekten çok istiyordum, ama burada değil. Bu şekilde değil. Bir yanım eksik kalırken devam edebilmem mümkün değildi. Dönmeli ve Görkem'le ne olacağını görmeliydim.

"Sonunda! Biz de ne zaman konuşacaksın diye bekliyorduk," dedi annem elindeki kupayı sehpayı bırakırken. Babam anneme bakıp gülümsedi. Sonra bana döndü ve güven vericesine kafasını salladı.

"Çok mu belli ettim?"

"Ne konuşacağından emin olamasak da bir tahmini-miz var elbette. Günlerdir ruh gibi geziyorsun, Azra. Bırak da kızımızı tanıyalım." Suratımı buruşturdum. Kendimi ele verdiğim tek kişi Görkem değildi demek ki.

Konuya nasıl gireceğimi günlerdir düşünüyorum olsam da kolay bir yolunu bulamamıştım. Kolay bir yolu yoktu madem, ben de kısa olanı seçecektim.

"Âşık oldum." Annemle babam bilmiş bir şekilde kafalarını salladığında günlerdir boşuna can çektiğimi anladım. "Yani öyle olduğumu düşünüyoruz."

"Düşünüyorsunuz?"

"Merve bana, sen âşık-sın, dedi."

"Anlıyorum. Sen emin değil misin?" Babamın sakın ve anlayışlı tepkileri ihtiyacım olan tek şeydi. Bacaklarımı toplayıp bağdaş kurdum. Gözlerinin içine bakarken bun-

ları konuşmak zor olsa da sırtımı dikleştirip kendimden emin bir şekilde "Eminim," dedim.

"Yani aşkın geçerli bir tanımı var mı bilmiyorum ama burada geçirdiğim bir haftada onu özlemekten deliye düşmeye başladım."

"Azra!" Annem ayıplar bir şekilde çıkışınca babam koluna dokunarak onu susturdu. Umurumda değildi bu saatten sonra alacağım sert tepkiler.

"Başka ne şekilde anlatacağımı bilemiyorum, anne. Onu özleyorum, onunla geçirebileceğim beş dakikanın bile hesabını yapıyorum. Gerekirse hiç konuşmadan sessizlik içinde saatlerce oturalım. Ben bir işle uğraşırken görünün benim üzerimde olduğunu bileyim ya da tam tersi, onun ruhu bile duymazken onu izleyeyim... Bu aşk olmalı. Hani o her şeyi pespembe gördüğün cinsten değil. O bir sürü renk barındırıyor. Benim hislerim gökkuşuğu gibi..." Babam kıkırdadı. O zaman girdiğim transtan çıkabildim. Gözlerimin önünde Gökrem'in hayali ile konuşmak kolaydı.

"Benim kızım âşık olmuş." Babam adıma seviniyor muş gibi görünüyordu. Annem ise endişeli... Hiç şaşırtıcı değildi.

"Kim bu âşık olduğun çocuk?" Çocuk mu? Annemin hayallerini genç biri süslüyordu belli ki.

"Gökrem," dedim ve bekledim. Yavaş yavaş surat ifadeleri değişip daha karamsar bir hale bürünürken, bundan sonra nasıl bir açıklama getireceğime dair düşünmeye çalıştım.

"Merve'nin abisi?" Babam soru sormuyordu. Emin olmak istiyordu. Kafamı salladım.

"Aynı evde yaşadığın adam..." Annem delirmek üzereydi. Az sonra bağıra çağıra evi dolanacağından neredeyse emindim. Yine kafamı salladım. Annem ayaklandı.

"Bizimle dalga geçiyor olmalısın, küçük hanım. Bizi seni ona emanet edelim, aklımızın ucundan bile geçmesin, senin yaptığına bak! Kaç yaşında adam o? Ne demek âşık oldum? Kendi denginde birini bulamamış mı da kardeşinin arkadaşına göz dikeyor? Aman Allah'ım! Bunu yaptığına inanmıyorum. Bir de o adamlar ayrı evde yaşıyorsun. İki gün sonra ayrıldığınız zaman ne olacağını sanıyorsun?" Bekledim. Elbet bir yerde enerjisi tükenenecekti. Ancak o zaman beni dinlemeye başlayabilirdi. Babam bile sesini çıkarmadı. Senelerdir beraber olduğu eşinin huyunu çok iyi biliyordu.

"Az önce sana, âşık olduğumu söyledim anne. Birini seçip evet, bu adama âşık olayım demiyorsun. Babama nasıl âşık olduğumu anlatırken hep onu gördüğün anda anladığını söylerdin. Onun hakkında hiçbir şey bilmezken hem de. Görkem benden yedi yaş büyük. Bunun az olduğunu söylemiyorum, ama abartılacak kadar da büyük bir fark değil. Onun büyük olmasını, hayat hakkında hiçbir tecrübesi olmayan, geleceğe dair yalnızca hayallerine sahip, karakteri oturmamış, tek derdi kız peşinde koşmak olan binlercesine tercih ederim."

Babam, gözlerini yumup kafasını sallarken sonunda beni gerçekten anlamaya başladığını görebiliyordum. Annem ise hala sakinleşmeye çalışıyordu.

"Bak, anne. İki gün sonra ayrılabiliriz. Bu bir iş anlaşması değil ki süresi ya da şartları olsun. Eğer olurda ayrılırsak hayatıma kaldığım yerden devam edeceğim. Sen değil miydin bana her zaman yalnız kalacağımı gibi yaşı, diyen? Ben de öyle yapacağım. Ama şimdi değil anne. Mutlu olma şansımı belli kalıplar yüzünden hiçe saymam. Gerçekten bunu mu istiyorsun? Yaşı benden büyük bir iş adamı diye uygunsuz olduğunu varsayıp ondan vazgeçmemi mi istiyorsun?"

Annem sulanmış gözleriyle kafasını sağa sola sallarken babam omzunu sıvazladı. Bu aralar sıklıkla ağlayan bir anne-kız oluvermiştik. Hızla yerimden kalkıp yanlarına gittim. Babam kenara kayarak bana yer açtığından oturup annemin beline sarıldım. Hiç tereddüt etmeden kollarını tüm sevgisiyle sana dolayan kişiye anne deniyordu. Huzurla kokusunu soludum.

"Benim tek istediğim senin mutlu olman, kızım. Kırmaman, incinmeni, tamiri çok zor olan zararlar görmeni istemiyorum. Benim tek derdim senin güvende ve mutlu olduğunu görebilmek. Sen daha çok gençsin. İsteklerin, arzuların, kararların defalarca kez değişebilir ve ben daha sonradan pişman olabileceğin bir şey yapmanı istemiyorum." Haklıydı. Söylediklerinin gerçekleşme payı vardı. Ama ben de bu ihtimalleri düşünerek karar alamazdım. O zaman duygularımın ne anlamı kalırdı?

"İyi olacağım, anne. Sana hak veriyorum, ama bunları düşünerek sadece kendini üzersin. Şimdi olmasa bile belki on sene sonra üzüleceğim. Kim bunun garantisini verebilir?" Homurdandıktan sonra daha sıkı sarıldı.

"Bazen büyümüş olmandan hiç hoşlanmıyorum. Küçükken sözümü dinletmem daha kolay oluyordu. Ayrıca daha mantıklı bir kızdın. O seni değiştirmiş." Bunu şikâyet edercesine söylemediği için bir şey demedim. Yalnızca kafamı salladım. Haklıydı. Değişmiştim.

Dönüş için toparlanırken heyecanlıydım. Yerimde duramıyor, annemlerin gözü üzerimde olmasa dans bile edebilecek kadar coşkulu hissediyordum kendimi. Karşı duvarındaki asılı saate baktım. Onu görmeme daha on saat vardı. Zaman geçmek bilmiyordu. Oyalanmak için yatakta dönüp durmuştum, ona da anca bir saat dayana-bilmiştım.

İki hafta, ne kadar da uzun bir süreymiş meğer görmek için yanıp tutuştuğun biri varsa...

"Yazdan sonra yine geleceksin, değil mi?"

"Evet, anne. Geleceğim, ama sizi almak için."

"O işler belli olmuyor."

"Sürekli kötü düşünmekten vazgeçmelisin."

"Dil olmuş pabuç kadar."

Kapı çalınca söylene söylene çıktı salondan. Babam, aşık aşık annemin arkasından bakarken onlar kadar şanslı olabilmeyi diledim.

"Ona nasıl dayanıyorsun?" diye takıldım babama.

"Seviyorum," dedi gülümseyerek. "Hele bir de sevildiğini biliyorsan her şey daha kolay." İşte, benim işim bu yüzden zordu.

"Misafirimiz var," diyerek içeri girdi annem. Ve arkasından Görkem... Görkem? Hass...

Burada ne işi vardı? Benim onu özlediğimin yarısı kadar bile olsa özlediği için gelmiş olabilir miydi? Belki de çok karamsar düşünüyordum bunca zaman. Belki de bizim için gerçekten bir umut vardı. Benim değiştiğim gibi o da değişiyordu, değil mi? Yalnızca özel anları paylaşan

iki kişiden ibaret değildik artık. Yoksa buraya kadar gelmesinin başka ne gibi bir açıklaması olabilirdi?

"G... Görkem..." diye kekeledim. Allah'ım! Ne kadar üzlemişim. Salona girer girmez kokusunun her yeri kapladığına yemin edebilirdim. Uzanıp yüzünü avuçlarımın içine alsam, burnumu kulağının altına yapıştırsam da kokusunun en yoğun haliyle ciğerlerimi doldursam...

Babam Görkem'e elini uzatıp kendini tanıtırken kısa biran önce büyük bir yoğunlukla bana bakan gözleri babama döndü. O da aynı şeyleri mi düşünüyordu? Belki de daha fazlasını?

"Memnun oldum, Ender Bey. Ben de Merve'nin abisi, Görkem," dedi ve ben öylece kalakaldım. Sinir parmak uçlarımdan yukarı doğru tırmandı, saç diplerime kadar ulaşmış bütün tüylerimi diken diken ederken titremeye başladım. Az önceki düşüncelerimin ne kadar aptalca olduğunu görmek canımı yaktı. Ve aptal ben, bu acıyı çekmeyi hak ediyordum. Elle tutulur hiçbir şey olmadan kendime bu umudu aşılarken aklım nereme kaçmıştı acaba!

Pislik herif, buraya kadar geliyordu ve ağzından çıkan ilk şey Merve'nin abisi olduğu mu oluyordu? Ben ona, onu özlediğimi söylüyordum. O ne yapıyordu? Ben de, diyerek anlamı başka yerlere çekiyordu. Ben ise olağanca sağlığımla bundan mutlu oluyordum! Ben durmaksızın onunla sohbet etmeye çalışıyordum, o ise sonuna kadar susuyordu. Gerçek suratıma koca bir tokat gibi çarptı. Bugüne kadar ben kovalıyordum, o kaçıyor. Mutlu olduğumu hissederek onunla geçirdiğim son bir ay anlamını yitirdi. Onun için değişen hiçbir şey olmamıştı belli ki. Yazık bana...

"Azra, bize geleceğini söylememişti," dedi annem sanırım hepimizin aklındaki soruyu dile getirirken. Başımı

dikip "Ben de bilmiyordum," dedim. Buraya haber vermeden gelirken hiçbir açıklama yapmayacağını düşünmüş olamazdı.

"Planlı değildi. Son dakikada burada halletmem gereken bir iş çıktı. Merve de Azra'yı özlediğini söyleyince onu da alıp dönerim diye düşündüm." Merve yüzünden mi gelmişti? Merve beni özlediği için? Bir de işi bahane ediyordu! Bugün daha ne kadar büyük şoklar yaşayacaktım acaba? Bir tanesini daha kaldırbileceğimi sanmıyordum.

En yakınımındaki koltuğa otururken annemin bana anlamlık bakışını yakaladım. Benim bile cevabını veremeyeceğim o bakışında Görkem'in kendini öyle tanıtmıştı, aynı benim gibi sorguladığı yatıyordu.

O andan sonra otomatiğe bağlanmış bir şekilde hareket ettim. Kahve hazırla, kahvenin servisini yap, tatlıları tabağa koy, dağıt...

Annemlerin Görkem'le olan sohbetlerini sessizce dinledim. Görkem bütün nezaketiyle sorularına cevap veriyor, suratından eksik etmediği minik tebessümüyle kalplerini kazanmaya çalışıyordu. Oysa benim kalbimi kazanması için bu minik tebessüme bile gerek kalmamıştı. Benden ne kadar uzak olursa olsun, göre göre, bile bile gitmiştim peşinden. Arada bir sunduğu gülümsemelerle içimi ısıtmış, şu anda hayal mi ediyorum acaba diye düşündüğüm şefkatli dokunuşlarına bel bağlamış, bir iki tatlı sözüyle umudumu beslemiştim. Ve şu anda ona bakıştımda hala mükemmel olduğunu düşünebiliyordum.

Dağınık saçları, ne kadardır uzattığından emin olamadığım kirli sakalları ve gözlerinin altındaki koyu torbalar onu olduğundan yaşlı gösteriyordu. Yine de etkileyiciliğinden zerre kaybı yoktu. Bir kot pantolon nasıl şık olabilir? Üstelik de bir erkeğin üzerinde? Üzerine atlayıp

onu boğmak istiyordum. Beni bu hale getirdiği için on-
dan nefret etmek, defolup gitmesini söylemek... Nerede
senede o yürek, Azra? Lanet olsun! Biri kafama sıkmalıydı.

Belki ki minik beynim işe yaramaz hale gelmişti.
"Biraz erken kalksak sizin için sorun olur mu? Beraber
bir şeyler yer, sonra havaalanına geçeriz." Bana sordun
mu acaba?

"Annemlerle yiyelim. Eminim, tatlıyı sevdiğin gibi,
yemeklerinide seveceksin," dedim. İnatlaştığımı anla-
ması yalnızca birkaç saniye sürdü. İşin tuhaf tarafı, buna
kızmak yerine sırıttığı olmasındı. Dengesiz mahlûkat!
Sırası mıydı ender olan gülüşlerini dağıtmanın?

"Sen nasıl istersen, Azra," dedi eritilmiş, sıcak çikolata
kıvamındaki ses tonuyla. Benimle oynuyordu. Sanki is-
teklerim bugüne kadar çok umurunda olmuş gibi...

Sakin görünmeye çalışarak, gülümsedim. Bizimkile-
rin durumun kötülüğünün farkına varmaması için sab-
retmeliydim. Özellikle annemin...

Evde geçirdiğimiz zamanı elimden geldiğince uzat-
tım. Babam belki de benim Gökem'e çoktan anlattığım
çocukluk anılarımdan bahsederek masanın sıcak kal-
masını sağladı. Annem fazla yakınlık göstermemekte
ısrarcıydı, ama içinde hissettiği rahatsızlığı dışarıya yan-
sıtmayacak kadar da kibardı. Merve'den dolayı anne ve
babasının öldüğünü bildikleri için Gökem'in geçmişine
inme teşebbüsünde bulunmadılar. Bunu yapsalardı ne
gibi bir sonuç elde edeceklerinden emin değildim. Bana
yaptığı gibi ters bir tepki verir miydi? Neyse ki bunu öğ-
renmeyecektim.

"Ellerinize sağlık Filiz Hanım. Azra'nın ve Merve'nin
de dediği gibi mükemmel bir aşçısınız," dedi peçeteyle
ağzının kenarlarını temizledikten sonra.

Nezaketini elden bırakmayan annem "Afiyet ol-

sun. En yakın zamanda yine bekleriz," dedi. Boşa bekleme anne, dedim içimden. Gerçi beklediğini de sanmıyordum. "Tabii, bu sefer Merve de gelsin, onu da özlüyoruz."

"İşleri bırakabilseydi benden önce burada olurdu herhalde. Sizleri çok seviyor."

"Elimizde büyüdü sayılır. Bizim için Azra'dan farkı yok." Gerçekten böyle hissettiklerini bildiğim için ailemle gurur duydum. Benim için nasıl bir kardeşten farksızsa bizimkiler içinde çocuklarından farksızdı.

"Bunun için de sizlere teşekkür etmeye hiç fırsatım olmadı." Devam edeceğim gibi ağzını açtı, ama her ne düşündüyse vazgeçti. "Her şey için tekrar teşekkür ederim. Sanırım kalkmamız gerekiyor," dedi kolundaki saatte bakarak. Duvardaki saate baktığımda haklı olduğunu gördüm. Biraz daha otursak geç bile kalabilirdik.

Görkem son bir ince davranışla bizimkilerle vedalaştı ve bavulunu alarak evden çıktı. Birkaç saat önce onları ne kadar özleyeceğimi bilsem de sevinç içinde bu evden ayrılacakken şu anda tam tersini hissediyordum. Görkem tüm hislerimi yerle bir etmişti. Ve buradan çıktıktan sonra ona nasıl davranacağımı dahi bilmiyordum.

"Kibar ve iyi birine benziyor," dedi babam bana sarılmadan önce. Bunu çok da içinden gelerek söylemediği sesinden anlaşıyordu. Tek derdi beni kırmamaktı.

"Öyle," diye mırıldandım.

Babamın kollarından ayrıldıktan sonra anneme sarıldım. Kulağıma eğilip, "Kalbinin kırıldığını görmek istemiyorum, bebeğim. Aranızda neler oluyor bilmiyorum ama bu evin, annenin kollarının sana her zaman açık olduğunu bil," diye fısıldadı. "Dikkatli ol, lütfen. Sen her zaman güçlü bir kız oldun." Annem tüm bu olanlardaki tuhaflığın farkında olduğunu bu sözlerle belli etmiş oldu.

"Dikkatli olacağım," dedim. Söz veriyorum diyebil-
mek isterdim. Ancak söz konusu Görkem olduğunda ne
venur, ne kendimin bir sonraki hareketinden emin ola-
mıyordum. İkisine de birer kez daha sıkıca sarıldım, öp-
tüm. Gözlerim yaşlı evden çıkarken bir sonraki gelişimin
temelli olup olmayacağını düşünüyordum. Bıraktığım
yeri geri dönüp her şeye yeniden başlama gücünü ken-
dimde bulabilecek miydim? Yoksa Görkem olmasa bile
İstanbul'da kurmaya çalıştığım hayatımda mücadele et-
meye devam mı edecektim?

Apartmandan çıktuktan sonra Görkem'in çağırdığı
taksiye binmeden, yola bakan camda annemlerin bekle-
yeceğini bildiğimden oraya doğru döndüm. Hafifçe çise-
leyen yağmur ağır ağır akmaya başlamış gözyaşlarımın
arasına karışırken onlara el salladım. Görkem, omzuma
arasına karışırken onlara el salladım. Görkem, omzuma
dokunup taksinin arka kapısını açtı. Daha fazla bekleme-
den bindim, o da yanıma oturdu. Fransızca, havaalanına
gideceğimizi söylerken, onun Fransızca bildiğini bilme-
diğimi fark ettim. Kim bilir onun hakkında daha neler
bilmiyordum. Şaka gibi...

Onca zaman geçirip aynı evde yaşadığın birine ne ka-
dar yabancı kalabilirdi bir insan?

"Bugün döneceğini neden söylemedin?"

"Sen buraya geleceğini neden haber vermedin?"

"Dediğim gibi son anda bir işim çıktı." Ve Merve de
beni özlediği için beni almaya karar verdin.

"Evden çıktuktan sonra arayacaktım," dedim kolay-
ca yalan söyleyerek. Bundan sonra bunu yapmak benim
için daha kolay olacaktı herhalde. Ta ki onunla konu-
şmak için kendimi toplayacağım zamana kadar...

Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. Koyulaşmış
kahvelerinden ne yapacağını görebiliyordum. Gözlerimi
yumdum ve beni öpmesini bekledim. Buna karşı koy-

mak için ne gücüm, ne de isteğim vardı. Bundan sonra ne olacağını bilmediğimden kendime bu anın tadını çıkarma lüksü için izin verdim. Son kez...

Burnu burnuma süttü. Çenemi kavrayan parmakları sağ yanağım üzerinde gezindi. Dudakları dudaklarımı süpürüp adeta bana eziyet ederken, derin bir nefesle aralanan dudaklarıma yapıştı. İçimde biriken tüm sinirim ve hala yerini koruyan büyük özlemimle kabullendim sahiplenici saldırısını. Alt dudagımı dişleriyle ezdi, ben de ayrışını yaptım. Dili ağzımın derinliklerinde kayı, bıraktım.

Ondan kopabilmek için gerekli olan o gücü nereden bulacaktım?

Bir insan bir diğerk insanı kaç farklı şekilde sinir edebilir, Gökrem sayesinde öğreniyordum. Daha önce aklıma gelmemiş olması saçma değil miydi zaten? Beyefendi, ikimize de benim uçuşumdan yirmi dakika sonrasına başka biletler almıştı. Onunla döneceğimden o kadar emindi yani! Bu güveni ona veren de bendim. Kendime kızmıyordum sadece!

Havaalanından çıkıp otoparka bıraktığı arabayı aldıktan sonra yola koyulduk. Yorgunluğumu bahane ederek konuşmamak için kafamı cama yaslayıp bir an önce eve varmayı bekledim. Gecenin bu saatinde nispeten iyi sayılan trafikte ilerlerken, eve gitmek için girmemiz gereken yol sapağını geçtiğimizi fark etmem yalnızca birkaç saniye sürdü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, camdan başımı kaldırarak.

"Eve."

"Evin olduğu sapağı geçtik."

"Diğerk eve," dedi olanca rahatlığıyla. Diğerk eve falan gitmeyecektik. Onunla, şu an için, yalnız kaldığımı düşünmek dahi istemiyordum.

"Hayır, geri dön, Gökrem. Yarım bıraktığım çok iş var ve onları tamamlamak için uyumam gerekiyor. Ayrıca dediğin gibi, Merve beni özlemiş. Onu görmek istiyorum." Çenesi gerildi. Dişlerini birbirine geçirdiği açıkça görülüyordu. Yüzüme bir kez olsun bakmadan sağ şeride geçip ileride ki saptan içeri girerken istediğini ona vermemiş olmanın hazzını yaşıyordum.

Sonunda eve vardığımızda şanslıydım ki Merve uyanıktı. Salondaki geniş masanın üzerinde duran çizimler aynı kendisi gibi dağılmıştı. Her zaman olduğu gibi çalışırken varlığını unuttuğu yarisına kadar dolu kahvesi masanın uzak bir köşesinde kalmış, hazırladığı müzik listesi sonuna gelmişti, ama bunun farkında gibi görünmüyordu.

Görkem, bavulumu içeri sokarken, tekerleğin ahşap zeminde çıkardığı sesle girdiği transtan çıktı.

"Azra? Oha! Bugün gelmeni beklemiyordum!" diye bağırarak yerinden fırlayıp koşarak yanıma geldi. Boyuma sarılıp bir çocuk gibi tepinirken yeni edindiğim bilgiyle bir şok daha yaşadım! Merve'nin dünyadan haberi yoktu. Belki de Görkem'in beni almaya geldiğinden bile. "Bir dahaki gidişinde beni de yanına almak zorundasın. Sensiz çalışmak çok sıkıcı ve yorucuydu."

"Size iyi akşamlar," deyip, kapıyı sertçe vurarak çıkan Görkem'den sonra evi sessizlik kapladı. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Amacı beni delirtmek ise bunu başarıyordu.

"Neler oluyor?" Şimdiye kadar Merve'yi bu işin içine sokmak istememiştım, çünkü Görkem'in bundan rahatsız olacağını biliyordum. Ve açıkçası ona özelimi anlatmaya çekiniyordum. Sonuçta bahsi geçen kişi abisiydi. Ama şimdi ona ihtiyacım vardı. Senelerdir her şeyimi paylaştığım arkadaşşıma...

"Ben üzerimi değiştirene kadar sen de masanı topla. Yukarıda konuşuruz, olur mu?" Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayıp kafasını salladı.

"Şarap açıyorum," diyerek mutfığa giderken, ben de odama çıktım. İçimde her ne varsa, dökülmek için can atıyordu.

Merve'nin odasında, camın kenarındaki tekli koltuklara oturup şarap kadehlerimizi sanki bir şeyi kutluyormuş gibi tokuşturduk. Ne yazık ki konuşacağım şeyler mutluluk içeren haberlerden oluşmuyordu. Merve iyi olmadığımı bildiği için hadi anlat, diyerek baskı yapmıyor, sabırla beni bekliyordu.

"Bunları seninle konuşmak zor olacak," diyerek onu daha fazla bekletmeyeceğimi gösterdim. Konuşmaya ihtiyacım vardı. "Görkem'le olan ilişkimiz dışarıdan görüldüğü gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?" Dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Buraya kadardı sabrı.

"Anlatıyorum, Merve. Sona sakla sorularını."

"Peki," diye mırıldandı, bacaklarını benim gibi toplayıp bağdaş kurarken.

"Kimse birbirimizi çok seviyoruz diyerek başlamaz bir ilişkiye. Bunda birçok kişi hem fikirdir. Ancak bizimkisi biraz daha farklı... Görkem daha en baştan bir geleceğimizin olmayacağını söyledi sayılır." Saniyede dolan gözlerimi kırpıştırarak yaşların akması için çabaladım. Bildiklerimi yüksek sesle anlatmak sandığımdan daha sancılı olacağı benziyordu.

"Nasıl yani?"

"Beraber nasıl olacağımıza dair fikirleri olsa da uzun vadede ne olacağını söyleyemeyeceğini söyledi."

"Bunu söylemesi çok da garip değil sanki."

"Merve, Görkem yalnızca kıbar olmaya çalışıyordu."

"Tamam, ilk günden biz kesin evleniriz gözüyle bakılmaz da... Neyse sen devam et. Seni böyle düşünmeye iten bir şeyler olmuş olmalı." Boşuna lafı dolandırıyor. Derin bir nefes alıp arkama yaslandım.

"Bizim ilişkimiz yataktan ibaret. Görkem bazı kuralları olduğunu da söyledi, aynı gün. Başka bir erkek olmayacak, asla gereksiz bir samimiyet içerisine girmeyeceğim, her söylediğine itiraz etmeyecek ve asla bir şey saklayıp yalan söylemeyeceğim. Aynı şekilde o da benimle olduğu süre boyunca başka kadınlardan uzak duracak. Şimdi, söyle bana. Oradan bakıldığında normal bir çiftin yapacağı bir konuşmaya benziyor mu? Hangi ikili tanışır tanışmaz başka kadın ve erkeklerden bahseder? Başka birilerinin hayatına girmeyecek olması normal olan şey değil midir zaten?"

"Ah, Azra..." Elimi durması için kaldırdım. Ağlamak için kendimi zor tutuyordum. Onun şefkatine daha sonra ihtiyacım olacaktı.

"Ve ben bunları kabul ettikten sonra birlikte olduk. Yani onun oldum," dedim zaten bildiği bir şeyi tekrar ederek. İlk erkeğimdi ve ben aşkımdan nasıl vazgeçeceğimi bilmediğimden son da olabiliirdi. "Bundan pişman değilim, eğer bilmek istiyorsan."

"İyi olan ilk nokta sanırım." Konuşmanın gidişatından o da memnun değildi.

"Neyse, bu somut olan tarafları... Benimle hiç konuşmuyor, Merve. Geçirdiğimiz son bir aya kadar ağzından neredeyse bir kelimeyi bile zorla alıyordum. Kendisinden asla bahsetmiyordu. Çocukluğundan, alışkanlıkla-

neden, hobilerinden, işinden, ailesinden, geçmişinden...
Bunu başlarda kabul etmek o kadar da zor olmuyordu.
Ne zaman bir şey sorsam geçiştiriyor, konuyu bana dön-
dürüyordu. Bir süre sonra bu durum canımı sıkmaya
başlayınca, üzerine gitmeye başladım. Ve nasıl olduysa
şey yaramaya başladı."

"Bir zahmet!" dedi, kendini tutamayarak. Anbean an-
latmayı becerebilseydim daha sert tepki vereceğinden
eminim.

"Biliyorsun, Mevsim'le onun hakkında konuştum
diye kavga etmiştik. O zaman benden ona zaman tanı-
mamı istemiş ve bir yerden sonra kendini açacaktır, de-
miştin. Bana Fransa'ya gitmemi istemediğini söyledi. O
kadar çabaladıktan sonra bunu duymak benim için nasıl
bir mutluluktuk, biliyor musun? Aptalca kurduğum ha-
yallerin gerçek olabilmesi için bir umut ışığı doğdu bu
sözleri yüzünden." Burnumun kenarından akan yaşı eli-
min tersiyle silerken Merve uzanıp kolumu okşadı.

"Azra, ben anlamıyorum. Zor günler geçirmişsin,
bunu görebiliyorum. Şimdiye kadar bunları neden içine
attığını anlamasam da, bir şeyler yoluna girmeye başla-
mış gibi görünüyor. Şimdi, ne oldu da böylesin?" Aklım
bir o yana bir bu yana savrulurken neyi nasıl anlataca-
ğımı şaşıırıyordum. Gitmem gerektiğini fark ettiğimden
beri kalbim sızlıyordu. Duygularım kısır bir döngünün
içinde dans ediyor, odaklanmamı zorlaştırıyordu.

"Kafamın içi o kadar dolu ki..." Kadehi uzatıp biraz
daha şarap doldurmasını bekledim. Boğazımın düğüm-
lerini açardı belki.

"Acele etmene gerek yok." Doldurduğu kadehin ya-
rısını kafama diktikten sonra biraz daha anlaşılabilir bir
şekilde anlatmayı denedim.

"Biz sevgili değiliz. Biz sadece yatakta harika zaman

geçiren iki bedenden ibaretiz. Evet, son zamanlarda benimle biraz daha fazla konuşmaya başlamış olsa da bu değişim o kadar ağır ki yeterli gelmiyor. Yine de sabırlı olacak ve bekleyecektim, Merve. Gerçekten... Ama o..."
Geri zekâlı herif! Neden Merve'yi bahane ediyordu?

"O, ne?"

"Beni almaya geldi." Ağzı şaşkınlıkla açılırken, tahmininde yanılmadığını anladım.

"Nasıl yani? Fransa'ya?"

"Aynen öyle."

"Bugün geleceğini biliyor muydu?"

"Hayır. Uçağımın kalkmasına daha saatler varken kapı çaldı. Bir baktım ki gelen Görkem! Aptal ben, sevindim tabii. Onu o kadar çok özlemiştim ki karşımda görünce içim eridi. Beni özlediği için geldiğini düşünüp içimden mutluluk dansı yaptım resmen! Abin ne yapıyor musun?" Başını hala şaşkın bir şekilde iki yana salladı. Sinirle gülümseyerek, "Önce kendisini senin abin olarak tanıştırdı!" diye bağırdım. "Sence annem, aaa ne iyi ettin de geldin, deyip oturur mu? Doğal olarak, geleceğini bilmiyorduk, dedi. Görkem ne dese beğenirsin? Orada halletmesi gereken bir iş çıktığını ve sen beni çok özlediğin için beni de alıp dönmeyi düşündüğünü söyledi!"

"Yok artık!" diye mırıldandı.

"Artık yapamıyorum, Merve. O bana bu kadar kapalıyken, bir adım yaklaşp on adım kaçarken tek başıma nereye kadar götürebilirim ki bu ilişkiyi?"

"Anneme olan öfkesi hiç dinmemiş anlaşılan." Annesinden sanırım ilk defa bahsedince şaşırdım. Yaşlardan bulanık görmeye başlayan gözlerimi silip kendimi toplamaya çalıştım.

"Merve, bana bir şey anlatmak zorunda değilsin. Se-

ninle bunun için konuşmadım. Bir karar verdim ve bu kararı neden verdiğimi bil istedim. Bu evden ayrılmam lazım. Fransa'ya dönüp işi başına yıkmak istemiyorum, ama burada da daha fazla kalamam."

"Zorunda olduğum için anlatmıyorum, ama abimin yaptığı hatanın bir kısmını düzeltmem gerekiyor. Çünkü bu durum beni de kapsıyor."

Ne demek istediğini anlamam çok da uzun sürmedi. Dayduklarımı sindirmeye çalışırken Merve'nin de bunları ilk defa yüksek sesle dile getirdiğinin farkındaydım. Mutlu anılar barındıran bir geçmişe sahip olmadıklarını biliyordum ama... Görkem'le öz kardeş olmamaları... Bu benim için bile büyük bir şokken Merve'nin neler hissettiğini hayal dahi edemiyordum. Görkem... O güçlü durumunun ardında neler taşıyormuş...

"Babam berbat bir adamdı. Annemi dövdüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Evde kavga'nın hiç eksik olmadığı... O zamanlarda abim hep yanımda biter, beni odasına götürüp kulaklarıma kulaklık takıp müzik açar, saatlerce saçlarımla oynardı. Onun okulda olduğu zamanlar daha kötüydü." Ne diyeceğimi bilemeden kaldım öylece. Üzgünüm mü diyecektim... Ne kadar da yetersiz kalıyordu sözcükler bazı durumlarda.

"Devam etme," dedim sadece onun daha fazla üzülmesini istemediğim için. Bunu yapmaya hakkım yoktu.

"Benimde bunları konuşmayı öğrenmem gerekiyor, canım. Okan'la bunu yavaş yavaş aşıyorum ama gereken noktaya hala ulaşamadım. Abimin senelerce yaptığı gibi gerçekleri yok sayamam. Biliyor musun, onunla bu konuyu hiç konuşmadık. Belki de benim gerçekleri bildiğimi bile bilmiyordur. Tek derdi beni korumaktı. Bunu her fırsatta söyledi ya da gösterdi. Ama bu sırada kendine zarar verdiğini fark edemedi." Görkem, yalnızca bana

karşı sessiz değildi demek ki... Merve'yle bile konuşmak-
tan çekinmesi inanılmazdı. Nasıl olup da bu kadar şeyi
içine atmayı başarmıştı?

"Ya sen? Sen Görkem'le neden konuşmadın?"

"Bilmiyorum. Onun başlattığı sessizliği bozan kişi
olmak istemedim sanırım. Babam bana hep nefretle ba-
kardı. O yaştaiken bile bunu hissedebiliyordum. Onun
olduğu yere gidersem ya kendi sinirle kalkıp gider ya da
beni gönderirdi."

"Annen?" diye sordum çekinerek.

"Açıkçası evden nasıl gittiğini bilmiyorum. Evde mi
değildim, yoksa yine abim beni oyalıyor muydu, ne ka-
dar düşünsem de hatırlayamıyorum. Nerede olduğunu
sormuştum. Abim de annemin kendi ailesinin yanına
dönmesi gerektiğini söylemişti. Anneannemi ya da de-
demi tanımıyorum, hiç görmedim. Bunun doğru oldu-
ğunu, yani annemin ailesinin yanına gittiğini sonraları
eve gelen bir mektuptan öğrendim. Çantasını çalmaya
çalışan bir adam tarafından saldırıya uğramış ve ölmüş."
Durdu. Gözlerine biriken yaşları silip "Birçok şey gibi
üzüldüğümü de hatırlamıyorum," dedi. "Şimdi neden
ağlıyorsam..." "Kalkıp yanına gittim. Koltuğun kol kısmı-
na oturup Merve'yi göğsüme doğru çektim. Onu böyle
görmek hiç hoşuma gitmiyordu.

"Bunları anlatmak zorunda hissettirdiğim için özür
dilerim bebeğim," dedim saçlarını okşayarak.

"Saçmalama. Keşke daha önce konuşsaydık bunları."
Burnunu çekip daha çok yaslandı göğsüme. "Gitmeni is-
temiyorum. Ne bu şehirden ne de bu evden..." Ben de
gitmek istemiyordum. Hem de hiç... Olmadan ne yapa-
cağımı düşünmek bile karnımda kasılmalara sebep olu-
yordu. Onsuzluğu her düşündüğümde kendimi kusacak
gibi hissediyordum.

"Görkem'le ne yapacağım, Merve? Neden bu kadar içine kapanık olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum, ama bu neyi değiştirir? Onu bu kadar çok severken, onun sevgisizliği canımı yakıyor."

Merve, sırtımı okşuyor, bende onun saçlarıyla oynuyordum. Birbirimizi yatıştırmaya çalışıyor, ama ikimizde ağlamaya devam ediyorduk. Saatlerce konuştuk. Dilimiz yüzleşirken bir kere, her şey daha kolay dökülüyordu dudaklarımızın arasından.

"Onunla konuş," dedi Merve, bir kez daha. "Hissettiklerini yüzüne vur. Lütfen, canım. Lütfen, bunu denemeden vazgeçme. Senin için zor olduğunu biliyorum, ama onun da sandığın kadar boş olduğunu düşünmüyorum." Her şey gibi bunu da ördüğü duvarların arkasına saklıyor olabilir miydi? Hayır, Azra! Böyle bir düşünceyi aklına bir daha asla sokma!

"Bunu yapamam!" dedim, istediğimden çok daha sert bir şekilde. "Benimle resmen oyun oynuyordu ve ben bunu uzun süre göremedim. Kalkıp bir de ona, onu sevdiğimi söylemeyeceğim. Beni anlıyorsun, değil mi? Bir adım daha atıp kendimi daha da dibe batırmaya cesaretim yok."

"Azra..."

"Dediğim gibi, yarın bana kalacak yer bakıyoruz ve ben bu evden ayrılıyorum. Abini bırakmanı söyleyemem ama istersen sen de benimle gelebilirsin."

"Of Azra! Ne kadar inatçısın..." Öyleydim belki de... Ama beni bu kararı almaya zorlayan da Görkem'di. Onu bu hale getiren sebepleri biliyor olmam ne ona olan sınırimi geçiriyor ne de biraz daha sabretmek için güç veriyordu. Boşa çekilen kürek bunca zaman yalnızca bana zarar vermişti. Hiçbir şeye boyun eğmeyen Azra gitmiş; onun bir parçasıymış gibi hareket eden, ağzından çıkan

her sözü kabullenen güçsüz bir Azra gelivermişti. Ben bu değildim. Olamazdım. "Ayrıca ev dediğin öyle bir iki günde bulunmuyor. Biraz daha kalmak zorundasın." Onu görebileceğim son günlerimdi. Kendime gitmek zorunda olduğumu sıklıkla hatırlatmam gerekiyordu. Kararlı olmalısın, Azra. Daha fazla canın yansın istemiyorsan uzaklaşmalısın.

"Yatalım artık," dedim ağlamaktan şişmiş gözlerimi zorlukla açık tutarken. Merve de fazlasıyla yorgun görünüyordu ve bu konuşmanın uzamasını istemiyordum. "İyisin değil mi?"

Geçtiirdiğimin elbette ki farkında olup gözlerini devirdi. "İyiym, merak etme. Hadi, git odana," diyerek şu anlık üstelemekten vazgeçti. Onu öpüp iyi geceler diledikten sonra yatağıma gömülmek için ayrıldım yanından. Merve iyi olmasa da iyi olduğunu söylerdi, ama şu anda bunu düşünecek takatim dahi kalmamıştı. Beynimin içi allak bullaktı. Uykuya ihtiyacım vardı. Mümkünse altı ay sürececek olan derin bir uykuya...

Görkem

Kapı çaldı. Derin bir memnuniyet hissi içimi sararken odadan çıktım. Geleceğini biliyordum. Hayır, gelmesini umuyordum. Ailesinin yanında geçirdiği koskoca iki haftadan sonra beni reddetmesi inanılmazdı! Ve şimdi geldiğine göre beni kendisinden mahrum bırakmanın cezasını ödeyecekti. Kısa bir süre sonra kendimi onda kaybedeceğimin bilincinde keyifle açtım kapıyı. Merve?

"Buraya nasıl geldin?" Kafasını kaldırıp yüzüme bakışında ağladığını fark ettim. Bu beklediğim son şey bile olamazdı. "Ne oldu sana?" Azra, neredeydi? "Azra..."

"O iyi, abi. Evde uyuyor." Kapıyı sonuna kadar açıp içeri geçmesi için kenara çekildim.

"Sen..." Ben devam edemeden, "Ali, getirdi. Beni bu halde görünce onu zorlamama gerek kalmadı," dedi. Üzerindeki ceketi çıkarıp koltuğa fırlattı. Sanki buraya defalarca gelmiş gibi mutfaka gidip açtığı ilk dolaptan bulduğu büyük bardağa su doldurdu.

"Ne olduğunu söyler misin? Bu şekilde beklemekten nefret ediyorum," dedim neler olduğunu bilmemenin siniri yavaş yavaş vururken. Onu ağlatacak ve bana gelme-

sine sebep olacak ne olmuş olabilirdi? O zibidi yüzünden mi bu haldeydi? Eğer ona herhangi bir şekilde zarar vermişse onu ellerimle öldürürdüm.

"Biraz yorgunum, ama seninle konuşmak için daha fazla zaman kaybetmek istemedim." Salona geçip koltuğun köşesine oturdu. "Bir içkiye ihtiyacın olabilir," dedi. Oysa benden çok kendisinin ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Ayrıca ne konuşacaktı da benim içkiye ihtiyacım oluyordu? Damarlarımda süzülen kanın akışı yükselmeye devam eden sinirimle hızlandı.

"Sinirlenmeye başlıyorum."

"Bana da bir kadeh şarap koyarsın, değil mi?" Normal davranmıyordu ve bu benim elimi kolumu bağlıyordu. Her ne olduysa onu yaralamıştı ve onun gözünden akan bir damla yaşın dahi beni ne hale getirebileceğinin farkında değildi. Ona şarap, kendime bir viski doldurduktan sonra yanına oturdum. Kadehi elimden alıp yudumladı. Gözlerini kapatıp düşüncelerinde kısa bir süre zaman geçirirken ne yapacağımı bilemeden bekledim. Karşımdaki Merve değil de bir başkası olsa şu ana kadar çoktan sinirden patlamış ve öğrenmem gerekeni söylemiş olurdu. Başkası olsa bu kadar umurumda olur muydu, o da ayrı konu. Belki Azra...

"Benimle neden hiç konuşmadın? O kadar sene boyunca beni hep kendinden ve buradan uzak tuttu, ama hiç konuşmadın," dediğinde aklım Azra'da olduğu için ne demek istediğini anlayamadım. Uzak tutmak derken...

"Konuşmadım?"

"Sen benim kahramanımdın, biliyor musun?" Buruk bir tebessümle kıvrıldı dudakları. O kadına benziyordu, gülümsemesi. Ama o kadın Merve'nin tırnağı dahi olamazdı. "Her kavgalarında yanıma gelir, ikimize de kulaklık takar, saçlarımı okşardın." Bunları neden anla-

iyordu? Ayrıca bunları hatırlıyor muydu? Lanet olsun!
Önemlerine rağmen yakamı bırakmıyorlardı.

"Merve'm, canım... Bunlar çok eskide kaldı," dedim
konuyu kapatmasını umarak. Gözünden iri bir damla
süzüldü. Bu kadar sene sonra onu ağlatmayı başardıkları
için hiç olmadığı kadar büyük bir nefretle doldum. Geç
kalmıştım. Çoktan zarar görmüştü masum ruhu.

"Gerçekten eskide kaldığından emin misin? Sen de
benim gibi taşıyor musun geçmişin izlerini hâlâ? En
azından geceleri düşmüyor mu aklına? Onların yaptıkla-
rı hatalar yüzünden uzaklaştırmadın mı kendini herkes-
ten? Benden bile..." Onlara duyduğum öfke öylesine ta-
nedi ki bununla yaşamaya alışmıştım. Ama Merve'nin
ağzından çıkan her bir kelime zamanın bağladığı kabuk-
ları kanatıyor, baş edemeyeceğim duyguları salıyordu.
Onların lanet olası her kavgasına tanık olduğunda do-
lan gözlerini yalnızca ben silmiştim. Onu korumak iste-
miştim. Görmesin, unutsun... Yoksa ister miydim ondan
uzak kalmak...

"Bunları konuşmamızın bir anlamı yok." Yalnızca
daha çok zarar verirdi ona. Bir bilseydi... Biliyor muydu
yoksa? Lanet olsun! Bunu fark etmemiş olduğuma inana-
mıyordum! Başarısızlığım suratıma bir tokat gibi çarptı.

"Biliyorum, abi. Ama kim annemin haksız olduğunu
söyleyebilir ki?" Elimdeki bardağı sinirle fırlattım duva-
ra. Merve'nin sıçrayışına aldırmandan ayağa kalktım. Bir
şeyleri kırma, yakıp yıkma isteği hızla artıyordu içimde.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? O sürtüğün yap-
tıklarında haklı bir taraf bulmayı nasıl başarıyordu? Bun-
ca şeyin sebebinin onun yediği boklar olduğunu nasıl gö-
remiyordu?

"Sen ne dediğinin farkında değilsin! Nasıl bu hale
geldiğimizi bilmek istiyor musun? O kadın yüzünden!

Bencilliği yüzünden oldu ne olduysa. Ne seni ne de beni düşündü mü sanıyorsun? Siktir olup gitseydi bunların hiçbirisi olmazdı!" Öfke, tıpkı bir zehir gibi süzülüyordu içime, ağır ağır... Etrafı, hatta kendimi parçalamak isteyen ellerim yumruk oldu. Keşke ölmeseydi de ben...

"O zaman ben de olmazdım." *Lanet olsun!* Ne saçmalıyordum ben! Onu korumak isterken kendim zarar veriyordum. Pisliğin tekiydim! Arkamı dönüp hızla yanına gittim. Ağlamaktan dağılmış güzel yüzünü ellerimin arasına alıp göğsüme yasladım.

"Bunun olmasını asla dilemem, dileyemem. Öbür dilerim, meleşim. Bunu isteyebileceğimi düşünme bile." Hiçkırıklarla omzu sarsılırken kendimden nefret ettim. Ve onlardan...

"Onların yaptığı hatalar umurumda değil. Öz kardeş ol..."

"Sus!" diye bağırdım onu daha çok göğsüme bastırırken. O benim kardeşimdi. Bunun aksi telaffuz dahi edilemezdi. "Sen benim kardeşimsin. Bundan ötesi yok." Sirtını saran kollarımdan kurtulmaya çalışarak geri çekildi. Beni itip ayağa kalkarken içinde biriktirdiği sinir onu ele geçirmişti. Biliyordum. Sinirimi kontrol etmeyi öğrenmek için çok zaman harcamıştım.

"Yeter artık, abi! Senelerce sustum da ne oldu, söyler misin? Ne değişti? Birbirimizden uzaklaşmamızdan başka neye yaradı? Ben söyleyeyim, hiçbir boka yaramadı! Ne olmuş öz kardeş değilsek, ha? Söylesene? Bu neyi değiştirdi ki? Geçmiş kabul etmemizin zamanı geldi de geçiyor bile!"

Başaramamıştım. Hayatta istediğim en büyük şey onun mutlu ve huzurlu olmasıyken ben, bunu başaramamıştım. Onu koruduğumu zannederken yalnız bırakmış, bunların hepsiyle tek başına mücadele etmesine neden

olmuştum. Bilmiyordum ki... O kadın defolup gittiğinde
a daha küçük bir çocuktuk. Bunları hatırladığını bilmi-
yordum.

"Keşke bilseydim. Keşke..." Keşke ne? Pişmanlık
duymamak için, hayal kırıklığı yaşamamak için her şeyi
kontrol altında tutmaya çalıştığım senelerden sonra keş-
ke mi diyordum? Elime yüzüme bulaştırmıştım.

"Her şeyi hatırlamıyorum, abi. Ne yaşadığını bilmiyo-
rum çünkü bana hiçbir zaman anlatmadın. Beni koruma-
ya çalıştığını, beni üzme istemediğini biliyorum. Hatta
beni babamla yalnız bırakmadığın ve Fransa'ya gönder-
diğin için sevinıyorum, ama bu demek değildi ki benimle
hiç konuşmayacaksın. Anlatmanı isterdim, abi. Korumak
ve bakmakla yükümlü olduğun bir kız kardeşten fazlası
olmak isterdim." Soğuk ve incecik parmakları gözümün
altını silerken ağladığımı fark ettim. En son ne zaman ağ-
lamıştım? Yedi yaşında mı? Belki sekiz...

Onların hatası yüzünden Merve'ye yaşattıklarına ağ-
lıyordum sanırım. Kendimi ondan uzak tutmaya çalışa-
rak geçirdiğim, kaybolan senelere...

"Sana bakmak istedim, korumak... O pislik sana zarar
verebilirdi, Merve." Vermişti de. O kadar şeyi hatırlıyor-
sa bunu da hatırlıyordur belki de. Yediği o tokat... İt herif!
Ona nasıl dokunabilmişti?! "Hepsi o kadın yüzünden."

"Ve sen de annem yüzünden kontrol manyağı, soğuk,
sert, duygusuz görünmeye çalışan bir insan oldun." Duy-
gusuz görünmeye çalışmıyordum. Hissetmeye değer bir
duygu bırakmamışlardı bende. Şimdiye kadar...

"Benim nasıl olduğumun bir önemi yok."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bu kadar kör
olabileceğine inanmıyorum."

"Kör mü?"

"Abi... Senin de duygularının olduğunu görmeye ger-

çekten çok ihtiyacı olan biri var. Bunun farkında olmalısın." Azra... Onu almaya gitmiştim, ama o... Nereden çıkmıştı bu şimdi!

"Bunun konumuzla ne alakası var, Merve? İlişkime burnunu sokmanı istediğimi sanmıyorum."

"Ben de karışmak istemiyordum. Bu akşama kadar... Azra'ya zarar veriyorsun, abi." Ona zarar mı veriyordum? Ne yaparak? Ondan başka kimseye bu kadar anlayış göstermemiştim. Daima dik duran burnuyla canımı ne kadar sıkarsa sıkınsın, diğerleri gibi çıkarmamıştım hayatımdan. Ne zararından bahsediyordu bu kız? "Bu akşam gitmek istediğini söyledi."

"Ne dedi, dedin?" Nereye gitmek istiyordu? Yine ailesinin yanına mı? Neden?

"Bunları seninle konuşmam doğru değil ama bilmen gereken bir şey var. Senin sürekli değişen hareketlerinle baş edemediğini söyledi ve ben bizden bahsettim. Geçmişten... Onun gitmesini istemiyorum, abi. Bizim sorunlarımızın acısını çektirmeye hakkımız yok." Yapbozun son parçası işte o an yerine oturdu. Merve'nin o kadar sene bekleyip de bugün konuşmayı seçmiş olmasının tek sebebi Azra'ydı. Onu uyarmama rağmen bir kez daha hayatıma burnunu sokmayı başarmıştı.

Yatışan sinirlerim sanki hiç kaybolmamış gibi yerleşti içime. Hangi hakla buna cüret edebiliyordu? Ben onun tek bir damla gözyaşına kıyamazken o Merve'ye bunu nasıl yapabiliyordu? Az önce olanların tüm sorumlusu oydu. Bunu kabul edemezdim. Asla...

"Burada kalıyorsun," diyerek kalktım yanından. Ayakkabılarımı giymeye çalışırken Merve'nin itirazlarını aldırış etmedim.

"Onu daha fazla kırmanı istemiyorum, abi. Lütfen..." Ceketini almaya gittiğini görünce onu durdurdum.

"Burada kalıyorsun dedim. Onunla yalnız konuşacağım."

"Hayır! Sen bu kadar sinirliyken onu seninle yalnız bırakmayacağım!"

"Merve! İtiraz etmen bir şeyi değiştirmeyecek, anlıyor musun?" Sinirle ayağını yere vurup ceketi üzerine fırlattı.

"Onu üzersen seninle konuşmam!" Sinirimi daha da bozduğunu fark edemiyordu. Azra, yüzünden benimle konuşmayacaktı, öyle mi? Ah, Azra... Hayatımı tepetaklak ettiğini biliyor musun acaba? Lanet olsun! Bu kadar şeyin değişmesine nasıl izin verebilmişim?

Apartmandan çıkarken Ali'ye, Merve'nin evden çıkmamasını tembihledim. Her şeyi yoluna sokmamın zamanı gelmişti.

Beynimin içinde bir milyon kişi dans ediyordu sanki! Allah'ım! Bu ne lanet bir baş ağrısıydı! Sabahın bu saatinde beni uyandıracak kadar şiddetli... Gözlerimin şişliğini aynaya bakmadan bile fark edebiliyordum. Japon balıklarına benziyor olmalıydım. Vücudum içtiğim onca şaraptan kurumuş, sızlıyordu. Üzerimden kamyon geçse anca bu kadar olurdum herhalde!

Kendimi zorlayarak yataktan kalkıp önce ağızımdaki iğrenç tattan kurtulmak için dişlerimi fırçaladım. Banyodaki ilaç dolabından bir ağrı kesici alıp ayaklarımı sürüye sürüye aşağı indim. Litrelerce su tüketsem dinmeyecekti sanki susuzluğum.

Gel, gör bu halimi Görkem. Bak, sana olan aşkıma bana neler yapıyor.

Salak kafam! Evden gidecektim ama hala ne düşünüyordum. *Uyudun, uyandın ama bir boka yaramadı, Azra!*

Kendi kendime söylenmeyi bırakıp bardağı bir kez daha ağzına kadar suyla doldurdum. Saat kaç olmuştu acaba? Genelde evdeki herkesten sonra uyandığım için evin bu sessizliğine alışık değildim. Yeniden uyumak

da baş ağrımı daha kötü bir hale sokacağı için Merve'yi uyandırıp işe gitmeyi tercih ederdim.

Kapının sesini duyduğumda merdivenin ilk basamağını çıkmıştım. Gelmişti. O... Farklı görünüyordu. Dağınık... Gözleri beni bulur bulmaz yüzünün sertleşmesini anlam veremeden, "Sana kaç defa daha o küçük burnunu benim hayatıma sokmaman gerektiğini söylemem gerekiyor?" diye bağırdı. İlaç henüz kanıma karışmamışken bağırsı beynimin zonklamasına neden oldu.

"Görkem, yeni uyandım ve başım çok ağrıyor. Bağır-
madan konuşamaz mısın?" Her ne oluyorsa odama döne-
meyeceğimi anladığım için çıktığım basamaktan indim.
Bardaktaki suyu yarısına kadar mideme indirerek salona
doğru yürürken, sıkıca kolumu tuttu. Elimdeki bardak
yeri boylarken bu Görkem'in pek de umurundaymış gibi
görünmüyordu! Ne yaptığını sanıyordu bu adam?

"Bağırmak mı? Bağırmaya başlamadım bile!"

"Bırak kolumu," diye tısladım. Canımı yakıyordu ve o
kadar sinirli görünüyordu ki bunu bilerek mi yoksa fark-
ında olmadan mı yaptığını anlayamıyordum.

"Ne geçti eline? Onu üzmekten başka ne elde ettin?
Rahatladın mı, söyle? Seni neden ilgilendiriyordu ki geç-
mişim? Ne alakası vardı bizimle, ilişkimizle?" Ne? Bana
neden kıızıyordu bunun için? Bu sefer ben ağzımı açma-
mışım ki... *Aptal adam!* Zaten sinirim burnumdayken iş-
leri daha da bok etmekte üstüne yoktu.

Dişlerini sıkarak, küfreder gibi konuşması karşısında
şaşkınlıkla kaldım. Kolumu bırakmış olabilirdi, ama sal-
dırısı devam ediyordu.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun!" diye bağırdım. "Ben
bir şey yapmadım!"

"Daha ne yapabilirsin ki zaten! Onu korumaya çalış-
tığım bunca seneyi bir gecede berbat ettin!" Saçlarımı

volmak istiyordum! Çılgılık atmak ve saçlarımı yolmak!
Hatta gücüm yetse onu dövmek, üzerine çıkıp tepinmek!
Salak herif!

"Bana bağırıp durma! Sana ben bir şey yapmadım di-
yorum! Gerçekten Merve'yi benim zorladığımı mı zan-
nediyorsun? Ona kıyabileceğime nasıl inanabiliyorsun?
Kendine gel, Görkem! Onun benim için, senin için oldu-
ğundan daha değersiz olduğu mu düşünüyorsun? Sen
yokken, senelerdir onun yanında olan bendim!" Görkem
belki de ilk defa afallamış bir şekilde yüzüne bakarken
ben, daha hızımı alamamıştım. "Hadi, devam et bağır-
maya! Bağır sana! Beni suçla! Yoksa yine her zaman oldu-
ğu gibi susacak mısın?"

"Neden o kadar sene bekledikten sonra anlattı?" diye
mırıldandı. Bu soruyu kendisine mi soruyordu, bana mı
bilemezdim ama yine de onun için cevapladım.

"Bak işte şimdi bana kızabilirsin," dedim alayla. "Güt-
memi istemediği için anlattı. Seni anlamama yardımcı
olur, belki gitme kararımдан vazgeçerim diye. Vazgeç-
miyorum, Görkem. Evet, neden bu kadar sessiz ve sert
olduğunu anlayabiliyorum, ama bu neyi değiştirir ki?
Sen, busun, öyle değil mi?"

"Evet," dedi, ayakkabılarıyla yerdeki cam parçalarını
itip salona doğru yürürken. Parmakları saçları arasına
karıştı. Onu son kez mi izliyorum acaba, diye düşündüm
istemsizce. Bundan sonra geri dönüş yoktu. Öğrendik-
lerimin bizim ilişkimize hiçbir faydası dokunmuyordu.
"Üzgünüm." Söyleyeceği tek şey bu muydu? Vay be!

"Üzgün müsün? Ne için üzgünsün? Beni yok yere kır-
dığın için mi? Şefkatli dokunuşların yalnızca o anlardan
ibaret olduğu, aslında içinde duygudan eser olmadığı
için mi? Ne için üzgünsün, Görkem? Sana olan aşkıma
karşılık vermediğin için mi? Zamanla açarsın kendini

diye düşündüm. Sen... Sen bazen öylesine iyiydin ki... Sabredersen... Belki... Bir gün seni kazabileceğimi umdum, kalbini... Değişmeni hiç beklemedim, biliyor musun Görkem? Dedin ya, ben bundan ibaretim... Ben seni böyle sevdim! Ama ne var biliyor musun? Sen zaten seni sevmemi hiç istemedin. Yani benimkisi içi boş genç kız hayallerinden başka bir şey değildi."

Dün gecenin sonra gözümde yaş kalmamıştır diye düşünüyordum. Görünen oydu ki dökülecek daha çok yaş vardı biriken. Parmaklarımı gözlerime bastırıp yağları temizlerken, onun da iyi görünmediğini fark ettim. Acı çekiyormuş gibi kasılmıştı yüzü.

"Göremedim. Sana ne kadar zarar verdiğimi göremedim. Ben..."

"Sakin bir daha üzgün olduğunu söyleme!" diye başladım ağlamaktan çatallaşan sesimle. Onun ne kadar üzgün olduğunun zerre önemi yoktu artık. Ben üzgün değil miydim sanki? Çok mu hoşuma gidiyordu ondan vazgeçmek? Nefret ediyordum! Canım yanıyordu. Canım çok yanıyordu.

Bir hıçkırık daha koptu boğazımdan. Allah'ım... Daha ne kadar rezil olabiliyordum karşısında? Adamın umurunda bile değildi belki de. Ne farkım vardı ki bir kaleme sildiği diğer kadınlardan? *Lane! olsun!* Onu hala çok seviyordum. Karşıma geçip bana yalnızca üzgün olduğunu söyleyen bir adamdan nefret etmeyi bile başaramıyordum! "Görmen için bağırمام mı gerekiyordu?" Tutamıyordum kendimi. Dinmiyordu içimdeki fırtına. "Söylesene Görkem, bu ne kadar umurunda? Geride bıraktığın kızlardan biri olacağımı en başından beri bilmiyor muydun zaten? Bunu kendime daha fazla yapamam. Senin yanımdayken kendimi unutuyorum. Beni değiştiriyorsun ve ben bundan hoşlanmıyorum." Derin bir nefes alma-

ya çabaladım. Daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı.
"Üzgün olan benim, Görkem. Üzgünüm, buna daha fazla devam edemem."

Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeden arkama döndüm. Biliyordum ki o güzelim kahvelerine bir anlık dalsam çıkamazdım içinden. Kopamazdım ondan. Nasıl da istiyordu canım koşup kollarına atlamak... Ona sarılıp saatlerce ağlamak... Kokusunda huzur bulmak... Ondan kaçıyordum ama istediğim tek şey yine oydu.

Sinirle merdivene ilk adımımı attığımda, tanıdık olan o sert sesiyle bağırdı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Lanet olası merdivenlerde ne vardı!

Görkem

Doğru olanı yaptığımdan o kadar emindim ki! Hayatımın her evresini kontrolüm altında geçirdim. Ancak o zaman bir parça huzur yakalayabiliyor ve ancak o zaman bu gücü elimde tutarken ayakta kalabiliyordum.

Önce Merve, şimdi Azra... Ne kadar büyük yanlışlar yaptığımı şimdi görebiliyordum. İkisine de zarar vermiştim. İç çekişleri arasında zorlukla konuşurken onu dinlemek zor geliyordu. İçim parçalanıyor, onu ne kadar kırdığımı gördükçe kendimden nefret ediyordum.

Aptalın tekiydim. Bunun olacağını görmüş olmama rağmen, bana bağlanmasına izin vermiştim. Hayır, bunu istemiştim. Gitme ihtimali olduğunu duyduğum andan beri bunu istiyordum. Bensiz nefes dahi alamamasını...

Ne kadar güzeldi. Ağlarken bile... Kızarmış burnu, şişmiş gözleri ve dağılmış saçlarıyla bile çok güzeldi. Onu çınlıplak gördüğüm ilk an aklıma geldi. Nefesimi tuttuğuma emindim. Hele ki yalnızca bana ait olacağımı öğrendikten sonra...

Saçlarımı çekerek beni kendinden uzaklaştırmaya çalışırken adımı fışıldadı. Beni daha çok ateşlemek için mi itiyordu? Eğer

öyleyse, işe yarıyordu. Boynuna eğilip küçük kemiklerine dudaklarımı sürerken, bu sefer daha sert çekti saçlarımı ve dur dedi. Durmak mı? Bunun için artık çok geç olduğumun farkında değildi herhalde.

"Konuşmak için daha uygun bir zaman bulabiliriz, Azra. Şimdi sus ve..."

"Bakireyim," dedi. Ne? Dalga geçiyor olmalıydı. Bu imkânsızdı. Başka kimseyle yatmamış olması... Bu yaşına kadardır... Hayır! Diğer salaklar gibi beni kandırmaya çalışıyordu belli ki. Azra gibi dişi ve bunu her yerde göstermekten çekinmeyen bir kadının daha önce kimseyle... Yok artık!

Bir adım geri çekildi. Gözlerindeki ürkek bakış yalan söylemediğini anlamama yetmeliydi. Ona dokunduğumdaki titreyişleri... Bunların hepsi onun için ilk miydi? Ve buna rağmen kendini bana teslim ediyordu. Safliği karşısında nefesim kesildi.

O benimdi.

İstemsizce sırtırken gergin, ama beklentiyle dolu yüzünü avucumun içine aldım. "Bunun için çok geç değil mi sence?" diye sordum. Cevap veremeyecek kadar şaşkın hali ruhumu tatmin etti.

Acile etmeden hazırlamaya çalıştım onu az sonra olacaktı. Karşımda çıtlıçplak kaldığında mest oldum. Çok güzeldi. Belki de hiç görmediğim bir güzellik... Tadına baktım. Eşsizdi. Lezzetli. Onu yatağa gönderip karşısında soyunurken yüzün de değişen her ifadeyi kaydettim zihnimde. Heyecanını, utancını, beklentisini, korkusunu...

"Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi. Ne yapacağını bilemez halde öylece dururken. Korkudan mı titriyordu sesi? Belki de heyecandan... Heyecandan olmasını tercih ederdim. Korkarsa kaçardı. Korkarsa onu aksi için zorlayamazdım.

"Teknik olarak yapan kişi benim. O yüzden, kafana takmana gerek yok," dedim, rahatlamasını umarak.

"Terbiyesizsin!"

"Evet, öyleyim." Onunla yapmak istediklerimi bir bilse, o zaman ne düşünürdü, kim bilir. Bacakları tutmayana kadar yine ölmek istiyordum. Ama şimdi değil. Şimdi olmazdı.

Yanına gittim. Ellerimin arasında kıvrandı, teni tenime süründü, dili cesurca dilimle dans etti. Zevk dolu verdiği her tepki sınırlarımı zorladı. Bekledim. Ta ki hazır olana kadar... Ve sonunda üzerinde kalan son parçayı da kaldırdım aramızdan.

Daha fazla bekleyemezdim. Aldığı zevkle saldıgı koku burun deliklerimden içeri sızarken aletim acıdan zonkluyordu. Adımı fısıldadı ve ben duramadım. Tek ve sert bir itişle benim için sorulsaklam olmuş içini doldurdum. Siktir! Ne kadar sıcaktı... Ne kadar yumuşak... Ve benim... Daha önce böyle bir şeyi hiç hissetmemiştim.

"Üzgün olan benim, Görkem. Üzgünüm, buna daha fazla devam edemem," dedi ve arkasını döndü. Ne yanı, gidiyor muydu? Hayır, gidemezdi. Yanımda olmadığı on beş gün yeterince sinir bozucu değil miydi? Bu yüzden gitmemiş miydim yanına? Onu olması gerektiği yere, yanına getirmek için?

Varlığına alışmıştım. Gittiğinde bunu anlamam için çok fazla zaman geçmesine gerek kalmamıştı. Hatta onu özlemiş, bunu inkâr etmeyi ne kadar denesem de başaramamıştım.

Ben özlemezdim ki... Hissetmezdim. Ama onu özlemiştim. Gülümsemesini, erken kalktığındaki sevimsizliğini... Sevişmelerimizi... Hayatımda ilk defa bir kadınla sevişmemiş miydim?

Ona dokunurken tüm iğrençliklerden sıyrılıyordum. Ona dokunuyordum. Aklımda yalnızca o oluyordu. Beni büyülüyordu. Ve şimdi de karşıma geçmiş, gideceğini söylüyordu!

Beni sevdiğini söylemişti. Onu o kadar kırmış olma-

ma rağmen... Onlarca gözyaşı dökülürken gözünden, beni sevdiğini söylemişti. Ben de bunca zamanı sevgisine güvenmemiş miydim? Gitmesine izin veremezdim. Veremeyecektim. O benimdi!

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" diye bağırdım. Onu bu kadar kolay bırakacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Sinirle döndü arkasını. Çıktığı ilk basamaktan inerken gözleri ateş saçıyordu. Ne kadar seksi görüldüğünün farkında mıydı?

"Hiçbir yere gitmiyorum, öyle mi? Başka bir istegin var mı? Ah, pardon! Her istediğini kabul eden bir Azra'ya alıştırın tabii! Yok Görkem! O Azra yok artık." Omuzları düştü. Kafasını eğip saçlarını elleri arasına sıkıştırırken yaşadığı duygusal iniş çıkışları görebiliyor ve benden vazgeçecek olmasından duyduğum rahatsızlığı bastıramıyordum. "Gidiyorum, Görkem. Belki hayatım boyunca hiç kimseyi bir daha sevmeyeceğim, belki sana olan aşkım hiç dinmeyecek ve bu yüzden yalnız kalacağım ama yine de gidiyorum. Çünkü sevgisizlikle baş edemiyorum."

Gerçekten gidiyor muydu? İyi, gitmek istiyorsa gitsin. Zorla yanımda tutacak değildim ya! Gitmezdi... Onu çok kırmıştım, ama... Ya giderse... Gidebilir miydi? Hayır! Onu severken gidemezdi. Lanet olsun! Onuseviyorum. Bu gerçekten mümkün olabilir miydi? Kendime, bunun olmasına ne zaman izin vermiştim?

"Gitmene izin veremem," dedim, fark ettiğim bu yepyeni duyguya alışmaya çalışırken. Yaşlar, sicim gibi süzülürken yanaklarından, kaldırdı kafasını.

"Ne istiyorsun benden? Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun? Halime bir bak, Görkem. Ben kendimden vazgeçtim senin için. Ailemden, değerlerimden, her şeyden... Sana olan aşkım kalmıştı bir tek, ondan da vazge-

çevorum artık," dedi hicinkirkları arasında. Bal gözlerinin deki ışığın ağır ağır yok olduğunu gördüm. Beni bunca zaman onun yanında tutan ışığın...

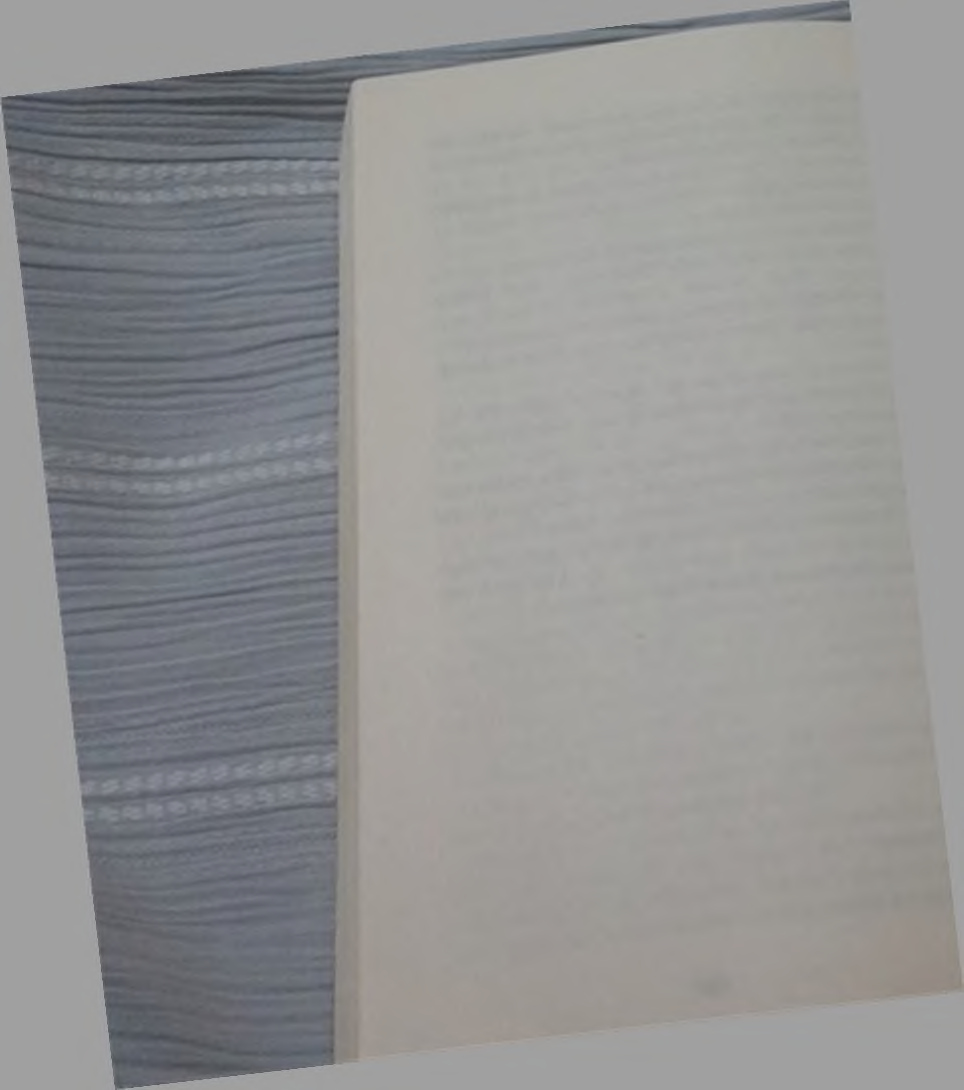
Bana her zaman aşkla bakardı o gözler. Bu değil miydi beni ona bağlayan? Derin bir yokluk hissi kapladı içimi. Onu kaybediyordum.

Birkaç adımı yanıdaydım. Bileklerini kavrayıp onu duvarla arama sıkıştırdım. "Bırak beni," dedi. Bırakmazdım. "Böyle bir ilişki yürütemem. Görmüyor musun?" Bileklerini kurtarmaya çalışmasını umursamadan, gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarında gezdirdim dudaklarını.

"Gitmene izin veremem," diye fısıldadım bir kez daha, kenetlediği dudaklarını öpmeye devam ederken. Kafasını çevirdi.

"Bunu ne hakla söyleyebiliyorsun?" diye sordu, kendini benden uzak tutmaya çalışarak. "Kalmam için bir için bir sebebim yok artık, anlamıyor musun?"

"Seviyorum," dedim alnımı alnına yaslariken. Gözlerimi yumup kokusunu içime çektim. "Bana ne kadar inanırsın bilmiyorum, ama seni seviyorum."

Azra

Dizlerimin bağı çözüldü. Görkem, kollarımı sıkıca tutuyor olmasaydı tam bu anda yeri boylayabilirdim. Aklım gerçeğe hayal olan çizginin sınırlarında geziniyordu. Yüzümü okşayan nefesi, alkolle karışmış kendi kokusu varlığını bana kanıtlıyordu, ama... Beni seviyordu, öyle mi? Görkem... O beni seviyordu.

Şaşkınlığım, duyduklarına olan inancımı sorgulasa da o Görkem'di. Ağzından bir kez olsun yalan duyamayacağınız, kendi oluşturduğu kalıplarının içinde yaşayan, karanlık adam. O, yalan söylemezdi.

Aman Allah'ım! Beni seviyordu!

"İnanıyorum," diye fısıldadım. Sımsıkı yumduğum gözlerimi açıp gözlerine odaklandım. Görmek istedim oradaki gerçeği. Sımsıcaktı kahveleri. Yaptığı büyük itibarın etkisiyle yaşadığı şoku gösteriyordu içindeki belli belirsiz titreşimler.

Benim vazgeçişim onun kabullenışı olmuştu. "İnanıyorum," dedim bir kez daha. "Şimdiye kadar hep beni kaybetmekten korktum, ama ilk defa sen beni kaybetmekten korktun." *Vay canına!* Bu gerçektir. Görebili-

yordum. Ruhumda yer etmeye başlamış o büyük acının yok olmaya başladığını hissettim, yavaş yavaş...

Büyük bir açlıkla asıldı dudaklarıma. Öpücükleri te-
laşlıydı. Beni kendine bir an önce katmak ister gibi...

"Seni seviyorum," dedim öpücükleri arasında. Artık
bin defa daha söyleyebilirdim. O kadar uzun süre içinde
tuttuktan sonra haykırmak istiyordum.

"Biliyorum, bebeğim," dedi kendini geri çekip gözle-
rimin içine bakarken. Gülümsediğini gördüğümde eri-
dim. Allah'ım! Muhteşemdi... Benim için...

Bu sefer ben saldırdım dudaklarına. Yüzünde öpme-
diğim yer bırakmadım. Hele o taptığım gözlerinin kenar-
ları vardı ya... Defalarca öptüm. İçime sığmayan, dolup
taşan sevgimi ilk defa frenlemeden dokundum ona. Ben
görüyordum ya şimdi onun gözlerindeki sevgiyi... Aç-
mıştı bir kere bana kendini. Hem de sonuna kadar... Göz-
lerimi bir an olsun kapamadım. Aynı onun gibi... Görsün
istedim, onu ne kadar çok sevdiğimi...

Sırtına doladım kollarımı. Gücümün yettiği kadar
sarıldım. Eğer gidersem ölecektim. Bunu onun kolların-
dayken daha iyi anladım.

"Bir daha asla gitmekten bahsetme," dedi sanki dü-
şüncelerimi duymuş gibi.

Bu sefer mutluluktan dolan gözlerimi yumarken,
"Asla," diye fısıldadım. Biliyordum ki bundan sonra her
ne olursa bunun üstesinden gelebilirdik. Sevgim, sevgisi,
zamanla her zorluğu aşmayı bize öğretecekti.

17 ay sonra...

"Ne demek üç gün daha Londra'dayım! Pazar akşamı gelecektin, bugün salı ve sen bana üç gün sonra geleceğim diyorsun! Oldu olacak, hafta sonunu da orada geçirin!"

"Okan hazır buradayken birkaç acenteyle görüşmek istedi. İş bağlamaya çalışıyor."

"Seni de bekleyen işler var burada. Hatırlıyor musun? Of, Merve..."

"Lütfen, canım. Uydur abime bir şeyler. Defileden beri müşteri avında, dersin. Yaparsın sen bir şeyler." Başımı belaya sokacaktı. Görkem her şeyi öğrenecek, yanında ben olduğum için önce beni sonra Merve'yi ve elbette Okan'ı öldürecekti.

"Bu son. Çok ciddiym. Buraya döndüğünüz gibi Görkem'in karşısına geçiyorsunuz ve evlendiğinizi söylüyorsunuz."

"Azra..."

"Ah, söylemeyi unuttum. Beş ay önce evlendiğinizi belirtip şimdiye kadar beni saklamam için zorladığınızı, benim asla ama asla kabul etmediğimi de ekliyorsunuz. Yeter valla. Her an öğrenecek diye ödüm kopuyor!" Kafamı çevirip kapıya baktım. Bu artık bende paranoya

olmuştu. Yakalanacağınız korkusuyla yaşamak inanılmaz yorucuydu.

"Biraz daha beklesek..."

"Hayır. İstiyorsanız siz bekleyin, ama döndüğünüzde söylemeyecekseniz ben kesinlikle her şeyi anlatacağım. Kaç kere söyledim. Ondan bir şeyi sakladığında sonucu daha kötü oluyor." Telefona tüm nefesini üfleyip, "Peki, haklısın. Döndüğümüzde anlatırız," dedi. Bunu şimdiye kadar üç kere daha söylediği için yeterince inandırıcı değildi. Bekleyip görecektim.

"Görkem'e birkaç gün daha kalacağını söyledikten sonra sana mesaj atarım. Sen de en geç yarın ara ki kılınmasın."

"Sana borçluyum. Teşekkür ederim, canım."

"Dikkat edin kendinize, görüşürüz," diyerek kapattım telefonu. Beş aydır yaşadığım bu stresin bitmesi için dua ediyordum. Kimseye haber vermeden bir delilik anında evlenmişlerdi. Gerçi bu delilik anları hiç son bulmuyordu. Amaçları neydi bilmiyorum, ama bunu sorduğumda aldığım tek yanıt "Birbirimizi seviyoruz neden bekleyelim ki?" olmuştu. Onlar adına seviniyordum. Sadece beni bıraktıkları durumun ciddiyetinin farkında değillerdi. Görkem'in ince damarlarından birini koparmış olacaktım ve her şey neredeyse masal tadında ilerlerken bu, isteyeceğim son şey bile olamazdı.

Kapının açıldığını duyup kanepeden kafamı uzattım. Görkem, dışarda sinir bozucu bir şekilde şiddetle yağın yağmurdan zerre etkilenmemiş, her zamanki mükemmel haliyle içeri girdi.

"Hoş geldin," dedim ayağa kalkarken. Ceketini çıkarıp astıktan sonra yanıma gelip belime sarıldı. Dudaklarına tatlı bir öpücük bırakırken kollarımı boynuna doladım.

"Hoş buldum ve bu akşamı iptal etmek zorunda kaldığım için üzgünüm." Dayanamayıp onu bir daha öpükten sonra gülümsedim. Doğum günüm için yemeğe çıkacaktık, ancak akşamüstü inşaatlardan birinde çalışanlar arasında sorun çıkmıştı ve biz de yemeği iptal etmek zorunda kalmıştık.

"Sorun değil, yemek için bir şeyler hazırladım." İstemeyerek kollarından ayrıldım. "Kanepeye geç istersen. Atıştırmalık olduğu için masayı kurmam diye düşündüm."

"Üzerimi değiştirip geliyorum." Eğilip dudağımın kenarını öptükten sonra odasına doğru giderken o, az önceki gerginliğimin yerinde yeller esiyordu. Evet, onun ve öpücüklerinin üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Mutfığa geçip peynir tabağını ve buzdolabındaki hazırlanan diğer mezeleri bir tepsiye koyup salona götürdüm. Sormamıştım ama bir şişe şarap açmak için güzel bir gündü sanırım. Dolaptan iki kadeh çıkarıp şarapla beraber onları da kanepenin önündeki masaya koyarken geldi Görkem.

"Ben açarım," dedi bilerek arkamdan yaslanıp masaya doğru eğilirken. Özellikle bu evdeyken daha rahattı. Daha çok temas ediyor, daha çok konuşuyor, sevgisini daha çok hissettiriyordu. Nedenini geç de olsa anlamıştım. Büyük evde annesinin ve babasının hayaletleri geziyordu ve neden orayı hala satmadığını bilmesem de uygun bir zaman bulduğumda bunu onunla mutlaka konuşup öğrenecektim.

"Bu şekilde açmak zorundasın, değil mi?" diye sordum, yanağı yanağıma sürtünürken. Kafamı azıcık çevirip dudaklarına yapışmamak için kendimi zapt etmem gerekiyordu.

"Böylesi daha zevkli..." diye mırıldandı, göğsü sırtı-

ma sürterken. Karnım kasıldı. Tek bir sözü ya da minicik bir temas ile ona duyduğum yoğun arzu su yüzüne çıkıyordu.

Beni serbest bırakıp mantarı çıkardı ve kadehlere doldurdu. Yerimize oturduktan sonra kadehini kaldırıp, "Doğum günün kutlu olsun Azra," dedi bayıldığım o tatlı sesiyle.

"Nice senelere." Beraber... Tüm ömrüm senin yanında geçse... Her yeni güne senin yanında uyanmaya devam etsem...

Kadehler tokuşurken ince, hafif bir ses doldu odaya. Gözlerime bakan sımsıcak kahvelerinin yoğunluğuyla eridim. Sıcak bir havada, elindeki çikolatanın saniyeler içerisinde erimesi gibi...

Mezelerden azar azar parçalar alıp karnımızı doyururken günümüzün nasıl geçtiğinden bahsettik. O bana inşaattaki sorunu anlatırken, onu dinlemeyi ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha fark ettim. Yavaş yavaş alıştığım bu sohbetlerin yeri her zaman ayrı olacaktı benim için. Görkem'in bana olan sevgisini gösterme şekillerinden biriydi ve ben buna bayılıyordum.

"Merve'yle konuştum. Yeni bir kadınla tanışmış, onunla anlaşana kadar da dönmek istemiyormuş. Sanırım üç gün daha Londra'da kalacak." Görkem, kaşını kaldırıp kafasını sallarken biliyordum ki içinden sorguluyordu. Bir süre daha anlamaması için sessiz bir dua daha ettim.

"Bir sonrakine ikimiz gidelim. Hem senin için değişiklik olur, hem de Merve dinlenmiş olur."

"Süper fikir! İşlerini ayarlayabilecek misin? Çünkü bir sonraki iki hafta sonra Milano'da..."

"Tahminimden erkenmiş, ama olsun. Yarın programa bakarım, ona göre konuşuruz."

"Olur," diye mırıldandım heyecanımı bastırmaya ça-

ışarak. Milano'da Görkem'le geçecek bir hafta... Harika olabilir.

Kolunu uzatıp sırtımı göğsüne yaslayacağım şekilde beni kendine çekti. Kafamı boynuna uzatıp kokusunu soludum. En sevdiğim anlar bu anlardı. Bazen arkada çalan hafif bir müzik eşliğinde, bazen yalnızca sessizliğin içerisinde saatler geçirirdik. Bizim için bir çeşit terapiydi bu. Bedenlerimiz dinleniyor, dillerimiz yerine ruhlarımız konuşuyordu sanki. Ama bu sefer Görkem, beklenmedik bir şekilde konuşmayı seçti.

"Daha önceki doğum günlerin nasıl geçiyordu? Neler yapıyordun?" Gülümsedim. Benim hatıralarımda zaman geçirmeyi garip bir şekilde çok seviyordu.

"Kendimi bildim bileli evde pasta kesmediğim bir doğum günüm olmadı. Annem ve babam, bu konuda çok katıydı. Tüm günü benimle geçirmek isterlerdi ve ben de buna, özellikle belli bir yaştan sonra deli olsam da uyum sağlamak zorunda kalırdım." Merve'yle evden kaçışlarımızdan birini hatırladım. Ve hazin sonumuzu... Kıkırdayarak devam ettim. "Merve, yanlış hatırlamıyorsam bundan üç sene önce beni kışkırttı. Annemin kapımda bekçilik yaptığı bir on sekizinci yaş günü geçirdiğim için hain planları vardı." Çoğu klasik gençlik hikâyesinin bir benzerini yaşamıştık. Tek sorun, bardan çıkıp eve dönerken aşırı alkol almış iki gencin bizi takip etmesiydi. Telefonlarımızı kapadığımız için korkudan açmaya bile zaman ayıramamış, polis görene kadar koşar adımlarla sokakları arşınlamıştık. Ben bunları anlattıkça Görkem'in göğsü daha sert inip kalkıyor, duyduğu rahatsızlığı gizleyemiyordu. "Eve döndüğümüzde annemin üzerimi ze saldırmasını beklerken, annem ağlayarak açtı kapıyı bize. Onu o kadar üzdüğüm için kendime çok kızdım. Tabii Merve de çok pişman olmuştu."

"Annenin yerinde olsam sizi bir sene boyunca eve kapatırdım," dedi Gökrem, sinirli bir sesle.

"Sen sordun, ben de anlattım. Kızacak ne var şimdi bunda?"

"Başınıza bir şey gelebilme ihtimali bile yeterince sinir bozucu değil mi?" Omzumun üzerinden göğsüme doğru uzanan kolunu okşadım. O da bana anlatır mıydı acaba ufak bir doğum günü anısı? İstemsizce hala geçmişinden konuşmaya çekiniyordum. Merve'nin anlattıklarından sonra bir daha konusu hiç açılmamış olsa da Gökrem, çok nadir de olsa, üniversiteyi bıraktığı döneme ait anılarından bahsedebiliyordu artık bana.

"Ya senin doğum günlerin?" diye sordum ürkek bir sesle. Şarabını bitirip kadehi masaya koyana kadar konuşmadı. Onu kızdırmış mıydım? Dönüp yüzüne bakmaya cesaret edemedim.

"Yalnızdım. İki sene öncesine kadar..." dedi kısık, gergin bir sesle. Bekledim. Kendini bana açması için ona sınırsız zaman verebilirdim. Derin bir iç çekikten sonra devam etti. "Bundan sonra da yalnız olmak istemiyorum." Beni büyük bir mutlulukla uzandığım göğsünden uzaklaştırdı. Kanepenin arkasına yaslanıp yüzümü ona çevirdim. Öylesine derin bakıyordu ki gözleri, nefesim kesildi. Elini kaldırıp yüzümü okşarken gözlerini bir anlığına yumup yeniden gösterdi o muazzam, her bakışta kahvelerini. "Ben seni ilk defa doğum günümde gördüm, Azra. Gerçek anlamda gözlerim, ilk defa o gün açıldı. Ve ben istiyorum ki bir daha hiç kapanmasın. Bundan sonraki tüm doğum günlerimde seni görmeye devam edeyim."

Söylediklerini anlamam birkaç saniyemi aldı. Bundan sonraki tüm doğum günleri... Gözlerim hızla doldu. Gerçekten doğru mu anlamıştım? Gözlerimden ayırmadığı sınırsız gözleri, gösteriyordu aslında gerçeği. Bunu

yaşayacağını hayal dahi edemezken o, bana her şeyiyle kendini sunmaya devam ediyordu. O an anladım ki bu adam beni mutluluktan ağlatmaya devam edecekti, bir ömür boyu...

"Seni her şeyden çok seviyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarımın akmasına engel olamazken.

"Seni hep seveceğim, baş belası..." dedi, ona ait olan gözyaşlarımı silerken.

Gülümsedim.

Gülümsedi.

O benimdi.

Şimdi ve daima...

AŞK, KARANLIKTAN KAÇIŞTI.

Soğuktu.

Teni kadar soğuktu bakışları.

Ardındakileri gizleyen, kendine dair en ufak
bir iz taşımayan koyu kahve gözler...

vurulmuştum.

Kendi iyiliğim için ondan uzak durmamı istemişti.
Ardından beni öperken tüm benliğimi ele geçirdiğini
fark edememiş miydi? Ona **bağlanmış**, kendimi
dudaklarının tadında, teninin soğuğunda

kaybetmiştim.

Gözlerinin kenarlarına işlemiş gölgelerini yok etmek
istemiştim. Sustukça taşlaşan kalbini eritmek...
Oysa derin sessizliği değil miydi beni ona çeken?

**“Yok, Azra. Anlatacak bir şeyim yok.
Gördüğün kadarım işte.”**

Değildi. Çünkü bana ruhumu aydınlatan
gülümsemesini bahşetmişti.

